

P. Z. Shepherd

A vizsály eszközei

I. fejezet.

2007. október 26. péntek

Baromi hideg van! A vihar pedig olyan elánnal veri a kocsi ajtaját, mint egy megvadult Grizly a turistaverdák oldalát a Yellowstone parkban.

Valahol vidéken vagyok. Közel a természethez, friss levegőn... Egyedül... Még akár élvezhetném is.

Összbenyomásaimon mégis sokat ront a tény, hogy: szakad az eső, fúj a szél, és mint említettem volt: - összekoccannak a fogaim. Ráadásul, a kocsi, amin idáig jöttem – ki tudja kinek az akaratából – de olybá tűnik, nem megy tovább.

Úgy vélem, hogy nyomorom oka nagyon is emberkéz műve, és bárki más is – aki kevésbé gyanakvó, mint én – elgondolkodna a tényen, miszerint a defekt, amit kaptam furcsa.

Tudom!

Egy defekt azért nem az a pláne számba menő esemény, amiről hosszú vezércikkeket közölne le, teszem azt a The Times. De ha ez a defekt egyszerre három kereket érint, az már némi aggodalomra, és gyanakvásra ad okot. Mondjuk a helyi rádióban, elférne a hír, közvetlen a heti vásár, és az árvasegély között, ott, ahol közölni szokták, hogy Bob kocsmája újra fogadja azon egyének megtisztelő látogatását, akik szeretnének a sárga földig lealjasodni.

A két első, és a bal hátsó kerék úgy néz ki, mint egy-egy, laskaszűrő. Miközben az út tükörima, és egy árva kiszögellés, kátyú, lik, kavics, kóbor faág, vagy tüske sincs rajta.

A csomagtartóban már szétnéztem, de már a felnyitását megelőzően is gyanítottam, hogy három pótgumi nem képezheti az alapfelszereltség részét.

Angliában, október végén, délután ötkor – főleg, ha esik – már olyan sötét van, hogy az ember ki sem lát a fejéből, és mindezt tetézendő – persze ez is nyilván véletlen – a telefonom is mélán hallgat. Úgy tűnik meggletem Európa egyetlen, mobilrendszerrel le nem fedett, ugyanakkor a Jeges tengerre jellemző időjárással jellemezhető környékét. Egyes kultúrkörökben ilyenkor azt mondják: Ajvél¹. Más kultúrkörökben nem fogalmaznak ilyen finoman.

Jobbra, a kocsí reflektorának fényében, – mert itt más fényforrás nincs – valami erdő sejlik. Torzonborz délre hallgatózó lombjukat veszített fák, és cserjék állnak kusza összevisszaságban. Az eső sutorogva ömlik, tompa neszezéssel elfedve mindent. Balra egy mező, de csak halovány kontúrok mutatkoznak a szántás buckái közepette, és szerintem autó utoljára akkor járt erre, mikor kivonták a forgalomból a T-modellt.

A változatosság kedvéért újra körbejárom a kocsit, zsebre gyömöszölt kézzel azon morfondírozva, miként kéne a helyzetet orvosolni.

Itt állok a vidéki Anglia szívében, valahol Sussex – től északra, a számú úton, ahol köztudomásúan – két faluval arrébb legalább is ezt mondta a kocsmáros – csak minden második héten jár madár, az is a kivesző félben lévő: lódenkabátos, tiroli gatyás, zongoravirtuóz, fehér holló...

A szél megélénkül.

Az apró esőszemek lassanként összeállnak, és permetből előbb locsolósugárrá, később vízeséssé konvertálódva öntenek el mindent. Az égen villámok cikáznak keresztül - kasul, olyan légköri viszonyokra mutatta, melyek csak az utóbbi években lettek észlelhetőek, mióta a február keveredik a júliussal, a május az októberrel, illetve egyéb hónapok, egyéb hónapokkal, és télen bimbót fakaszthat a kikerics, nyáron pedig jégersóban lehet csak kempingezni a Riviérán.

A vízmosta, szél alatt nyögdecslő világ elől visszavonulok a lényegesen szárazabb és derűsebb légkörű kocsiba. Megmarkolom a kormányt, és igyekszem

¹ Zsidó indulatszó.

valaminő olyan irányt meghatározni a cselekedeteimnek, melyek végeredményeként nem itt kell a következő napokat eltöltenem.

Ballonomból kibújok, mely a Ford belső tágassága ellenére sem egyszerű.

Odakinn a vihar előjátékból átsap cselekménybe, és a szél olyat lódít a kocsin, hogy be kell húznom a kéziféket, mert véletlen bele talál gurítani az út mentén máris színig telt árokféleségbe. A fák romjai remegő ujjakkal cirádázzák, a saras levelekkel, és egyéb biohulladékkal sárkányröptetést gyakorló szelet, s a szélvédőt verő özönvíz lassan elmossa a látképet, azt próbálva elhítenni velem, hogy egy sötét, és mocskos folyó mélyén vagyok. A villámlás ágyúdöreje egyre magasabb crescendót üt meg, a fák hajladoznak, a környék hol nappali fénybe borul, hol olyan sötét lesz, mint egy ruszki szénbánya, amit tíz éve elhagyott az utolsó műszak.

Megrázó, és veszélyes, ugyanakkor mégis varázslatos látványosság.

Tétova kézzel beindítom az ablaktörlőt, mert hátha mégis látom majd a nagy semmit, de rá kell jönnöm, hogy erre matematikai esélyem sincs, és ha mégis be-bevillan valami a látképbe, az nem olyan magasröptű, mint teszem azt, Gőte Faustja.

Jobb dolgom nem lévén, és mert a tétlen várakozás nem épp a kedvemre való, a kesztyűtartóba túrok és kicibálom a kissé viseletes térképet... A GPS, a telefonomhoz hasonlatosan duzzogva kussol, és a kijelzőn konok felirat villog: „Nincs Térérő”.

Marad a térkép.

Az egy négyzetméteres színes firkálmányon hemzsegek a kellemesebbnél kellemesebb, szinte kiejthetetlenül arisztokratikus helységnevek. Úti célom neve is ott virít. Ha a katonai múltam és tájékozódókám nem csal, alig harminc mérföldre van tőlem...

Keserű szájjal bólogatok. Tuti nem csal!

Életemben egyszer tévedtem el, de akkor négy éves voltam, és senki sem mondta, hogy nem szabad nagyapa birtokán alaposabban körülnézni.

Kicsit megint morgok az orrom alatt. Semmi kedvem egész éjjel gyalogolni. A térkép tanulsága szerint a legközelebbi településnek tekinthető épületegyüttes: Tíz mérföldre van! A mezőn túl. Légvonalban. Szakadó esőben. – kinézek az ablakon – akarom mondani tájfunban.

Két kofferral.

Bagatell.

Rágcsálom a szám szélét és merengek... Végül is átgyalogolhatnék a síkon, hogy valamikor az éjszaka közepén, fejtetőig varacskosan, ekenyomhoz hasonlatos barázdát vonva magam után, bezörgessem az ott fellelhető csárdába, majd megpróbáljam rávenni a tulajt, hogy higgye el, nem most másztam elő a sekrestyékert egyik sírjából. Arra már valóban nem is merek gondolni, hogy a kocsin kívül maximum kopolyúval kaphatok levegőt.

Mehetek kocsival is! - Fut át rajtam a gondolat... Majd óvatosan hajtok. Lábujjhegyen... Na akkor 14 mérföld. Majd a következő településen ki lehet cserélni az összes kereket. Még minden felnit... A lengéscsillapítót, a rúgókat, a teljes fékrendszert, a felfüggesztést... Sőt! Eltolom az első roncstelepre a kocsit, és ha sokat sírok, és eleget fizetek, bezúzzák a maradékot. Aztán veszek, bérelek egy új autót, és a formatervezettre nyomorgatott maradványokat visszaküldöm a kölcsönző cégnek. Így aztán, ha ebben az országban, legközelebb belépek egy autóuzsorához, a tulaj simán lelő, a hullámat odaveti a kutyáknak, majd mikor valaki kérdezősködik utánam, azt is letagadja, hogy ezen a szigeten jártam...

A térképet összehajtom, és ezredjére is belenézek a visszapillantó tükörbe, mert hátha... De az út: üres, komor, kietlen, sötét, ráadást: vizes, hömpölygősen előntött, és... Hadd, ne folytassam... Okádék.

A rádiót kezdem zaklatni! A digitális kijelző szaporán megy végig mindazon a száz csatornán, amit a Heathrow repülőtértől idáig csak meghallgattam, ide értve az összes klasszikus, politikai, könnyűzenei, vagy helyi adót. Azaz csak menne, de ugye, nem megy... Egy modern zeneszerző heréi összekoccannának a gyönyörtől, amint meghallaná a sistergő, zümmögő, sípoló, hörgő, bugyborékoló, végül pedig

duzzogó statikus sercegésbe burkolózó egyveleget, majd aládobna egy kis basszust, és elmehetne kasszírozni az idei Grammy díjat.

Akkor sem megyek ki zuhogó esőbe!

Ráteszem a lábam a gázra és lassú csorgásba kezdek, kockáztatva, hogy a megmaradt egy ép gumim is eldurran...

Mintha hig trágyán vizisíznék... Gyengébb gyomrúak ne próbálják! Már-már kezdenék boldog lenni, mikor nagyot döccenve, valamibe beleszalad a jobb első kerék, ocsmány hangon reccsen egyet valami, majd a kormány önállósítja magát, és „lefittyed” a kezemben. Forgatom, mint a mókus a mogyorót, de se jobbra, se balra.

Bráv' szépöcsém! Szépen húzd be a kézféket, aztán, huss el gyalog északnak!

Revideálok korábbi álláspontom. Amint tavasziasabbra fordul az idő, azaz már csak derékig érő sár hömpölyög a kocsin kívül, félretolom a járgányt, nehogy a véletlen erre járó Télapó, Húsvéti nyúl, Kisjézus – élő ember aligha – szemet vethessen rá, aztán elmegyek gyalog segítségért, mert csak van a környéken élő ember, aki rendelkezik olyan telefonkészülékkel, ami működik.

A szél mintha máris csendesülne. Már csak nyolcvannal szánt.

Reménykedve számolom a lassan telő perceket, és mikor úgy ítélem meg, hogy mind a környezet, mind a lelki állapotom alkalmas az indulásra, visszabújok a ballonomba, és jelentős lélekerőről téve tanúbizonyságot, kivágom a kocsiajtót.

A cúg korrektül rátekeredik a testemre, és közli, hogy öt fok van. Ami azért nem épp a napolajozásra alkalmas idő.

Ekkor közismert zaj üti meg a fülem.

Ha a hallásom nem csal, akkor alighanem lópatkó, és egy meglehetősen csikorgó kerekeken futó taliga lehet. A nyitott ajtóban állok, és stírlöm a ragacsos iccakát, amiben két halovány fénypont imbolyog felém, észlelhető mód, mind közelebb, majd kibontakozik a lényeg.

Szó se róla van min legeltetni a szemem.

A hintó – mert kétségtelenül egy hintó az – kéretlenül megáll mellettem, és valahonnan a magasból egy ember sziluettjére esik a pillantásom.

A szél időközben szinte barátságosra halkul, így az eső sem akar mindenáron beszívároggni a nyakamba.

A bakon trónoló alak megböki a kalapja szegélyét. Úgy sejtem ez köszönés lehet, hát derűsen viszonzom.

- Szép jó estét! – szólok bizalom-gerjesztően mosolyogva, na nem mintha ebből bármi is észlelhető lenne.

A kocsit vonó két ló, párálló bőrrű, bozontos bokasörényű, impozáns termetű, csodaszép, leszegett fejű gyönyörűség. Orrukból apró ködpamacsokat fújnak az úttestre, ahogy meg-megrázzák a csörömpölő zabla vasát. A csokoládébarna óriások vontak, múlt századot idéző kocsik láttán fura asszociációk tolultak fel bennem. A fekete batár, lefüggönyözött ajtókkal, a tetőn hatalmas csomagokkal, lágyan hintázik láthatatlan rugóin, valami egészen megfoghatatlan anakronizmusként.

Tuti álmodom!

A kocsis, magas alak. Emeletes cylinderben, álig húzott bőrkabátban, mely nyaktól a bokájáig ér. Csizmás lábán, ujjnyi vastag vasalás csillan a karbidlámpák fényében, amik a kocsi oldalára vannak erősítve. Kezében másfél-két méteres ostor, és a gyeplő szíjai. Akkora pipát szortyogtat, hogy másutt kályhának nézhetnék, és körbeülve bort forralnának rajta.

Az egész annyira döbbenetesen horrorisztikusan angol, hogy egy futó pillanatig azt szemlélem, vajon mikor lép ki a kocsiból Sherlock Holmes, oldalán a világ legegyszerűbb orvosával dr. Wattson – nal.

- Isten é'tese! Élakadt? – kérdi a kocsis ízes kiejtéssel a bak magasából.

Micsoda éleslátás.

A hangja alapján tuti, hogy lúgot ivott reggelire... a fél üveg viszkijéhez. Az ilyenek, anyatej helyett rumot kapnak kisdéd korukban, és orvosi almanachokban szokták mutogatni a májukat.

Beccsapva az ajtót, elnézek valahova a Jeges-tenger felé, decens testbeszéddel áruklodva arról, hogy a helyzetem tarthatatlan.

- Igen! Defekt!

Elmélázva bólogat, mint aki valóban átérzi a problémám. A kocsi ajtaja hirtelen feltárul, és egy testetlen női hang kiált ki!

-Arthur! Arthur!

-Eegen my lady? – fordul hátra a butykos!

-Arthur! – a hölgy hangja enyhén szárnyaszegett, és a fülével is gondok lehetnek. De az, tuti, hogy ő sem veti meg a tütüt.

Kicsit közelebb lépek, mert a kíváncsiság nálam elemi késztetés.

-Eegen! My lady? – dörög az Arthur nevezetű kocsis, előzékenyen ügyelve nagyothalló úrnőjére.

-Arthur! Miért álltunk meg? – szerintem tuti a szemével is gond van! Itt álok ötven centire tőle, és nem lát.

-Ez a úriembör etten elakadt, my lady. – int felém.

-Üdvözlöm asszonyom! – hajlok meg szertartásosan. Az enteriőr nagy hatást gyakorol rám. – Sajnos defektet kaptam.

-Jó estét! – pár pillanatnyi csend – Milyen sajnálatos baleset. Remélem nincs nagyobb probléma? – hajol előrébb a hölgy, és ekkor alaposabban is megnézhetem magamnak.

Ha az, ami ruhaként rajta van valódi, akkor a Shoteby's árverési csarnokában a ruhagyűjtők öltre mennének. Még filmben sem láttam ilyet! Csupa vörös brokát, meg selyem, némi taft, pár méter szatén, rengeteg csipke... a Burda, extra mellékletként közölhetné le a szabásmintát vagy száz oldalon...

A hölgy nyakában párját ritkító nyakék „fityeg”. Ekkora brillek, csak a ponyvákban léteznek, keleti maharadszák tollforgóján. Szinte világosság gyúl, a gyenge fényben, amint sziporkáznak.

A hölgy, madárcsontú, és oly aprócska, hogy félek, ha nem lenne rajta a ruha, nem is látnám... Pindur lornyont tart a szeme elé és azon keresztül tekint rám, holott szent meggyőződése, hogy semmi szüksége rá. Hófehér, cukorsüveget mintázó kontyát drágakő berakásos tűk garmadával fékezi meg.

-Nem asszonyom! Egyszerű defekt – lantozom el a bánatom, de a tengelytörést már nem is kell felelmeletnem. - Ez egy bérautó és a kölcsönző...– próbálom pár szóban összefoglalni az engem ért atrocitást – ...Ha tudnék esetleg telefonálni, de sajnos a térerő...

-Hadd segítsem ki fiatalember! – szakít félbe anyakirálynői mozdulattal. – Arthur! – süvölti ezúttal nagyon is határozottan. – Arthur! Az úr ööö... Mr... ööö... - néz rám bizonytalanul.

-Soulseer! Alen Soulseer! Asszonyom!

-Milyen érdekes név²! – duruzsolja, míg kezét nyújt olyan formán, hogy megcsókolhassam. Egye fene, előveszem az úriember modorom. Megérintem a madárkönnyű kezét, és finoman ráhajolok. – a lady miután fogadta a köszönésem, a kocsisnak kiált. – Arthur! Mr. Soulseer velünk tart! – majd felém fordul. – My lady, ha kérhetem! Szólítson my ladynek. – mosolyog engedékenyen. – Lady Eleonora, Wilford Christine Penkington vagyok. Penkington Hallból. – néz rám, mintha Oroszlánszívű Richárd húga lenne.

-Nem szeretnék a terhére lenni assz... ööö... my lady. – krákokok.

-Látja, már meg is hűlt! Penkington Hallban, majd jól tartjuk magát. Hihetetlen szerencséje van. Ezen az úton, jó, ha havonta jár valaki!

Igen! Ezt mintha már halottam volna.

-Assz... my lady... ön túllontúl kedves velem. – felelem, miközben a kocsis lemászik a bakról és mellém áll.

² Léleklátó Alen.

Én 190 magas vagyok, de a fickónak a nyakáig érek. Vagy húsz kilóval nehezebb is nálam, és az italszagra, ami árad belőle, rá lehetne állni.

-Uram! – lehel rám, én pedig diszkréten megtámaszkodom a kocsiajtóban – Ha megengedi kivenném a poggyászat.

-Hogyne! – és az immáron csak szemerkélő esőben megérintem a csomagtér nyitó gombját. Arthur magasra emelt orral odalép, és mint két tollpárnát emeli ki Semsonite – aimat.

'Zannya! Majdnem leszakadt a derekam, mikor betettem őket az autóba. Ez meg...

Csak pár pillanat és a csomagjaim már fenn is vannak a batár tetején.

-A kocsival ne foglalkozzon Mr. Soulseer! – int lady Penkington utánozhatatlan eleganciával. – Reggelre majd bevontattatom és intézkedem a javíttatásról is. Kérem, szálljon be! – mikor helyet foglalok, finoman előre hajolva a kezemre teszi a sajátját, és a szemembe néz.

- És most mondja el, mi járatban van erre. Ön ugye amerikai?

Beszállás közben veszem csak észre, hogy nincs egyedül.

A nő, mert kétségkívül az, az útítársa, sűrűn le van fátyolozva. Fekete ruhát, és csipke kesztyűt visel. A lady elfogja zavart pillantásom.

- Ó igen. A hölgy az unokahúgom. Nagyon kimerült. – fogja sottogóra, de csak egy pillanatra, aztán harsogva kiszól Arthurnak. – Induljunk! – majd hozzám fordul. – Nagyon fáradt! Ő amolyan nagyon távoli rokonom... Miss. Strawberry. – int a mellette ülőre – Mónika Strawberry – teszi hozzá, miközben a „kocsi” zörögve megindul. Alig értem mit beszél. Ez a batár olyan hangos, mint egy vaskohó.

-Igen my lady! Most érkeztem az államokból. A.....-i iskola új tornatanára én leszek! - Válaszolok apró gondolkodást követően olyan messze a valóságtól, mint ide a napsugaras Tahiti, miután kitámasztom magam, mert félek, leesek az ülésről. Mozdulatom teljesen indokolt, menetiránynak háttal ücsörgöm.

-Aaa! – mosolyodik el. – Ön pedagógus?

-Nos my lady, az, az igazság, hogy nem! – nevetek zavartan – Nyugdíjazott katona vagyok.

-Mármint... – néz rám teljesen meglepve.

-A nénikém az iskola igazgatóhelyettese. Ő javasolta, hogy egzecírozassam a felsősöket. Szerinte kifejezetten rájuk férne egy keménykezű tornatanár.

-Vagy úgy... – oszlik a homály őméltóságánál. – És milyen rangban is volt ön katona?

-Alezredes.

-Nocsak... ilyen fiatalon?

-A véletlenek közjátékának köszönhetően... – nem mondhatom meg neki, milyen minőségben voltam, az aki – ...voltaképp, az iskoláim miatt van asszonyom.

-Értem már. Ön amolyan magas rangú katona, aki nem is katona, hanem mérnök, vagy ügyvéd katonai alkalmazásban és rangban.

-Igen my lady. – hagyom meg a tévedésében. Nem akarnám elemezgetni a múltam, de a hölgy nem kegyelmez.

-És mi is az ön szakterülete.

Na most megfogott volna, ha nem vagyok kiképzésileg kondicionálva.

-Voltaképp a hadtáp. – szavaim hallatán a lady érdeklődése lanyhul. Azt hihette rólam, amit épp titkolok³.

-Nos milyen érdekes. – válaszol olyan hangsúllyal, ami kétségtelenné teszi, hogy a katonai hierarchia ganajtúró osztályába illesztett be. Ott is a sor végén vagyok, a konyhaszolgálatos krumpli pucoló. Gondoltam kicsit fényezem a semmit, ne nézzen ennyire nullának.

-Egy repülőgép hordozón szolgáltam. Rangban közvetlen negyedikként. – A lékör nagyban enyhül. A hölgynek fontos, hogy társadalmilag megfelelő személlyel kommunikáljon – vonom le az egyszerű következtetést.

-Így minden világos uram. És mikorra kell megérkeznie az iskolába?

³ Soulseer egy, mondjuk így, speciális képességekkel, és kiképzéssel rendelkező ember.

-Egy hét múlva kezdenék. De előtte még be akartam rendezkedni. Van egy kis pedagóguslakás, és a várost is meg kéne nézni. Tudja? Hol van a bolt, a pék, meg ilyesmi. Nem szeretek tájékozatlan lenni.

-Ez teljesen érthető. Penkington Hall félreeső helyen van, de ön szinte a birtok bejáratánál szenvedett balesetet. – olyan hangsúllyal ejti ki a „balesetet”, mint a ott maradt volna a fél karom a négy halott mellett a felrobbant kocsi romjai között. – Rendkívül sajnálatos ügy. Én magam szeretem a megbízhatóbb konstrukciókat. – ütüögeti meg finoman az ülést. – valahogy jobban érzem magam.

Efelől nincs kétségem.

Ő meg az unokahúga, akik immáron jól hallhatóan horkolt, olyanok, mintha egy századfordulós regény lapjairól menekültek volna el. És nem a mostani századfordulóra gondolok.

-Merre volt épp, ha szabad megérdeklődnöm? – kíváncsiskodom, hátha azt feleli, hogy jelmezbálban.

-Apró kis utazás. Egy hetet töltöttünk a-i házamban. Ilyenkor még tél előtt meg szoktam mindent nézni. – válaszolja nagyon komolyan, miközben tétova mozdulattal nyúl az ülés alja felé. Rám nézve egy másodpercre elgondolkodik. – Egy kis frissítőt? Mindig van nálam, ha hosszabb útra indulok. – húz elő egy termoszt és két, gyűszűnyi poharat, melyek egyikét a kezembe nyomja.

-Köszönöm a kedvességét – akarok szabadkozni, de finoman letorkoll.

-Tea! Meleg tea. Ebben az időben nem árt... Tettem bele egy kis szíverősítőt is – suttogja, és a rázkódó kocsiban, nehézkesen színig tölti a poharam.

Az illata alapján nem teát iszom rummal, hanem rumot teával... Forrón.

Egy – két percig csak a lélekmelegítéssel foglalkozunk, semmiségekről beszélgetve, melyek között az időjárás viszi a prímet. A „Tea” rohamos zsiбbasztással van rám, és a második pohárka szinte automatikusan jön.

Miért is ne?

A kocsi zökkenve megáll.

-Már meg is érkezünk! – kuncog öméltósága.

Tényleg közel volt a kocsimhoz. Hogy nem láttam a fényeket?

A kocsi finoman inog, amint Arthur lekászálódik a bakról, és kinyitva az ajtót, karját tartja úrnőjének. A hölgy korához, és a benyakalt ital mennyiségéhez mértén virgoncan mozogva lép ki a hűvösen párás estébe.

A mozgolódásra olyan hangok hallatszanak az unokahúg felől, mintha valaki súlyos farönköket görgetne le egy sziklás domboldalon. Fátylait felcsapja, és belenézhetek minden idők leggyönyörűbb szempárjába. A zöld valami olyan árnyalatában világít, ami talán csak a ragadozó nagymacsák sajátja.

A hölgy nem szép...

Lélegzetelállító.

Ritkán van ilyen, de akkor aztán elborítja az ember fiát, és úgy melegszik át a csodától, hogy szinte felizzik a vére...

Az összehátason csak kicsit ront, hogy mikor meglát, nem ül kacéran és mosolyogva az ölembe, hogy biztosítson róla, hogy velem akarja leélni az életét, hanem rémülten kikerekedő tekintettel olyat sikít, hogy szinte visszhangzik a fejemben.

-Istenem! Eljött! – mutat rám fekete kesztyűs kezével hörögve, majd aléltan odaterül a nagynénje épp az imént elhagyott, ülőhelyére.

Dermedten ülök. Ezernyi szituációra vagyok kiképezve, gyakorlatilag fogpiszkálótól az M1A1 típusú harckocsiig minden fegyverrel képes vagyok bánni, tengeralattjárón, és űrhajón kívül bármilyen járművet elvezethetek, és „papírom van róla”, hogy bárhol, bármikor, bárkit megölhetek később megindokolva csak a tettem. De, hogy Anglia közepén, este, egy lovas kocsiiban, cifra, archikus hacukát viselő nő, visítson a látványomtól, majd rémületében elájuljon... Na nem! Erre még nem volt példa...

A my lady megbocsátó pillantással néz be a kocsiiba.

-Kissé ideggyenge az unokahúgom, Mr. Soulseer. Kérem, nézze el ezt az apró kis malórt! Arthur!

Az udvari szeszkazán készségesen áll a kocsiajtó mellé. Felnyalábolom az alélt pillekönnyű hölgyet.

Észbontó illata van. Talán menta, és...

A szűk kocsiajtón át kicsit nehézkesen ugyan, de kiadom Miss. Strawberry ernyedtestét, majd magam is lekászálódok.

Az eső még mindig szemerkél, és én gyorsan körülnézek.

A kastély, mint valami sötétben felmeredő absztrakt festmény trónol az éjszakában. Égre meredő tornyok sziluettjei sejlenek inkább csak árnyékként az sötét háttér előtt, semmint kézzel fogható bizonyossággként. Sötét, György korabeli ablakok szemlélik durcásan az éjszakát, és a vöröstéglás, ódon falak halkan lélegzik be az eső illatát, egy olyan kor üzenetét őrizgetve az utódoknak, amikor e hely lakói a távoli India fűszereinek, Ceylon teájának, Kína porcelánjának, vagy az arab kávének köszönhetően, szinte elapasztathatlan vagyont gyűjtöttek, és szenvedélyük életre hívta a romantika korának palotacsodáit, így ezt a helyet is.

A hátam mögött, nagy, ováldad kert vibrál haloványan, a kastély bejárata fölött világító, viharlámpa csalóka fényében. A durva kavicsos felszórta út, ami így két oldalról közelíti meg az épület homlokzatát, szinte körbefolyva az őszi virágokkal terhes ágyásokat, melyeket nem látni, csak illatuk alig érezhető párája árulkodik egyértelmű jelenlétükről.

Amint lopva feltekintek, két magas, és díszes ablaksorra esik a tekintetem. Finom vonalak, semmi túlzó, vagy arrogáns kiszögelés. A vörös falak impozáns magabiztosságot, és valami tartózkodó gögöt sugallnak, ami egyszerűen csak sötét, zavaróan furcsán csendes, és a kevésnyi fényben kifejezetten balsejtelmekkel terhes, mint valami középkategóriás rémfilm kelléke, ahol a díszletekre költötték az anyagi forrásokat, mert a forgatókönyv egy fabatkát sem ér. Mindenütt moccsatlan némaság, és hideg, várakozó feszültség, amire nem találok hirtelen

magyarázatot, így betudom annak, hogy hideg van, el vagyok ázva, nem tudom, hol vagyok, és nem tudom, mi fog történni három perc múlva.

Arthur halad elől, kezében az alélt gyönyörűséggel. Mögötte a my lady léptet frissen, és én zárom a sort.

Ki fog ajtót nyitni?

A falba sülylesztett benyílóban, kovácsoltvas pántokkal erősített, nehéz tölgyfa ajtó őrzi az épületet.

A my lady – lévén, hogy a kocsis keze el van foglalva – zörget be az öntöttvas oroszlánfej szájából alálógó kopogtatót meglódítva.

Nem csalódom. Öblös és visszhangos kongás hallatszik. A már jelzett „b” kategóriás filmekben, ilyenkor megjelenik egy púpos, foghíjas, és fél szemére vak háziszolga, hogy vihogva bekísérje a gyanútlan vendégeket.

Rám más élmény vár.

Alig hal el az ajtóroppantó döndülések sora, és halk motozás hallatszik. Zárak koppannak, retesz csikordul, majd feltárul a kapu, és előtűnik az este következő meglepije.

Az illető olyan méltóságot sugároz, mint valami királyi sarj. Hosszirányban csíkos felöltőt, térdig erő aranypatentos nadrágot, hófehér térdzoknit, valamint kezein kesztyűt, lábain csatos cipőt, gigantikus szaglószervert, és tömérdeken bodros barkót⁴ visel. Az ajtót kitárva enged nekünk utat a krumplibogárra hajazó egyén, baljában ezerkarú, fél marék szentjánosbogár fényét árasztó gyertyatartóval.

Most halok ide.

A komornyik archetípusa áll előttem. Úrnőjét meglátva olyan méltósággal hajol meg, hogy a kínai császár mandarinjai belepirulnának az alázat ilyen mesteri mozdulatának látványába, és irigy intrikájuk végeredményeként a komornyik bizony csúf halállal érne véget.

⁴ Pofaszakáll. Dús pajesz. A XIX. Században, sőt a XX. század elején nagy divatnak örvendett a pajesz megnövesztése. Ferenc József az egyik legközismertebb barkós a történelemben.

-Jó estét my lady! – szólal meg. Hangja kimért, elegáns, úri, és bariton. – Történt valami az úton my lady? – néz leplezetlenül bizalmatlan tekintettel rám, mint valami csúf piszkos, és kellemetlen élőlényre, ami épp az imént mászott elő a pincéből...

-Szép estét magának is Bertram! – csendesen derülök magamban. Bertram? A my lady méltóságteljes hangnemben folytatja – Mr. Soulseer kellemetlen balesetet szenvedett. – hangjában ismét érezni azt a mély pátoszt, miszerint osztozom a vonatszerencsétlenségek, illetve ezrek halálát okozó hajókatasztrófák túlélőinek sorsában. – Ma éjjel vendégül látjuk őt Penkington Hallban.

-Igen my lady! – Bertram arca cseppet sem lesz nyájasabb. Inkább valamiféle kaján elégtételt látok felvillanni a szemeiben, de lehet, csak a gyertyafény teszi.

Arthur időközben megindult előre.

A kisebb kézilabdameccsek lejátszására alkalmas előtérbe jutunk. Az ajtó döngve bezáródik mögöttem, megajándékozva azzal az érzettel, hogy a koporsófedeleet teszik rám.

„Szemben az ajtóval” azaz vagy húsz lépéssel arrébb, lélegzetelállító, csodás lépcsősor támaszkodik a falnak, és odafenn két irányba elágazva kigyózik fel, a két emelet magasan lévő galériára, amit hat gigantikus oszlop tart a lépcsővel egyetemben egyensúlyban.

A méretes hallból minden létező irányba ajtók, átjárók, kilépők, és boltozatok nyílnak. A felfelé kanyarodó lépcső mellett és alatt, velem szemben, oldalanként egy-egy csupa üveg, villogó, arany terrakotta berakású teraszajtó áll. Balra nézve, átlátni a soknyi gyertyatartóval kivilágított szomszédos helyiségbe.

A falakon sötétlő képekről, teljesen ismeretlen egyedek portréi lógnak alá, illetve soknyi tucat csendélet, és pár absztrakt érdekesség. A falon vöröses mahagóni faburkolat időtől mélyre barnult komorsága örökdik, lábunk alatt sakktábla mintás, sejtelem finoman erezett, krém, és vérbíbor márvány kövezet úszik. Összességében a helyet belengi az „el sem tudod képzelni, mennyire gazdag vagyok” feling.

-Mr. Soulseer! – térít magamhoz a ház úrnője, botrányosan középszerű álmélkodásomból felzavarva. – Bertram megmutatja a szobáját. Holnap kisebb összejövétel lesz nálam. Pár ismerős, régi barát... – kissé bánatosan és színpadiasan körbeint. – ...akkora ez a ház, hogy napokig kóborolhat benne úgy, hogy senkivel sem kell találkoznia, de most többen is a vendégeim, így megeshet, hogy összetalálkozik velük.

Még, hogy ház! A Backingham Palace ehhez képest rozzant kalyiba.

-Nem szeretnék alkalmatlankodni my lady. Ha telefonálhat...

-Bertram mindenben a segítségére lesz! – vág a szavamba, miközben legyezőjét megnyitja. – Milyen meleg van!

Az a rengeteg „tea”.

-A vendégek miatt my lady... – kedélyeskedik Bertram – Mindenhol begyújtattam.

-Maga pótolhatatlan kincs Bertram. – nyájaskodik az úrnő – Kérem, gondoskodjon Mr. Soulseer kényelméről. – utánozhatatlan eleganciával rám néz. - Érezze otthon magát! Este remélem lesz szerencsénk találkozni. Pontban kilenckor vacsora. Előtte tizenöt perccel Bertram mindig kongat – int a hall falának támasztott aranyozott, fa kereten lógó, ismeretlen nemesi címerrel ékesített cintányérra – Nem éhes Mr. Soulseer? – szegezi nekem a kérdést?

-...

-Rendben. – folytatja töretlen lendülettel, ügyet sem véve arra, hogy megszólalni sem tudtam – Akkor hát... Érezze otthon magát Penkington Hallban Mr. Soulseer! - azzal finoman megemelve fodros szoknyáját, hátat fordít, és fenségesen tipegve távozik.

Bertram várakozóan megdermed előttem.

-Kérem, kövessen... Uram! – az „uram” olyan mód hangzik a szájából, mint egy Bristol halárustól a: „konkáv sokszögekre írt particiális egyenletek megoldó képletei” kifejezés... Teljesen természetellenes.

-

Lányos zavaromban azon merengek, vajon mit sodor elé az este. De mert szokva vagyok a lehetetlen dolgokhoz, nem érzem magam nagyon meglepettnak.

A komornyikok gyöngye mutatja az utat. Felbaktatunk a monumentális lajterján...

Húsz lépcső fel. Jobbra fordulunk, három méter séta a vörös szőnyeges, amúgy vörösfenyőből rakott négy méter széles, önmagában is építészeti remeknek számító lépcsősor pihenőjén, aztán újra jobbkanyar és felfele megint húsz fok...

Mint egy Everest expedíció. Kár, hogy nem hoztam hideg élelmet.

Odafenn, a lépcső tetején, a nagy panorámaablakkal szegélyezett galérián, mindkét irányba egy-egy intarziás, kétszárnyú, magas, cirádásan túldíszített ajtó áll. Egyik ezen az oldalon, a másik, a másik oldalon felkanyargó lépcső tetején. Bertram a közelebbit, azaz a bal oldalt tárja ki. Én követem, mint egy hűséges pudli. Az ablakokon kitekintve, látom a kocsit, ahogy Arthur épp lerámol róla.

-Ez a nyugati szárny... uram! – int előre a Dante poklát idéző sötétbe.

Ez egy kisebb, úri körökben „szalon” elnevezésen futó, ránézésre egy átlagos bérlakás ötszörösét kitevő alapterülettel rendelkező helyiség, ahol a mitikus vagyon felett rendelkező Dárius elmélázott volna a felett, hogy a gazdagság mégis mennyire viszonylagos fogalom.

A pompa minden mértéket felülmúló.

Grandiózus, és visszafogott egyszerre. A gyertya gyenge fényénél látható Lajos korabeli székek, faragott asztalkák, berakásos szekreterek, polcok, puffok, vázák láttán bármelyik műgyűjtő elfulladna, és számba venné azon szerveit, amelyeket felajánlaná egy esetleges aukción. A falakon súlyos keretekben festmények, drága szobrok, szöttesek, gobleinek, szőnyegek, ikonosztázok, porcelánok. A gyors

pillantás képtelen befogni e mérhetetlen és elképesztő, ugyanakkor finoman, és észlelhetően ésszerű, konkrét elképzelés alapján csoportosított tárgyakat.

A következő szalon, hasonló, csak egy árnyalattal talán sötétebb. Picit nehezebb, és a középkor minden fegyverének ad helyt. Vitrinekben kőbaltát látok és szakócát, a falon a római légiók lándzsáját, vagy középkori pallost, spanyol kardot, skót gyalogsági páncélinget, és pajzsot. Lépteink halkán visszhangzanak az üres termek, az egymás után elem sorjázó, szobák, benyíló, drapériával, vagy kárpittal befuttatott soknyi érzékletű, itt-ott a bútorápolótól, méhviasztól, árnyalatnyi, és loppal átfutó parfümtől, vagy nedves, a díszes kandallók mellé hordott fa illatától terhes légterében.

Bertram nem lassít.

Egyik magas, aszketikusan kecses kétszárnyú ajtót a másik után nyitja fel előttem, majd megvárja, míg áthaladok és akkurátusan zárja is mögöttem, miközben látszólag nem vesz tudomást arról, hogy egyik súlyos ámulatból a másikba zuhanok, el-elfúló lélegzettel, akár valami vidéki suttyó. Egyik szalonban, amit a zenének szenteltek, láttam első ránézésre is háromszáz éves, a reneszánsz csodáját felemlegető csemlalót, korhű környezetbe rakva, rokokó pompa közepette, egy másikban pedig a kínai Han dinasztiai porcelánjaiban gyönyörködhetem pár múltó pillanatig...

Minden, egy múzeum, és a gyarmati idők épületeinek hangulatkeverékét sugallná, ha nem lenne olyan cudarul sötét. A Bertram kezében lévő gyertyák nem javítanak sokat a látványon, amint előttem lépked. Tartása egyenes, orra a plafonnak mered, és a falon éldegélő, alig kivehető, komor festmények színe előtt elvonulva a beltenyészett inas generációk díszpéldányaként lépdél előttem.

Mikor már úgy érzem, hogy minden pórusom el van tömődve és a világhírű Louvre sem tudna többet adni látványban, végére érünk a pazar szalonoknak, termeknek, szobáknak, és egy hűvös folyosóra lépünk.

Falba mélyesztett, boltíves, falevélmintás cirádákkal ékes márványoszlopok között kopognak lépteink a kétoldalt fel-feltűnő jeltelen ajtók mellett elhaladva.

Bertram hirtelen áll meg. Ruhája rejtékéből méretes kulcsot vesz elő, és kellő zörgéssel az egyik ajtó zárjába illeszti.

- A szobája... Uram! – tárja ki az ajtót.

Szaporán követném, de mozdulatai elegánsan lassúak. Félek soha nem áll el az útból. A folyosó hidegen kietlen lakatlansága után, a szoba meglepően kellemes benyomást kelt.

A jobb oldalon egy ajtó nyílik. Mellette hatalmas – méter magas – porcelán dán dogok szobrai között, ápolat kandalló ásítózik, a szájába egy kisgyerek dalolva be tudna állni, és a tetejére rakott piros téglás kémény masszívan tartja a plafont... Már csak be kéne gyújtani. A kandalló peremén apró díszek gyűjtik a port kitartó szorgalommal. Lent a földön tűzifarekesz, vaskos ölfákkal, és gyújtóssal... Az előrelátóan megtekert fidibuszokat⁵ – amikkel könnyedén be lehet gyújtani – egy kis fém tégely rejti. A sarokban roskatag középkori páncél rozsdásodik, finom patináját kevésbé ápolhatják, mint a családi ezüstöt. Tény. Egykori gazdája mamut termetű lehetett. Eme vasfedezék kétnapi munkát jelentene egy profi korróziómentesítő csapatnak...

Háziasszonyunk „teamelegsége” ellenére, borzongva érzem, hogy szinte éhezem a kandalló melegét.

Szemben velem három hatalmas ablak van, sőt a középső az egy teraszajtó, amin kiléphetek az erkélyre. Nehéz barna drapériák, és finom csipke függönyök vannak fölējük aggatva.

Baloldalon ugyancsak ajtó van. Mellette faragott lábakon szédelő kis szekrényke, rajta kézmosó, kancsóval, szappannal, és egy karfa fehér törülközővel. A szoba éke, a karmos lábakon álldogáló, oszlopos, baldachinos, minimum három személyes ágy, csalogatóan terpeszkedik a lavór mellett. A sarokban vitrin árválkodik, mélyében vélhetően olyan porcelán ritkaságokkal, melyeket csak kiállításokon láthat, az arra érdemes közönség, a magamfajta pórnép szinte soha.

⁵ Összesodort papírcsík.

A szoba közepén kis dohányasztalka áll, két rém öreg, de nagyon kényelmesnek látszó fotellal a kandalló előtt.

Összességében nagyon kellemes, bár világítás nincs, és szinte szurok sötétben nézelődök. Bertram a bal oldali ajtóra bök utánozhatatlan elegánsan.

- Az, az ajtó, a gardróbra nyílik... A jobb oldali a szomszéd lakosztályra... Úgy hiszem, zárva van... A mosdót, ha kilép, balra fordulva a folyosó végén találja... Uram.... – sorolja a lehetőségeket. – Remélem, jól fogja itt magát érezni. – odalépve a kandallóhoz, egy háromágú gyertyatartóba életet lehel. – Ha több fényre van szüksége, a gardróbban még talál gyertyát... Uram... Engedelmével... Távozem. – finoman meghajol, de a mozdulat közepén hirtelen meggondolva magát kiegyenesedik, és az ajtó felé fordulva távozni készül.

-Bertram! – akasztom meg.

-Igen... uram...

-Szeretnék telefonálni. Merre találok egy készüléket. Sajnos ez – mutatom fel – teljesen használhatatlan.

-A hallban talál készüléket az... Úr. De sajnálattal kell közölnöm, hogy épp a meg van hibásodva.

Már meg sem vagyok lepve.

-Nem tudja, miképp lenne rá mód, hogy telefonáljak?

-A faluban van a posta... Uram. De jelen pillanatban... úgy vélem zárva van.

-És nyilvános készülék?

-Ugyancsak a faluban... Uram.

Emlékeimben kutatva eszembe jut a térkép. 14 mérföld. A kocsitól. Mondjuk, azóta beljebb lehetek, vagy 2 mérfölddel.

-Milyen messze van ide a falu?

-11 mérföld... Uram.

-Értem Bertram. Akkor majd holnap. Köszönöm a segítséget.

-Nincs mit... Uram. – egy pillanatra úgy tűnik, kérdezne még valamit, de aztán megfordul és távozik.

Ekkor jelenik meg Arthur, kezeiben a koffereimmel.

Utat enged a lakájsodának, majd belép.

-Gondótam! Fe'hozom má! – teszi le őket az ágy elé.

-Remélem a kisasszonnyal nincs gond. – fordulok feléje.

-Nyugo'jék meg uram! A kisasszonka mindég illen vót. Kissé... - lopva körülnéz és egyetemes jeleket mutatva – arca előtt legyez – suddogja a képembe. – Kissé habókos. Mindég hangokat hall! – megtántorodom a lehetététől, de tartom magam, mint a második orosz front!

-Értem Arthur. Tudja nem akartam kellemetlenséget okozni.

-Ne aggójék az úr! – legyint nagyvonalúan. – A my lady kedves teremtés, és igény nagy a szíve! A kisasszonka meg illen mán kislyány kora uta! Na... – bök emeletes cilinderje felé, ami vélhetően a fejére van növe – Minden jót! – és vaskos viszkicsíkot vonszolva maga után, kivonul.

Magamra maradva álldogálok pár percig. Állandó zajhoz szokott fületem szinte bántja a tapintható csend. Zavartan körülnézek, de ebből a házból, alighanem kitiltottak minden elektromos ketyerét.

Furcsa a szituáció.

Itt vagyok egy olyan helyen, ahol ódon figurák élnek ódon környezetben... Szokni kell ezt.

De sötét van. Mit is mondott a szépreményű Bertram? Hol vannak a gyertyák? A gardróbban?

Az ajtó teljesen hangtalan tárul fel.

A helység talán másfél méter széles. A szobafallal párhuzamos oldalon lehet benne közlekedni. A falon tölgyfa polcrendszer szomorkodik üresen ropogtatva fakkjait. Némelyik ajtóval záródik. A gardrób „utcafrontján” vékony ablak néz ki az éjszakába.

Sorban nyitogatok. Üres minden polc, minden rekesz, csak a legutolsóban lelek, némi újság, egy egérfogó – üres – egy kottatartó és pár összetekert kép

társaságában még két darab, háromágú gyertyatartót. A gyertyák egy kis dobozban árválkodnak. Magamhoz véve az egész hóbelevancot kihátrálok.

A csend még mindig nagyon mély.

Az órára tekintek, miközben a kis dohányzó asztalra teszem szerzeményeim, és sorban meggyújtva a gyertyákat, némileg modernizálom a hely fényviszonyait, és igyekszem civilizációtól eltompult látásomat hozzászoktatni a korlátozott lehetőségekhez.

Negyed hét múlt.

Valaki szépen megrakta már a kandallót, csak alá kell gyújtanom. Gyorsan kapnak életre a lángok, a kéményben finoman kezd dúdolni a huzat, és a szobát megtöltik a láng lobogó vöröses árnyai. Odakinn a szél felerősödik, az eget újra nehéz felhők takarják be, és a tűz pattogó sercegésén túl is hallom az eső sustorgását. Lendületesen lehányom a nyirkos kabátot, és felakasztom a fogasra.

Az asztalt jobban szemügyre véve, észlelek egy apró felhajtható ajtót, ami alatt két metszett kristályüveg kelleti a tartalmát, hat pohárral. Egyik skót viszki, a másik portói. Ügyet sem vetek rá...

Visszahajtom az asztallapot, és az ablakhoz sétálok. A függönyt elhúzva kibámulok a markolható sötétbe, de még az erkély méretét sem tudom megsaccolni. A látótávolság azonos a klasszikus nullával.

Kinyitom az erkélyajtót.

A szél mellbe taszít, de az eső elkerül, mert a kiugró tető a halkan kopogó eresszel mélyen előreugrik. Az erkély teljes szélességben, nehéz, faragott kőoszlopokon nyugvó korláttal van szegve.

Ameddig lehet, elsétálok, és áttekintek a szomszédba. A két erkély között talán egy méter a távolság, és egy pillanatra meglepetten konstátálom, hogy fény remeg odaát a szomszédos szoba ablakán belül. Akárki is az, a kóborló fény alapján izgatottan mászkálhat fel s alá, mindezt gyertyával, vagy gyertyatartóval a kézben. Aztán halványul a fény, végül kialszik, és megint nem látok tovább az orromnál. Nagyot szippantok a friss levegőből, és morfondírozom az elmúlt egy óra fura

történésein, miközben visszatérek az időközben kellemesen felmelegedett szobába. Hosszú percekig guggolok a tűz előtt, tesztek még rá pár vastagabb ágat, majd odafordítom az egyik fotelt, elnyúlok rajta és hagyom, hogy átmelegítsenek a lángok. Élvezem a szitut, bár... Felrémlik előttem, hogy alig száz éve ez itt mindennapos lehetett. Csak azt nem értem, hogy mire fel kell ennyire őrizni a hagyományokat. Bár közismert az angolok ebbéli furcsasága, de azt nem hittem volna, hogy nem vezetik be az áramot, úgy közlekednek éjjel, mint a hét törpe egy barlangban, és minden módon kerülik a modernizáció nyújtotta kényes, de mégiscsak megszokott kényelmet. Komor kétségeim támadnak – abból a fajtából, ami miatt rendszeresen nyakig merülök a bajba, és ami miatt később jelentős papírmunkára vagyok kárhozthatva, mert az elhunytak száma mindig megfekszik a hatóság gyomrát⁶.

Pedig most ártatlan vagyok... Egyelőre.

Itt valami fura dolog lappang... Ehhez nem kell nagy ész! És mert véletlenek nincsenek, úgy okoskodom, hogy valamiért ide kellett jönnöm. Márpedig, ha én itt vagyok, akkor az, bizony... Nos, finoman fogalmazva is kellemetlen lehet azon személyekre nézve, akik valaminő furmányos módon, de szeretnének nekem ártani.

Mivel a ház asszonya meghatalmazott, és mert Bertramnak azt sem hiszem el, ha kérdez – ezt nem tudom, mire alapozom – úgy döntök, megkeresem a telefont, mert hátha mégis működik. Közben azért agyalok rajta, hogy mégis mi az, ami itt folyik lévén távolról sem megszokott, hogy évekkal a hivatalos ezredforduló után – a második és nem az első után – az ember fia lovas kocsin parádézzon, egyebekről nem is beszélve. Sőt! Ha jól hallottam a ház úrnőjét, ilyen alakból – díszruhás hacukát viselő egyének – még csámboroghat akár több tucat is ebben a ménkü nagy hodályban.

⁶ Soulseer kalandjai.

Felállva nagyot nyújtózom, megszemlélve az álmenyezett vadászjeleneteket ábrázoló faberakásait. Egy ilyen hely akarva akaratlanul, de hatással van az emberre. Az ódon falak, a csend, a lángok, mind-mind, gyermekkori lovagtörténetek, vagy fura rémmesék, és kísértethistóriák sorait juttatják eszembe melyek, tele vannak rejtett átjárókkal és folyosókkal, lidérces egyéniségekkel, rejtvényekkel, és rejtélyekkel, melyek következtében a frász kerülgeti az embert. Azonnal észbe ötlík pár tucat eszelős sztorit, amiket volt szerencsém megélni meg minden valaha olvasott regény, vagy megnézett film, amiben – hála a csökkent értékű filmművészzel elfoglalt filmguruknak – tucatjával vannak idéetlen, láncokat csörgető kísértetek, vagy olyan démonikus személyiségek, akik mások vérért szívogatva érzik magukat boldognak.

Lassan telepedik rám a hely faragcsálható nehézségű légköre, a tompa csend, a képeken látott korhű ruhákban pompázó alakok, a falakra szegezett fegyverekből áradó visszafogott fenyegetés, vagy a bútorok mélybarna erezetébe font száznyi év minden titka. Az ágyban szinte látom az itt meghalt generációk egyikének, másíkanak sziluettjét csak úgy, mint a szobalányokkal cicázó inasokat, a rég elhunyt, életüket itt lepergető nők és férfiak, már porrá omlott emlékét.

Nehéz torokszorító érzés lassanként fonja be a testem, amint elgondolkodva igazgatom egy piszkavassal a lassan összeroppanó tűz parázsát.

Pár fénykép vonja magához a figyelmem a kandalló tetején. Ismeretlen emberek, fekete fehérén, apró rámaákban. Múlt század eleji viseletben, komolyan tekintenek a fotográfus masinába, nem is sejtve, hogy ennyi sok idő múlva én fogom őket nézegetni.

Nők és férfiak.

Csoportosan, együtt, vagy egyenként, vélhetően szemkápráztató ruhákban, és ékszerekben, melyek fekete fehérben nem mutatják meg igazi valójukat... A sárguló képek, valahonnan a múltból kapaszkodnak bele ebbe a kopár szobába, homályló történeteket mesélve, melyeket ugyan csak sejtek, de érteni talán soha nem fogok. A kamerán túlról rám tekintő arcok, mozdulatok, emberek, és tettek

emléke már rég kihalhatott ebből a világból, mégis ismerős érzéssel fogom sorba egyenként őket, ezzel is közelebb kerülve a megörökített, valamikor, valakinek nagyon fontos pillanatokhoz...

...Halk kattanást hallok a hátam mögül.

Kicsit oldalra lépve perdülök meg, leengedve a testsúlyom, bármi is történjen... Senki sincs mögöttem, ám az ajtó mintegy varázsszónak engedelmeskedve szép lassan úgy arasznyira kinyílik...

Lehunyam a szemem egy hosszú pillanatra. Mikor kinyitom, már nem vibrál előttem a lángok fénye, és tisztán, a maguk valóságában mutatkoznak meg a részleteket. Odalopakodom, majd mozdulatlanra dermedve csak a fülemre hagyatkozom...

A csendben, mintha... Igen. Mintha valaki... De nem biztos... Talán egy lélegzet. Az orrom gyenge menta, és vanília illatát érzi... A fülemben a vér halkán dörömböl. Ballal hirtelen felrántom az ajtót, kezem ütésre kész. De a folyosó üres. Ugyanakkor az erkélyajtó recsegve kivágódik, és a szél majd a plafonig csapja a függönyt.

Francos huzat.

Becsukom az ajtót, és öles léptekkel az erkélyhez lépve, az erkélyajtót is behajtom.

Pedig tuti bezártam.

Elgondolkodva alaposan megnézem a zárszerkezetet. Tökéletesen működik. Megrángatom, de nem enged.

Most már jó lesz. Na hol az a telefon?

Belekapaszkodom a gyertyatartóba és kilépek a szobából. A folyosó hideg kövei a lábam alá simulnak.

Igyekszem a gyertya adta távolról sem túlzó fényviszonyok közepette haladni. Mivel nincs nálam a „múzeum” alaprajza, és mert körbe ott hever a történelem minden kincse, kissé lassú a haladásom...

Az oltári méretű ajtókat nyitogatva, egyre inkább úgy érzem magam, mint Alice, és már csak egy hadarva beszélő, cilinderes nyúlra lenne szükségem. Mikor hirtelen felismerés szikrázik át rajtam, hogy mégis körülbelül milyen távolságra lehetek a bejáratától, az egyik sötétlő terem „túloldalán” fénycsikot veszek észre. Az ujjnyira nyitva hagyott ajtón át, villan elő a világosság, és a gémjeimben kóborló kíváncsiság okán, mintegy véletlenül, de benyitok.

Meghitt melegségű szobában ég a pár tucat gyertya. A fények között idősebb hölgy ül egy bézs kártyaasztalnál, és pasziánszozik. Körbe puha kerevetek, és apró puffok. A földön vastag, krémszín, friss hó puhaságú szőnyeg. Az ablakokat halvány függönyök takarják, szinte pókhálóként feszülve a plafonig magasodó keretekre. A polcokon porcelán csecsebecsék, apró szobrok, pár váza, és szárított virágcsokrok pazar halmai. Két aprócska asztalon sütemény, és tea kelletli magát, bonbonos dobozok mellett.

Minden nagyon finom, nagyon lágy, nőiesen könnyed, puha és kontúrtalan. Mintha egy tál tejszínhabba lépnék. Szinte máris cukorbetegnek érzem magam.

A hölgy rám nézve anyai keblére ejti apró, pufók kezét, és tökéletesen kerek szemüvegén át, riadtan méri végig az ajtóban megjelenő személyem.

Ruhája ugyancsak rusztikus. Vélhetően ilyesmiben jártak hétköznapi azok a dámák, akik a maguk idejében jöttek össze délutánonként teázni, és pletyzni. Barna toalettjén szemernyi ránc sincs. Nem lehet! Ezen az alkaton még az úrruha is megfeszülne.

A hölgy „picit” telt. Kövérke ujjai ágyazódott gyűrűk villognak, legyezőt nem látok. Haja kontyba van tűzve. Maga a megtestesült viktoriánus visszafogottság abszolút ellenpéldája. Van valami megkapó báj az arcán. Fiatalabb korában egyértelműen gyönyörű lehetett, aztán ki tudja miért, de magára szedett

vagy 50 kilónyi felesleget, és most úgy néz ki, mint egy derűsen mosolygó, szemüveges orrszarvú a Serengetiből⁷.

Igyekszem megnyerően és a lehető legkevésbé idiótán vigyorogni.

-Oh. – sóhajtja aléló madárhangon – Hogy megijesztett!

-Bocsásson meg asszonyom. Nem állt szándékomban önre rontani... Nem tudtam, hogy ez egy magánlakosztály. Csak a telefont keresem épp és ugye... – veszem elő a legjobb modorom, folyamatosan hantázva, miközben tétován belépek óvatosan emelgetve a lábam, nehogy kárt tegyek valamiben.

-Minő meglepetés! – tér magához mosolyogva – Nemdebár ön Mr. Soulseer. – kuncog kedvesen. – Christine az imént említette, hogy van egy... ööö... vendégünk... Csak bátran kedves uram... Lépjen be!

-Üdvözlöm asszonyom. – hajlok meg finoman, bár úgy vélem, hogy e meghajlás eleganciáját nagyban ronthatja farmerom, és a bakancsom. De teszek a konvenciókra. – Igen. Valóban volt oly kedves a my lady, és felajánlotta a segítségét. – támaszkodom meg az egyik széken, miközben azon merengek, milyen gyorsan terjed az épületben, érkezésem híre.

-Nocsak! – vonja fel a szemöldökét, miközben a lapokat is nézegeti a kezében, majd le-leteszi őket. – Nekem úgy tűnik, nem olyan férfi, aki segítségre szorul.

-Ön megtisztel asszonyom. Tudja pár mérföldre innen lerobbant a kocsim... És a my lady épp arra járt...

-Ah... így teljesen érthető. Christine mindig is nagylelkű és segítőkész volt. – Konstatálom, hogy nem pasziánszozik. Tarot kártya van nála, azt teszi ki, különféle sorozatokban. A hölgy elérti a pillantásom. – Érdekli önt is a tarot, Mr. Soulseer?

-Attól tartok...

-Ah... egy szkeptikus.

Hogy nyögdéscsel...

⁷ Nemzeti park Kelet Afrikában.

-Azt hiszem, félreért. Nem szkeptikus vagyok, hanem tudatlan... Pedig apai dédnagyapám állítólag táltos volt.

-Táltos? Ne beszéljen uram!

-De! Teljesen őszinte vagyok. Egy rém ismeretlen, nagyon apró országban... Talán volt róla szerencséje hallani. Magyarországon.

-Magyarország? ...Nocsak.

Tényleg átfutott valami felhő az arcán, vagy csak a gyertyák fénye játszik?

-Bizony. Még 1956-ban, a nagyapám ment át az államokba. – hazudok úgy, mint a vízfolyás. A dédi állítólag nagy karakter volt, de én magam távol állok a miszticizmustól.

-Miszticizmus? Oh... - csendesen felnevet. – a tarot nem misztikum. Kérem, foglaljon helyet – int a mellette álló székre. – A tarot csak egy ablak, amin át az értő szem bepillanthat a múltba, vagy ne adj Isten a jövőbe. Nekem ez hobbi. Olyan passzió, ami rengeteg alkalommal mutatta meg, hogy mit is kéne tennem. – Rám sandít, miközben a gyertyatartót a szomszédos kisasztalra teszem, és leülök. – Ellenérzést vált ki önből, a kártya?

-Nem asszonyom. Távolról sem.

-És érdekli önt?

-Tapintatlan lennék, ha azt mondanám, hogy fogalmam sincs? Nem tudom, hogy érdekel e. Eddig valahogy...

-Oh. Itt az idő akkor, hogy megejtse valaki az első alkalmat. Vessem ki önnek a kártyát, Mr. Soulseer? – remeg izgatottan a szája.

-Kérem, ne érezze magát semmiben korlátozva. – kedélyeskedem. – Önre bízom Miss... ööö...

-Jaj de neveletlen vagyok... - néz rám elpirulva. – ...és ön milyen úriember... Nem Miss.⁸ Hanem özvegy... Mrs. Elizabeth Oglevil vagyok. – Felállok. Kézfogása puha, és meleg.

-Alen Soulseer. – mutatkozom be. – Nagyon örülök. – ülök vissza.

⁸ Miss., azaz kisasszony

Szaporán megkeveri a paklit, majd felém, nyújtja.

-Kérem, válasszon öt lapot! – úgy teszek, ahogy kéri - ...Most adja ide őket! - a lapokat lefordítva kiteszi az asztalra egy pentagrammába⁹. – a lapok lefedve maradnak – magyarázza – amíg sor nem kerül rájuk.

-Mit kell tennem?

-Semmit, csak figyeljen. Kérem, keverje meg a paklit, és egy lapot emeljen le róla. Tegye arra a lapra, amelyekre úgy érzi, hogy oda való.

-Teljesen mindegy, hogy melyikre?

-Abszolút mindegy. Ez nem a szerencséről szól.

Alaposan megkeverem a paklit, majd a legfelső lapot leemelem.

-Megnézhetem, hogy mi ez? – kérdezem.

-Hogyne! – nyitja tágra a szemeit. A gyertyák fénye sziporkázik a szemüvegén.
– ...És tegye rá valamelyik lefordított lapra.

Úgy teszek, ahogy kéri.

-Mindegyik lefordított lapra tegyen egyet-egyet.

Öt fura ábrával ellátott lapot teszek ki, mindegyiket, egy-egy lefelé fordított lapra.

-Milyen érdekes. – morfondírozik fennhangon.

-Önök jelent mindez bármit is?

-Ó hogyne! – morogja a lapokat firtatva. – Látja itt a lefelé fordított lapok a lappangó, a felfelé fordítottak, pedig a tudatos ego, legfőbb motívumai.

-Most akkor oda minden titkom. – jegyzem meg vigyorogva. A hölgy barátságosan visszamosolyog, bár némi tartózkodást vélek felvillanni benne.

-Ha vannak titkai Mr. Souseer, okkal teszi, hogy megtartja magának őket. Ez a lap emeli meg a pentagramma alsó szárán lévő felfelé fordított lapot, amin egy alak egy fekete és egy fehér lovat hajt. – a „Diadal” lapja. A korábbi kihívások felett aratott győzelmeket mutatja. Arra utal, hogy eddig mindig megküzdött a

⁹ Ötszög. A Misztikus tanok egyik legfontosabb szimbolikus eleme. Az itt bemutatott tarot kártyajóslás kitalált rendszer. Ilyen módon sehol a világon nem vetik ki a lapokat.

kihívásokkal. Ha az alatta fekvő lapot is megnézzük – felfordította a lapot – Nocsak. Ez a párosítás igen ritka. Ez a lap – mutatja fel a mérleget tartó nő képét – az „Igazság”... A „Diadal”, és az „Igazság”... Remek kezdés Mr. Soulesee. Ön egy hívatott ember. E két lap alapján ki merném jelenteni, hogy rendkívüli életút állhat ön mögött. Egy olyan pálya, amin bizony megeshetett, hogy az élete is veszélybe került. De mert ön – mutatja fel a pentagramma következő lábán lévő, felfelé fordított lapot, amin három nő és egy kormány, vagy kocsikerék látszik. – a sors egyik kijelöltje, minden bizonnyal sikerrel, de ugyanakkor nem ritkán komoly nehézségekkel zárta, zárja majd le a feladatokat. A „Sorskerék” lap kedves uram nem szerencsét jelent, hanem az elkerülhetetlen sorsszerűséget, ami... Na igen – fordítja meg a lap párját – Már vártam ezt a lapot. A „Főpap” nem a mindennapi megoldások híve! Ön nagyon ad a megérzéseire. Lehet, nem is tud róla, de az ön tudatalattija nagyon erős.

Erről mesélgethetnék. De minek hozzam szegény nőre a frászt?

-Asszonyom ön hízeleg.

-Én ugyan nem. – mosolyog bizalmasan. – A kártya mond mindent. Mint ahogy a következő is fontos. – nyúl a bal oldali színével felfelé nyugvó lapért. - Az „Akasztott”. – a képen egy fickó furulyázik. Pedig fél lábbal fel van lógatva. – Ön látszólag fittyet hány a veszélyekre és a kihívásokra, sőt, akár dalolva, és mint látható furulyázva vállalja őket, még akkor is, ha ez akár fájdalomként manifesztálódhat. De ez... Ez a lap... Ez mindent megmagyaráz, miért... – fordítja meg az „Akasztott” alatti lapot. Majd a szemembe néz. – Ez a lap... – mutatja az angyal ábrázoló lépet – A „Feltámadás”. Az igazság mindenekfelett állósága, a folytonosság, az út végtelensége. A dolgok megdönthetetlen elrendeltségben való hitet sugallja. Az ön felületes kockázatvállalása alatt nem bravúroskodás lapul, hanem mindenen túlmutató és megingathatatlan hit abban, amiért bármit képes vállalni. Ugyanakkor, ha a következő lapot nézem, el kell, gondolkodjak. – a jobb oldali lap egy fickót ábrázol batyuval – A „Bolond” kártyalapja az újrakezdést mutatja. Azt, hogy soha nem adja fel, soha nem veszti el a hitet abban, hogy van

egy olyan út, egy olyan irány, amit fel lehet fedezni... A „Halál”. – fordítja meg a „Bolond” alatti lapot, amin egy csontváz támaszkodik a kaszájára. – Ön nagyon érdekes jelenség Mr. Soulseer. – zavartan a szemembe néz. – ez a lappárosítás a bérgyilkosok, a középkorban pedig a vándor hóhérok jele volt. Magáról nehezen tudom elképzelni, hogy pénzért ölné... De talán a hitéért... - mélyen rám, szinte, belém néz – Igen! Maga már ölt embert. Azért a hitért, amiről beszéltem korábban. A lapok alapján azt mondanám eddig, hogy ön egy nyugdíjba készülő rendőr, vagy egy hivatását elhagyó katona. Esetleg valami olyasféle kihívás éltette eddig, ami nem épp közepszerű... De... Na igen! A csúcson egy fontos lap áll. – a lap egy királyt ábrázol, trónusán - Kedves uram! Ez az „Uralkodó”. Az abszolút, a megfellebbezhetetlen, a kinyilatkoztatott. Ez a lap, ezen a helyen arra utal, hogy ön vezetésre, irányításra született. Vérében van az, hogy egyetlen és pótolhatatlan... Ugyanakkor, épp e pozíció miatt, sokan ellenségei. Ön azonban... Igen... - mosolyodik el. Felfordítva az utolsó lapot. Ön uram... Tudja ez a tarot talán legerősebb lapja. – magyarázza, miközben mutatja egy majdnem meztelen férfi képét. – A felszín alatt bír a „Mágus” minden bölcsességével. Ez hajtja a tudatalattiját, ez ami áthatja minden tettét, ez az, amitől az aki...

-Asszonyom. Ön teljesen elképeszt. – kedélyeskedek. – Uralkodó? Mágus? Kérem, nézze el nekem, de ezek nem mondanak semmit.

-Higgyen nekem uram... Eszemben sincs! Ez csak a kártya hangja.

-És ha újra kiosztanánk a lapokat, és teszem azt, más lapok jönnének ki?

-Ah. Értem. Nos az már nem ugyan az a lelkiállapot uram. Az iménti, az első pillanat volt. Mindig az első tett, az első gondolat, az első lépés a mérvadó. A második az csak másolat. Utóérgzés. Nem tudom, elég világosan magyarázom e?

-Ön kitűnő előadó asszonyom. És rendkívül lebilincselően beszél.

-Ugyan! Csacsiság. – pirul el dekoltázsig. – De hiszem, hogy ön valóban különös ember...

-És végül milyen konklúziót von le a lapok alapján rólam?

-Ön merész, de nem oktalan. Szinte biztos, hogy katona volt, vagy még most is az. Épp fontos ügyben van úton. – meg akarok szólalni, de felemeli a kezét – Ne, kérem, ne szakítson félbe. A jelenlegi helyzete olyan események felé sodorja, melyekre csak részben számít... De ehhez hozzá van szokva. Ön jelenleg titkol valamit, de nem rosszindulatból inkább csak azért, mert úgy véli, hogy amit tesz, olyan mélységeibe mutat a történeteknek, amit az emberek többsége nem tud, vagy még inkább, nem akar látni. Ön mélyre temeti a fájdalmat. Nyugodtan alszik, a lelkiismeretét megnyugtatja a hit, miszerint bármit is tett, azt jó cél érdekében tette. Vagy legalább is látszólag jó cél érdekében tette. Nincsenek önben illúziók. Reális ember. Ugyanakkor nyitott az újra, arra, ami mások számára talán felfoghatatlan. Ön örök kétkedő, de nem bigott szkeptikus. Inkább kérdez, semmint kijelentsen. Határozott véleményalkotó, de ezt a véleményét a legritkább esetben osztja meg. Azt merném mondani, hogy parancsoláshoz, és rendhez van szokva, de mindezek felett önnek hajlama van arra, hogy ezt, akárcsak soknyi más jellemvonását – tudatosan elfedje. Ön az ideális hírszerző. Bár szerintem – mosolyogva a szemembe néz – ahhoz kicsit feltűnően jóképű.

-Mít is mondhatnék? – Kérdezek vissza pókerarccal.

Kicsontozott rendesen.

-Nem kell mondania semmit uram. Ha szépen megkérem, húzna egy lapot még? Ez legyen az ön legbelső lapja. Talán a kártya megmutatja az erejét. Kavarja meg a lapokat, és önnek tetszően emelje el...

Kicsit zavartan engedelmeskedem. Alig pár lap van nálam, így nem tart sokáig.

A vékony pakli közepéből kiemelek egy lapot és megnézem. De ezt a lapot még én is ismerem.

-Ez a „Remete”, ha nem tévedek.

-Ó igen. És a remete a tarotban a zarándok archetípusa. A vándor, a magának való, elmélkedő aki ha a sors arra rendeli, akkor cselekszik is. Ugye mondtam, hogy a kártya választ ad? A korábbi lapok, és ez, összegzi a benyomásaimat. Ön az

útkereső ember. Aki ha kell, kiáll, de ugyanakkor óvja a belső rendet. Nem irigylem az eddigi életét uram. Egyszer majd írja meg a kalandjait.

-Asszonyom, ön teljesen elképeszt. – ismétlem magam.

-Csak egy buta vénasszony vagyok. Oda se figyeljen rám. – Játékosan rám kacsint. – Kérem, nézze el nekem ezt a bizalmaskodást, amit megengedek magamnak, de úgy érzem, hogy megtehetem. Rég éreztem ennyire biztosan, hogy a lapok útmutató erejűek. Vannak, akik ebben nem hisznek, vagy csak úgy tesznek, mintha.

-Ismerős. De ön is tudhatja, hogy vannak, akik teszem azt – mutatok a kártyára – ezt csak megtévesztésként használják. Nem véletlen szkeptikusok az emberek. Sokan nem hisznek, mert lássuk be, vannak, akik becsapják az embereket.

-Sarlatánok, Mr. Soulseer. Sarlatánok. – int nagyvonalúan. – a történelem tele van velük.

-Miért van híre akkor ezeknek az embereknek? Mire képesek?

-Megadják azt, amire szüksége van az embereknek uram. Vannak az egyértelmű csalók, akikről a történelem már bebizonyította, hogy létük eleme a szélhámosság. Ilyen volt például Balsamó aki a XVIII. században élt Franciaországban. Vannak olyanok, akik ugyancsak csalók, de valamiért úgy maradt fenn a hírük, mint szent ember, varázsló, vagy csodatevő. Ilyen például Raszputyin, aki a XX. Század elején követte el rémtetteit Oroszországban... Sorolhatnám a végtelenségig. A megtévesztés mesterei. Századuk csodálta őket.

-Az átlagember...

-Nincs átlagember. Csak olyasféle, aki képes hagyni magát, mások által vezetni.

-Milyen igaza van asszonyom. De az emberek szeretik, ha becsapják őket.

-Úgy véli? – firtatja a pillantásom. – Mire alapozza ezt?

-Ha az embereket nem elégítené ki az, hogy bizonyos időközönként hihetnek valami megfoghatatlanban, legyen az egy sarlatán, a világvége, vagy földön-

kívüliek, akkor nem lenne helye a sarlatánoknak. A társadalom igénye hívja őket életre.

-Ah. Érdekes álláspont. Bár... Csak gondoljon bele, hogy lehet ez másképp is.

-Mire céloz ezzel asszonyom?

-Mi van, ha a sarlatánok némelyike nem is az, csak...

-...Csak úgy tesz, mintha? Ezzel is álcázva a valóságot? – Pár pillanatig eljátszom a gondolattal. – Lehet, hogy amit mi bűvész trükknek gondolunk tényleg varázslat?

-Pontosan erre gondolok. Mi van, ha vannak emberek, akik képesek azokra a tettekre, amiket tulajdonítunk nekik, csak saját maguk, vagy valakik azt akarják, hogy ezek a valóságok rejtve maradjanak.

-Asszonyom! – mosolyodom el. – Ez akár még így is lehet. Én magam ugyan még nem találkoztam ezzel – hazudok szemrebbenés nélkül – de az ön által említett egyik név pont ilyen személy, aki akár...

-Nocsak. Mégis tájékozott ebben az ügyben? – mosolyogva megfenyeget a mutatóujjával. – Úgy tesz, mintha...

-Kérem, ne értsen félre. Balsamót nem ismerem. Raszputyinról viszont az akadémián tanultam. Mint kiderítette - vigyorgok rá – katona voltam. Ismernem kell az egykori legfőbb ellenség történelmét.

-Raszputyin egészen érdekes fejezet a történelemben.

-Minden bizonnyal. Nem ismerem olyan mélységében a sztorit, hogy erről korrekt véleményt alkothassak. De sokan csak egy nagyon szerencsés, de ostoba szélhámosnak tartják.

-Nekem ezt illetően kétségeim vannak. – Mrs. Oglevil mindeközben újra és újra kiveti a kártyát. – Nehezen tudom elképzelni, hogy egy tökéletesen tanulatlan ember képes legyen ilyen meggyőző lenni.

-Ebben lehet valami asszonyom. Ha jól emlékszem... Persze tévedhetek, régen olvastam róla, egy egyházi szekta tagjaként „világosodott” meg, és voltaképp

nem volt több egy a pillanatnak, vagy a mának élő embernél. Talán csak a kor szellemiségének köszönheti a sikereit.

-Raszputyin izvozcsik volt Mr. Soulseer. Egyszerű bérkocsis. Fiatal éveiben valóban egy Hlisz¹⁰ tanokat hirdető kolostorba került. Sokan úgy vélik, hogy ez alapozta meg a későbbi igencsak kétes hírnevét. Számára tökéletes „vallás” volt élni abban a közegben. – kicsit elmereng a lapok felett – Furcsa ember volt ő, Mr. Soulseer. Nagyon furcsa. – Mrs. Oglevil megjegyzését nem tudom hova tenni.

-A sarlatánok már csak ilyenek asszonyom. – puffogatam a közhelyt.

-Ugyanakkor több alkalommal, ezt be kell látni, igaznak minősültek a jóslatai. Talán igaz is lehetne, hogy kiszámított életet élt.

-Igen? Hogy érti ezt?

-Ön vetette fel Uram. Talán ő is egy szerepet játszott.

-Nem egy állandóan részeg, lump, nyereségvágyó ember volt, hanem valaki, aki okkal tette azt, amit tett? – Elgondolkodtam a saját kérdésemen. – Lehetséges. Talán volt ezzel valami célja.

-Úgy véli, vannak olyan magasabb rendű célok, melyekért az ember akár a lelki üdvét is kockáztatja? – érdeklődik nagy, tágra nyitott szemekkel.

Most mondjam neki, hogy az igazi célok ilyenek?

-Azt hiszem, léteznek olyan célok, amiért talán meg is hal az ember. – válaszolom halkán. – Raszputyin céljairól nincs fogalmam. – teszem hozzá. – Ha amit tanultam igaz, akkor egy piás szélhámós volt, aki kihasználta a cárné hiszékenységet.

-Tudja, hogy a fiatal herceg vérzékeny volt? A Cárné pedig megszállottan hitt minden csodában?

-Ennyire részletesen nem ismerem a történeteket.

¹⁰ Orosz szekta, melynek egyik alapelve a bűn megtapasztalása, majd annak – akár önkínzás révén – történő megbánása a feloldozás érdekében. Mindezek mellett még tucatnyi az egyház által részben tiltott, részben üldözött tézist is vallottak a tagok. Például, hogy egy szent minden tette szent, még akkor is, ha ezek a tettek gonoszságok.

-Aljosa herceg öröklött hemofiliában¹¹ szenvedett, amit az édesanyja révén kapott meg. – kezd lelkesen a történetben a hölgy. – A cárné betegesen hiszékeny asszony, férje Miklós cár, pedig a történelem egyik legkevésbé uralkodásra alkalmas személyisége volt. Az „isteni” Grísa ebbe a közegben jelent meg a XX. század első éveiben. Mai napig rejtély, milyen módon került a palotába, és az eset elbeszélésére én magam legalább fél tucat történetet ismerek. A fáma szerint, a cári család a Carszkoje Szelóban lévő nyári palotában pihent. Korábban már bemutatták nekik, így ismerték Raszputyint, de még nem volt a bizalmasuk, csak „valaki”, aki a közelmúltban megjelent a környezetükben. A véletlen úgy hozta, hogy történt egy apró baleset. Tudja milyenek a gyerekek? Rohangálnak, kiabálnak, és elesnek. Aljosa herceg is megsebezte magát. Ám a hemofiliája miatt a baleset után még órákkal is vérzett a térde. A gyermek persze retteget. A cári pár ki tudja milyen sugallatnak engedelmeskedve, az épp „véletlen” Pétervárot tartózkodó „Szent” emberhez, fordult segítségért, aki azonnal a segítségükre sietett, és a jelenlévők legnagyobb csodálatára elállította a vérzést. Természetesen amit ma tudunk, akkor csodának számított. Tudja, mr. Soulseer! Raszputyin mesélt! Sokat. Megnyugtatta a gyereket, és elterelte a figyelmét. Ezzel szinte ösztönösen azt adta, amit ma az orvosok is javasolnak. Nyugalmat! De akkortájt? Akkortájt szinte szentnek kijáró csodálat volt a hála...

-Ilyen belépő után szerintem a világ bármely embere szentnek tekintette volna őt. – vélekedtem a történetet hallgatva.

-Raszputyin is erre építet. Pár év alatt kapcsolatokat épített ki minden fontosabb hivatalba, és az ő jóváhagyása nélkül nem történhetett semmi.

-Most, hogy mondja... Sokan a támogatói közül később szembehelyezkedtek vele. Jól emlékszem?

-Igen. Egyik ismerőse Félix Juszopov herceg szervezte meg a merényletet ellene. 1916. december huszonkilencedikéről harmincadikára virradóan. Megmérgezték, lelőtték, agyonverték és vízbe fojtották.

¹¹ Vérzékenység. Véralvadási betegség.

-Ezt mind? Szép halála lehetett. – húzom mosolyra a szám.

-Páran úgy vélik, hogy nem is halt meg. – folytatja Mrs. Oglevil töretlenül, enyhén révültnek ható tekintettel. – Juszopov a házába csalta, mérgezett süteményt etetett, és mérgezett bort itatott vele. A leírások szerint olyan adagot kapott, amibe akár több ember is bele kellett volna, hogy haljon. De Raszputyin állítólag épp csak elálmosodott.

-Elképesztő. – fűzöm hozzá. – Ez mennyire bizonyított tény?

-Teljesen. Maga Juszopov vallotta be. Filmet is csináltak belőle.

-Hihetetlen.

-A hihetetlen az, hogy mikor Juszopov azt tapasztalja, hogy nem halt meg, pisztolyt ragadott és többször is rálőtt. De még ez sem volt elég. Raszputyin menekülni akarna, de nem tud. – a hölgy kipirul, szemüvege bepárásodik az izgatott előadás közben. – Képzelve el a helyzetet uram! Juszopov nagyherceg palotájának földszintjén, egy kis, magányos szobába csalta Raszputyint, egy fiatal nő szerelmének ígéretével. Telik az idő, és nem hat a méreg. Juszopov kétségbe esik, és lő, de még ez sem „segít”. Ekkor megjelenik Priskevics, a merénylet egyik résztvevője, és a lépcső aljában ő is többször rálő Raszputyinra. A szerzetes összeesik, de egy jelenlévő orvos szerint még élt. Ekkor maga Juszopov áll neki, és egy puskatussal addig veri Raszputyint, amíg... - jelentőségteljesen elhallgat.

A történelem közénk fekszik elgondolkodtató némaságával.

-Mintha azt mondta volna, hogy vízbe is fojtották. – említem meg.

-Valóban így történt. A „holttestet” a folyóhoz vitték, és egy léken át beledobták. Később derült ki – mikor felboncolták – hogy a tüdeje tele volt vízzel. Azaz még élt, mikor a folyóba vetették.

-Elképesztő. Egészen elképesztő történet asszonyom. Valóban elgondolkodtató. – Nem is sejtettem, hogy ma még egy kurzuson veszek részt orosz történelemből. – Ezek után azt hiszem nem csoda, ha páran úgy vélik, hogy nem is halt meg.

Mrs. Oglevil komoran mereng a hallottakon.

-Fiatal lány korom óta szenvedélyem az okkult történetek gyűjtése. A tarot – mutat a lapokra – csak kedvtelés. Mintegy kiegészítése az okkultizmus iránti érdeklődésemnek. Raszputyin élete távolról sem egyértelmű. Sokan kutattak utána, de mégsem lehetünk biztosak abban, hogy pontosan mi is történt. Raszputyin épp úgy lehetett egyszerű csaló, mint kiválasztott személyiség, akinek az volt a feladata, hogy a történelemre hatást gyakoroljon.

-Ennyire talán nem kell felértékelni. – vetek finoman ellen, bár sejtem, hogy az én felületes tanulmányaim ebben a tárgyban nem kelhetnek versenyre Mrs. Oglevil ismereteivel.

-Nem értékelem túl Mr. Soulseer. Kevesen tudják, hogy Raszputyin tettei formálták az első világháború kitörése előtt az orosz belpolitikát, és közvetve, vagy közvetlenül, az ő tanácsai állnak a háborúba való ki és belépés, valamint az ott elszenvedett elékezésztő veszteségekért. – Mrs. Oglevil apró okos szemeit rám függeszti. – Óvatosan kell megközelíteni ezt a kérdéskört Mr. Soulseer. Nagyon óvatosan.

-Azt tudom, hogy az oroszok szenvedték el a legnagyobb háborús veszteséget. De ez menyiben is áll kapcsolatban...

-A történet szerint a háborúba lépést nem támogatta Raszputyin. Nem tudni miért. Úgy vélem sokakkal együtt, hogy a cári hatalom gyengülése még az ő számára is egyértelműen a bolsevikok hatalmát erősítette volna, aminek hozományaként a papság befolyása csökkenhetett volna. Így egyértelmű, miért nem akarta, hogy Oroszország belesodródjon az Osztrák-Magyar Monarchia, és Szerbia közötti konfliktusba. Később, mikor már tombolt a háború, mindent megtett, hogy azt ellehetetlenítse. Közbenjárásának köszönhetően váltották le az orosz hadsereg parancsnokát, Nyikolaj Nyikolajevicset, és maga a cár vette kezébe a hadak vezetését. Ezzel aztán meg is pecsételődött a cár sorsa.¹²

¹² Később őt okolták a háborús veszteségekért. Ez volt az egyik ok, ami miatt kitör a forradalom (1917. November 7.-én), majd később a cári családot kivégzik (1918. Július. 16.-ról, 17-re virradóan). Oroszország végül a háború befejezése előtt kilépett az Antantból.

-Asszonyom! – mosolygok. – Soha nem gondoltam volna, hogy Raszputyinnak ilyen jelentősége lett volna az orosz bel- és külpolitikában.

-Pedig – folytatja komoran társalkodónóm – Ha alaposabban utána nézünk, kiderül, hogy a valódi hatalmat szinte szó szerint ő gyakorolta. Raszputyin az orosz birodalom teljességére kiterjedő kapcsolati rendszerrel rendelkezett, ide értve magas rangú egyházi és világi méltóságokat, azok feleségeit, egyszerű közembereket, és vagyonos polgárokat egyaránt. Rengeteg barátja, és nagyon sok ellensége volt. Egyszerűen szinte képtelenség felmérni a valóságot Mr. Soulseer.

-Ez egy nagyon érdekes ügy asszonyom. Nagyon. De amit eddig halottam, eltekintve a halálától, az nem misztikus, inkább realisztikus.

-Így van. A történetek keveset beszélnek Raszputyin azon életéről, ami miatt máig valamiféle romlott aura fogja körbe. Ha volt okkult hatalma, azt nagyon jól el tudta fedni a mindennapos tivornyákkal, és a viselkedésével, illetve azokkal a látszatszeánszokkal, és vásári komédiáknak tűnő trükkökkel, melyekkel „elkápráztatta” a híveit. Nincs arra semmi írott bizonyíték, csak a szóbeszéd, hogy olyasmit tett volna, ami összeköthető lenne bármilyen sötét, vagy ördögi tettel, esetleg okult eseménnyel. És mégis él a hagyományban az ördöggel cimboráló, a gonosz szerzetes képe. A néphit azonosította őt valami olyasmivel, amire csak a nagyon mély nyomorban, és szellemi elnyomásban élő emberek képesek. Minderre a bolsevikok aztán rá is segítettek. Azt hiszem, hogy a párt mindent megtett, hogy Raszputyin működését azonosítsa a sátán tetteivel. Ezzel gyakorlatilag a papságot, és az egyházat is bűnbe keverve.

-Később sem vizsgálták felül a körülményeket?

-Dehogynem! De az adatok nagyon gyakran ellent mondtak egymásnak.

-Bocsásson meg asszonyom – kedélyeskedem – de eszembe sem jutott volna pár perccel ezelőtt, hogy ma még tanulni is fogok.

-Ah. Az élet Mr. Soulseer, – mutatott rám – tele van meglepetésekkel. Soha nem lehet tudni, hogy mit hoz a következő perc. Mit is tartogathat számunkra a jövő. – feleli rejtélyesen.

Apró zaj hallatszik a hátam mögül.

Az ajtóban, kétségkívül királynői, karcsú jelenségként, feketehajú, középkorú hölgy áll világoskék pompában. Hosszú, ráncatlan, selyemragyogású, és szinte áll alatt záródó ruhája, bár nagyon egyszerű vonalvezetésűnek látszik, kétségtelen tényként mutatja, hogy viselője nemhogy a felső tízezer, de a felső száz tagja. Ezt csak megerősítik ékszerei, melyek a nyakában és csuklóján tetszelegnek.

Tapintatlan ugyan az észrevétel, hogy lehet vagy 50 éves, de ez mit sem von le tartása méltóságából, kesztyűbe bújtatott kezének kimért mozdulataiból, amint legyezőjét, mint egy lovaglóstort markolja meg.

Kifejezetten komoran néz rám, mint királynő az eltévelyedett alattvalóra, aki felett mindjárt ítéletet fog hirdetni.

Most essek térdre, vagy ne essek?

Felemelkedem ütemből, és kissé oldalra lépek, hogy Mrs. Oglevil is lássa a „vendéget”

-Oh. – Sőhajtja a kártya úrnője. – Diana. De jó, hogy jössz. – nevetgél zavartan, és egy eddig rejtett ruharedőből legyezőt rántva vad szélkorbácsolásba kezd, miközben arca rózsás árnyalatot ölt – épp Mr. Soulseermel társalogtunk.

-Igen! Hallottam! – közli a hölgy kimért, és zord tónusban. Kissé kreolos bőre, és hajának színe, valami egzotikus, ugyanakkor kimért szépséget kölcsönöz megjelenésének. Akár Kleopátra. – Diana Hartgrave – lép közelebb és nyújtja a kezét kétségtelenül kézcsókra, a hideg, bálványokra emlékeztető nő. – Szólítson Mrs. Hartgrave - nak! – Kezem a testem mellé szorítva derékból hajlok meg, mint egy gémeskút. Valami képregényben láttam, hogy ezt így kell csinálni, és rábukok a kézfejre. – Lady Penkington említette, hogy vendégünk van. – A vendég kifejezést úgy használja, mintha valami olcsó bőrcipőről folytatna társalgást egy kínai árussal, fitymálva a cipő anyagát. – Én is köszöntöm önt Penkington Hallban!

-Megtisztelő a kedvességük. – bájolgok, és az egyik széket kissé hátrébb húzva hellyel kínálom a „királynőt”

Egyenes derékcal helyet foglal, legyezőjét az ölébe ejti, és ujjait egymásba fonja.

-Foglaljon helyet uram! – vezényel, így én is leülök. – érdeklik Eli történetei? – vonja fel a szemöldökét.

Tétovázva és tapintatosan válaszolok.

-Mrs. Oglevil megajándékozott a történelem egy apró darabkájával.

-Történelem? – nézett kérdően Mrs. Oglevilre. – Nocsak. – fordul vissza felém, és veti rám, fekete, egyértelműen lenéző, és idiótáknak kijáró pillantását. – Érdekli önt a történelem?

Mit mondhatnék erre? A kisördög ugyan elkezd mindenféle hülyeségeket suttogni a bal fülembe, de mert látom, hogy Mrs. Oglevil milyen zavarban van, csak csendesen válaszolok.

-Minden percben tanulhat valamit az ember.

-Szeret tanulni Mr. Soulseer? – hajol egy kissé közelebb. Nyakában villognak a drágakövek.

-Csak az ostoba fordít háttát az ismereteknek és von le téves következtetéseket Mrs. Hartgrave, a tények korrekt ismerete nélkül. – nézek egyenesen a szemébe, a zavar legkisebb jele nélkül. Végül is nem mindennap közölhetem egy nővel, hogy az előítéletei miatt hülyének tekintem. Olybá tűnik, hogy veszi a lapot, bár megmarad a kimért távolságtartásnál.

-És ugye ön távolról sem ostoba?

-Az ember igyekszik Mrs. Hartgrave. – vigyorgok idiótán, és újra szúrok – bár néha az igyekezet hiábavaló erőlködés csupán.

-Okos... – mosolyodik el, amitől tekintete még keményebb lesz. – Önnek nem áll jól Mr. Soulseer, ha fajankónak mutatja magát, mint általában a férfiak.

-Pedig én úgy általában férfi vagyok – hagyom újra szóhoz jutni a kisördögöt. – és mint ilyen... – harapom el a mondatot.

A hölgy bakóyszerűen elmosolyodik.

-Hm... És szeret játszani. – Soha beszédesebb némaság, mint az enyém, miközben egyenesen a szemébe nézek. Picit operálok a tekintetemmel is, minek következtében zavartan félrepillant, és ő is legyezője takarásába vonul.

Épp folytatnám a bájcsevejt, mikor megérezem...

Általában hirtelen jön, és teljesen előnti a tudatom. Védtelen vagyok vele szemben és nem is nagyon, tudok mit tenni ellene. Életem részévé válva, életem célját határozza meg, és már nagyon régóta egy vagyok vele.

Ő kéri a figyelmem!

A hátam kicsit megsajdul – végig a gerincem mentén – és a tarkómba, mintha szöveget vernének... Valami nem várt, valami megfoghatatlan dolog készül a közelemben, és a testem egyfajta túlérzékeny műszerként, tombolva reagál. Verítékezni kezdek, lélegzetem szaporábbá válik, szívverésem felgyorsul, és úgy érzem, hogy az épület rám omlik, és összenyom... A köznyelv úgy mondja: „mintha valaki sétálna a síromon”.

A két nő mit sem vesz észre a közjátékból, hisz mindez talán csak egy pillanat alatt játszódik le, és amint lehet, gátat szabok annak, hogy látható jeleket produkáljak.

-Engedelmükkel... – nevetek finoman, remekül palástolva, hogy pillanatokon belül feldarabolok valakit. – Engedelmükkel én most... – Állok fel. – Van pár apróság, amit...

-Ó hogyne kedves uram, hogyne. – kap Mrs. Oglevil a szavamon.

-Nagyon köszönöm a beszélgetést. – mosolygok rá. – Alkalmasint még szívesen...

-Bármikor kedves uram! Bármikor! – feleli a hölgy miközben megint, elpirul.

-És örülök, hogy önt is megismerhettem Miss. Hartgrave – bólintok Kleopátra felé.

Magára hagyom a hölgyeket, és halkan behajtom magam mögött az ajtót...

Talán csak két lépést tudok megtenni, mikor neki kell támaszkodnom, egy alig háromezer éves szarkofágnak, ami apró emelvényen áll. Térdeim rogyadoznak, ahogy küzdök a bennem ébredezővel, és igyekszem megnyugtatni magam, hogy csak múltó rosszullét környékezik, mikor újra áthullámzik rajtam a fájdalom, és kétrét kell görnyednem.

- Várj kérlek... - Suttogom halkán és a fájdalom azonnal enyhül, de meg nem szűnik. A gymromban mintha két nagyobb kődarabot morzsolnának össze ügyetlen és darabos kezű egyének, gondosan odafigyelve, hogy kellő kint okozzanak.

Valami történni fog! – Dörömböl bennem, miközben végigtámolygom szalonon, a ki tudja, milyen hihetetlenül messzinek tűnő szobám felé. Néha kénytelen vagyok négykézlábra ereszkedni, ahogy hullámokban el-elönt, egyre erősebben a felismerés kegyetlensége...

...a gyors ébredés mindig fájdalmas.

Szinte kettészakad a testem. Az ajtókat nem zárom már magam után, ahogy botladozva egyik faltól a másikig zuhanva, végre a kietlen folyosóra érek. Minden megtett lépéssel egyre közelebb kerülök ahhoz a valamihez, ami... Nem tudom körbeírni... Csak lángol bennem, hogy ott van, és készül valamire.

Szinte félholtan esek be a szobámba.

Hátam nekivetem az ajtónak, és térdre omolva a kezeim összekulcsolom az ölem előtt, s szinte pillanatokon belül zuhanok bele elmém mélyébe, hogy megnyugtassam az Ébredőt, a meditáció csendes nyugalmával.

Nyugodt légzést erőltetek magamra, és semmi másra nem gondolok, csak arra, hogy a levegő átjár, tisztít, erőssé tesz.

Ám csak időt tudok nyerni...

Talán perceket. Lassan elül a fájdalom, de az őrző feszültség megmarad.

A szemem felnyitom, és remegő lábakkal a mosdótálhoz lépek.

Lüktet a halántékom, és nyirkosság futja be a tenyerem. Minden tagomat előnti az adrenalin, alig tudok nyelni, mert nyálam méz sűrűségű. Nagyokat lélegzem, és felkészülök. Szívem ritmusa a fülemben, érzékeim kitágulnak...

Szinte szédülök.

Elképesztő „dolog” készül... Még soha nem éreztem ehhez foghatót eddig.

Körbetekintek a szobában, mert tudom, hogy alig pár méterre van tőlem a „forrás”. A kandallóban, a tűz épp belefullad a hamuba, és a kis asztalon tett gyertyatartóban a gyertyák mozdulatlanul nyújtóznak a plafonnak, majd, látom, ahogy megdermednek egy másodpercre, végül lesunnyadnak.

Húvös légáram kúszik fel a vádlimon a véretem fagyalva, és nem nagyon tudok már parancsolni, akaratom képtelen gátat szabni.

Már másképp látok.

A fejem felett alig hallhatóan megreccsen a plafon.

Finom por szítál, szinte nem is érezhető. A kazettás mennyezett fölött, a padláson egyértelműen van valaki. A vér úgy robajlik bennem, hogy félek mindjárt felrobbannak a vénáim, karomon a szőr égnek mered... Ujjaim begörcsölnek és csak az Isten a megmondhatója, mi tartja vissza az Ébredőt, hogy megjelenjen.

Megismétlődik a reccsenés, ezúttal kicsit arrébb.

Hosszúkat lélegzem, igyekszek felkészülni arra, amire nem lehet...

Valaki, akinek nem szabadna itt lennie, tőlem csak pár lépésnyire van.

Tagjaimba lassan visszatalál az erő, és az Ébredés után újra uralom a gondolataim... A csend megsűrűsödik. A levegő megdermed, és a gyertyák remegő fényében várakozva a plafonra szegezem a tekintetem. Újra és újra hallani az apró reccsenést, egy picit arrébb, aztán csend.

Mintha...

Igen! Lassan távolodik a szomszéd szoba felé, ahol korábban a gyertyázást láttam.

A zaj elhal.

Ki mászkál ilyenkor a padláson?

Feszülten várok.

Testem szinte remegve követeli, hogy történjen valami. Az ablak függönyei meglibbenek lágyan, és a lassan magába roskadó tűz parazsán fellobban egy láng, mikor a „lépés” zaja újra megreccsenti a plafont.

Lassan, bizonytalanul... Egyik reccsenés a másik után. Súrlódó zaj követi.

Mintha vonszolna valamit.

Megragadom a gyertyatartót, és követem a „lépteket”. A szobában az árnyékok megnyúlnak, ahogy mozdulok. Remegő sziluettek futják be a zugokat, miközben nagyon halkan – a zaj nyomában – felnyitom az ajtót, és kilépek a folyosóra, hogy a szomszéd szobába menjek körülnézni.

Meglepetésemre a lélegzetelállító szép Miss. Strawberry-vel találom magam szembe. A folyosón áll holtra sápadtan.

Nála is gyertyatartó van. Ezúttal nem sikolt fel, nem mutogat rám, nem ájul el, nem viselkedik antiszociálisan, csak áll dermedten.

-Bocsánat, ha megijesztettem! – suttogom, miközben a plafont hesszelem lehetőleg észrevétlenül.

-Nem... nem... - makogja halkán. – Nem maga. – mutat valahova előre.

-Mi történt – hajtom be az ajtót magam mögött és nézek el a mutatott irányba, a csirizesen kavargó sötétbe.

-Nem tud... Nem tudom. – tér magához, miközben belém karol rettegve. Soha finomabb érintést nem éreztem. – épp a szobámba akartam menni mikor... – folytatja remegve.

-Igen kisasszony? – faggatom.

-Láttam valakit.

De jó. Én meg hallottam. Ketten kiadunk egy ideális szemtanút.

-A my lady jelezte, hogy sokan vannak a házban. – vetek ellen tapintatosan, még mindig suttogva.

-Tudom uram. – rebegi – de én egy...– A megreccsenő plafon vágja el a szavát. Akárki is az, a hölgyet halálra rémíti.

-Mit látott? – érdeklődöm, miközben felfelé nézek.

Erősen gondolkodik, majd kiböki.

-Nem... nem tud... Nem tudom... talán egy... Nem! Nem tudom! – rebegi bizonytalanul lehajtva a fejét. – Ijesztő volt... Fekete...

Miért hazudsz babám?

-Itt? – kérdem, felemelve a gyertyatartót, és elnézek a folyosó mélye felé.

Ameddig ellátok – ez nem lehet több pár méternél – semmi sem mozdul.

-Igen. A következő szobából jött ki.

Aham! A titokzatos gyertyalóbáló.

-És önre ijesztett?

-Szerintem nem is vett észre. Egyszerűen csak ott volt, aztán...

-Aztán?

-...Aztán eltűnt...

Mit lehet erre válaszolni.

-Eltűnt? – Nézek rá azzal a pillantással, amiképp nagyanyám nézett rám, mikor almát csórtam a kamrából, és füllentve a macskára fogtam az ügyet.

A kérdés lógva marad a levegőben.

Miss. Strawberry a karomba kapaszkodva mered maga elé. Most mintha nem rettegne tőlem. A folyosó néptelen. Gyertyáink együtt vibrálnak, mikor a plafon újra „megszólal”. Egyszerre kapjuk oda a pillantásunkat.

- Talán csak egy macska. – véli csendesen aléló „barátnőm”.

Igen. Olyan 100-120 kilós cicuska.

Nem válaszolok. Látszik rajta, hogy ő sem hiszi, amit mond...

- Mi lesz most Mr. Souseer? – suttogja falfehérre változva.

Seggbe rúgom a szellemet! Mi lenne?

- Nem tudom! – suttogom vissza. Végül is lehet, hogy tényleg csak egy macska, vagy valamelyik szolgáló keresgél a felfüstölt kolbászvégek között.

Fejünk felett tovább halad a bizonytalan botorka valaki. Néha megáll, ilyenkor fura zörejeket lehet hallani, majd, némi bizonytalan csend után folytatódnak a léptek.

-Én félek Mr. Soulseer.

-Ha szeretné kisasszony... Merre is van az ön szobája?

-Itt! – Mutat rá a szobámmal szemközti ajtóra.

-Ha gondolja. – vetem fel suttogva, miközben a plafont kémlelem. – zárkózzon be, és ha kiderül, hogy mi történt, elmondom önnek.

-Nagyon köszönöm uram. Ön igazán...

-Semmiség!

-Köszönöm még egyszer uram. – Suttogja, miközben a „kísértet” tovább „csoszog” felettünk távolodó léptekkel. – várom vissza, hogy...

-Rendben. Nemsokára jövök! – Ígérem, és igyekszem kevésbé tudomásul venni, hogy egy „bennszülött” így halálra rémül az otthonában tapasztalható zajoktól.

Lehet csak patkányok, vagy bagzó macskák játszanak vívótörrel. Egy lomoló háziszolga, aki épp a szennyest teregeti ki. Baromi vastag marhaláncokra... .

Akárki. Persze közben a hasamban világító jelzés pontosan tudatja, hogy amitől álmaim nője retteg, azzal nekem is dolgom van.

Mónika az ajtót, alighanem félelmében, úgy csapja be, hogy a palota alapjaiban megremegeg.

A zajra a fenn tébláboló egyén megáll. Mozdulatlanná dermedek én is. Megemelem a gyertyatartót, és figyelek.

Várok, a lélegzetem is visszafojtom.

Elfog az időtlenség érzése, ahogy ugrásra készen koncentrálok a félhomályos, hidegen kietlen folyosón. Még alig két órája, hogy a néptelen úton elakadtam, és az események gyors egymásutánban zuhannak elém. Egyik megmagyarázhatatlan esemény a másik után, miközben a válaszok nem mutatkoznak, csak fura

érthetetlen kérdések, és a talány, miszerint távolról sem véletlen, hogy itt vagyok. Gondolataim akár a felajzott méhek zsonganak körbe, és igyekszem a vajmi kevésnyi rendelkezésre álló információt feldolgozni, mindezt úgy, hogy az, AKI MÁR ÉBREN VAN, ne akarja átvenni a kezdeményezést, mert akkor itt kő kövön nem marad. Már világos, hogy itt kell lennem, csak az nem, hogy pontosan miért? De úgy vélem, hogy nagyon rövid időn belül választ fogok kapni, és ha ezért, teszem azt, fel kell tennem pár millió kérdést néhány embernek, vagy fel kell, forgassak néhány fiókot vagy szekrényt, akkor azt bátran meg fogom tenni, és aki ebben meg szeretne akadályozni, annak letépem a kezét...

...Ha sokat akadékoskodik akkor a lábát is.

A levegő mozdulatlan, a gyertyák fénye remegő sziluettenek rajzol a falra, és a szívem lüktetése a fülemben dobol. Óráknak tetsző percek múlnak el, ahogy a vékony fénykörben állok, arra összpontosítva, hogy a tébláboló mit tesz.

Halkan megreccsen egy gerenda... Mint amikor valaki áthelyezi a súlypontját egyik lábáról a másikra. Aztán újra csend...

Nem mozdul semmi.

A folyosó hangtalan, és a többi szoba is néma. Körülöttem a sivár üresség, és az érzet: nem vagyok egyedül. Valaki itt jár, kél, motoszkál... Testem minden porcikáját befutja a lúdbőr, akárha valaki láthatatlan, érintene meg és a tarkómba fújna jéghideg lehelettel.

Halk édes melódia üti meg a fülem. Valahonnan a földszint távolából szivároghat fel ide. Csendesen elkezdem én is dúdolni. Nem tudom, mi lehet az, de kiválóan illik a hangulatomhoz. Ha most valaki megérintene hátulról, hetekig tartana összefércelni, úgy megcsapnám.

Odafenn az illető megunhatta az ácsorgást, mert újra megreccsen a plafon, és lépésenként távolodik a folyosóval párhuzamosan, egyre távolodva a szobámtól, arrafelé, amerre még nem jártam, valahova a palota belsejébe. Követem előre a sötét folyosón...

A fény remegve festi meg az utat, a falakon képek kísérik lépteim. Egy-egy tükör, kisebb szekreterek, polcok, középkori fegyverek, köztük egy-egy vicsorgóra tömött vadásztrófea, Diana istennő szobra, pár harci íj a hozzá való vesszőkkel, kubista képek, majd reneszánsz arcképek. Kissé eklektikusan, ötlettelenül kiválasztott, ugyanakkor kétségkívül értékes tárgyak sora marad el mellettem, soknyi jobbra, balra nyíló ajtóval, melyek mindegyike mögött, talán egy-egy az enyémhez hasonlatos szoba lehet.

Egy nyolcszögletű, levegősebb galéria, vagy talán lépcsőház következik, melyből balra egy lépcső vezet le, illetve fölfelé, előttem és mellettem ajtók sora vezet, ki tudja milyen célokra szolgáló helyiségekbe. Jobbra impozáns erkélyajtó nyílik a koromsötét éjszakába, a szél játékosan lengeti a vékony selyemfüggönyt...

A léptek tétovázás nélkül haladnak tovább, egyenesen, így én sem tehetek mást, mint a velem szemben lévő ajtón át utána osonok. A helyiség alighanem biliárd, és olvasás céljait szolgálja. Erre abból következtetem, hogy közepén ott áll az asztal, körben a falakon pedig cirka egymillió könyv porosodik két emelet magas polcokon, melyek felsőbb régióját egy kiugró fa erkélyen át lehet elérni, melyhez két csigalépcső vezet fel. A teremben van pár díszes szék, és pamlag, valamint néhány törekeny póklábon egyensúlyozó asztalka. Velem szemben egy újabb ajtó, és bár nézelődnék még egy keveset, a trappoló, egyre bátrabb léptek nyomában maradva kénytelen vagyok továbbhaladni.

Egy az eddigi utamra merőleges folyosóra érek. Jobbra, illetve balra, haladhatnék. Én balra megyek, mert arról hallani a neszezést... Maga a folyosó is igen széles. A vörös szőnyeget sárgaréz (vagy arany) léccel szegték be, a folyosó két oldalán pedig méter magas oszlopok üres virágládákat egyensúlyoznak. A falakon öles méretű képeken, királyi pompában pózolók alakok terpeszkednek. Vélhetően ők a Penkington család ősei.

Enyhén behajlított térddel, lopakodva haladok, amíg egy gigászi, kétszárnyú ajtó nem tornyosul fel előttem. Arannyal rakott, díszesen faragott, asztalos

műremek, és egy szerzetest ábrázol, amint imádkozik egy ágyban fekvő beteg mellett.

A csoszogó akárki lassít. Halk nyikordulás hallok, majd kopogó lépteket, melyek a fal mögül szivárognak felém.

Lépcső? A falban?

A léptek a nagy ajtó mögötti helység felé haladva elhalkulnak, majd elnémulnak...

Fülem az ajtóra tapasztva igyekszem megtudni, hogy mi lehet mögötte, de semmit sem lehet hallani. Lenyomom a cirádás, óriásokra szabott réz kilincset, és a jobb oldali ajtószárny recsegve nyílik bele a sötétbe.

A terem, amibe bepillantást nyerek nem épp halandókra van méretezve.

Alighanem báli célokat szolgálhat a vikszolt parkettával, száznyi üres gyertyatartóval ékes, tükrös fallal, földig érő teraszajtókkal és ablakokkal, magasba nyújtózó, a gyertya fényénél is kivehető freskókkal díszített plafonnal rendelkező terem. Kígyózó arabeszkek fonják be az ablakok közötti díszes oszlopokat, s a gyenge fényben is csillognak az aranyozott stukkók, vagy a közel nyolc méter magasan rám boruló mennyezet angyalkáinak szárnyai. Ámulva lépek be, és a hűvös levegő lágy párafoltokban mutatja lélegzetem, ahogy pillantásom felméri, hol vagyok.

Egy, a terem teljes hosszán körbefutó, márványkorlással szegett erkélyen állok. A táncparkett négy méterrel alattam, van, széles, dús ornamentikájú lépcső vezet le tőlem jobbra a sarokban, ívesen elkanyarodva és odalent kiszélesedve.

Az erkélyen körbe ajtók állnak, a homlokzaton át ki lehet lépni az éjszakába. Lassan a lépcső felé veszem az irányt, és kutatva nézelődöm, hogy vajon hova tűnhetett a padlósszinten kóválygó egyén, miközben leereszkedem a lépcsőn és magasba emelve a gyertyát kutatom az éjszakát.

Ekkor újra elborítja testem a kín.

Mint dagály a tengerpartot, lepi be az agyam valami megfoghatatlan, eszelős, szinte bénító gyűlölet, valami parttalan, kannibálhatalmú, féktelen, és tobzódó fájdalom, ami pusztító erőként manifesztálódik, és otromba mozdulatokkal kap felém, hogy szétmarcangoljon.

Feleletként az érzékelésre, a lelkem mélyében Élő rányitja szemét a világra. A gerincemben fájdalomként mozdul a szunnyadó, láncra vert hatalom, a tobzódó, mélyre temetett lét, a megkötözött erő, a hideg és racionális valóság felett álló Létező. Az AKI MÁR ÉBREN VAN.

Fagyos lég feszül nekem, amint egy eszelősen erős, és vad gondolat keresi hozzám az utat, ki tudja milyen mélységéből a pokolnak. Nem tudom, honnan érkezik, nem tudom, miképp csimpaszkodik belém, de tudom, hogy érdes, kegyetlen, hidegen számító, és ős öreg... Az idők kezdete érint meg vele. A végtelen aurája tornyosul fel a közelemben, ahogy lassan testet ölteni igyekszik egy felfoghatatlanul borzalmas akarattal rendelkező, kiapadhatatlan erejű, és titáni hatalmú nevezzük akárminek is.

A fejem szinte szétrobban, az erő ilyen durva megnyilvánulásától, ahogy ragacsos, hideg polipkarjaival rám fonódva igyekszik erőm elszívni, hogy életre kelhessen. Robajló ez a kíméletlen akarat, amivel életem erejét ostromolja, s legyőzhetetlennek tetszik a vágya, hogy fölém kerekedve eltaposson, megsemmisítsen, megöljön, és az emlékem is kiégesse a létezésből.

A terem közepén, fekete alaktalan homály kél. Nincsenek kontúrjai. Akárha egy árnyék ébredne életre, de nincs test, és nincs fény, ami leképezhetné. Füstszerű, mégis szilárd, gomolyog és kavarg, lassan megdagadva. Mozgása mint valami nagy lomha állaté, vontatottnak tetszik, mégis villámlóan gyors, ahogy két lépésnyi távolságra körbehömpölyög.

Nem tudok tovább gátat szabni. Nem bírok ellenállni, nem tudok ezzel az erővel csak így önmagamként szembeszegülni. Szabad utat engedek a bennem Élőnek.

Elmémet szinte azonnal befutja a pihentető, nyugtató fény, és ahogy felragyog gondolataim erejének lobogó fáklyafénye, tiszta gyémántként vájom bele akaratom dárdahegyét a hólyagos, koromszín masszaként manifesztálódó, az űr mélyét idéző, feneketlenül fekete, ködszerű valamibe, ami elhagyott tábortűz zsíros füstjeként remeg.

Érzem, látom, ahogy felém tolakodna, mázgas csiga ocsmány módján, de még képtelen. Tudom, tapasztalom, hogy eszelős hatalom áll mögöttem. Olyan erő, ami képes lenne elfűjni törekeny emberi létem, ha nem lennék az, Aki vagyok.

Meglepem.

Ezt érzem, mikor lehunyt pilláim mögött, csak nekem felsejlik egy magas csuklyás alak képe a kavargó „semmi” mélyében, és fekete karmok nyúlnak felém, hogy belemarjanak testembe.

Felnyitom a szemem. Engedem, hogy a belém tekintsen, és meglássa fájdalmának, haragjának tökéletes, tükörképét. Közelebb lépek, és hagyom, hogy megérintse ezer nap tüzének hevében égő lelkem erejét, hagyom, hogy eljusson a felismerésig...

De nem bántom! Még nem. Hagyom, hogy éledő ereje elárulja céljait és terveit, tettei megfessék a jövőt, a szándék vázlatát, hogy megtudjam ki ő, és miért van itt, mit akar ettől a világtól, és mit akarhat tőlem, akit bár maga sem tud róla megidézett, és az akarat cselekedetével ide vezérelt.

A sikoly, ami feltör belőle, mikor felismer, akár a kés. Némelyik hatalmas üvegtábla teljes hosszában megpattan, miközben gyors boszorkánykerékben forogva felszívódik a terem kövei között, fura búzt hagyva hátra...

Megtántorodom, ahogy a nyers energia katarzisa eloszlik, és elér a felismerés: Most olyasvalakivel állok szemben, aki akár a világot is meggyújthatja, akivel

szemben nem elég a világosság... És bár nem tudom meg titkait, nem tudom meg ki ő, van, ami egyértelmű bizonyossággént ég bele a tudatomba...

Térdre hullok, a gyertyatartó a földre zuhan, mikor a tenyerembe simítom az arcom.

- Ki vagy te? – suttogom az üres teremnek, de hangom elvész, felissza a fal, miközben lassan eltűnik a sötétség és a terem újra mély álomba merül...

Felemelkedem, és határozottan, bár tántorogva a terem átellenes oldalához megyek. Az ott álló másik hatalmas ajtó mágnesként vonz. A gyertyatartó a földön hever, s csodaként az egyik láng még sercegeve ég, magam sem tudom miként.

Az ajtóhoz vánszorgok, és erőtlenül rángatom, tépem, húzom, nyomom, de semmi... Nem bírom kinyitni. A bizonyosság, lassan eloszlik bennem, és már tudom, hogy nincs mögöttem senki. Bizonytalanul felhagyok a kísérletezéssel, és hátrálva pár lépést, elmerengek azon, hogy szétrúgjam-e a zárat? De végül meggondolom magam.

Vendég vagyok! Óvatosan...

Megfordulok, és elgondolkodva úgy döntök: visszatérek a szobámba. Felvonszolom döglöttnek érzett korpuszom a lépcsőn, és a galériáról még egy pillantást vetek a teremre, majd a folyosóra lépek újra.

Emészttem az észlelteket, mikor mögöttem, nyikorogni kezd a nyitva hagyott ajtó. Zavartan megfordulok, és elképedve nézem, amint elemi erővel, döndülve bevágódik mögöttem.

Magától.

És már meg sem lepődöm, hogy nem tudom kinyitni.

Amint visszaindulok egyfolytában az utolsó gondolat motoszkál bennem, ami az előtt érett meg bennem, hogy elvesztettem az eszméletem:

Bárki is Ő, még engem is képes elpusztítani, ha nem vigyázok.

II. fejezet.

Anglia.

Penkington Hal.

1918. Október 27.-ről, 28.-ra virradó éjjel.

Talán az utolsó szép késő őszi éjszaka borult a kastélyra.

Az kristály csillárok úgy fénylettek a soknyi gyertyától, mint valaminő varázslatos kincses ládából származó, ezerszikrájú ékkövek. A szolgálók frissítőket hordtak körbe, apró zsúrkocsikat tolva, vagy ezüst tálcaikat egyensúlyozva makulátlan fehérségű kesztyűkbe bujtatott kezeiken. Rizsporos lakájpárókáik mindenhol feltűntek, ahol a vendégek alkotta kisebb csoportok összegyűltek egy kis vacsora utáni politikával, pletykával, üzlettel, és intrikával dúsan fűszerezett beszélgetésre, a szásznyi teremben fellelhető damasztal, vagy selyemmel kárpitozott foteleken, székeken, kanapékon leülve, kávéval, vagy konyakkal a kézben...

A „ház” improvizált báltermében a fiatalok az utolsó tánchoz gyűltek össze.

Kifogástalan ruhák, suhogó selyem, az ékszerek halk koccanásai, gyöngyöző pezsgővel teli poharak csilingelése, halk, izgatott mormolás, tökéletesen kikészített rózsálló lányarcok, komoly fiatalemberek apró csoportjai. Hófehér gallérok, és monoklik, pár molett és szigorú tekintetű gardírozó nőrokon, díszes – kitüntetéseket villogtató – egyenruhák, mellények, kikeményített vakító ingpáncélok és nyakkendőbokréták, csinos táncrendek finoman kötött füzetkéi, és rejtjelek ezreit továbbító apró legyezők kusza egyvelege adott partit a parvánok mögött játszó zenekar alig hallható pianójával átítatva.

A szomszédos teremben, a végláthatatlan vacsoraasztalokat kisebb hadsereg takarította le nem is sokkal korábban, és elképesztő sebességgel, és

hatékonyssággal, szinte percek alatt hordva fel a desszertsorokat, új és új terítékeket, eszményi édességeket, gyümölcsöket, friss gyertyákat, és hűtött italpalackokat. Pár édességet nyalakodó vénkisasszony, vagy falánkabb személy szemlélte mohó tekintettel őket, lecsapva a tejszínes finomságokra, vagy italokra, amint az, lehetséges volt.

A kontinensen dúló háború miatt a közemberek némileg rosszállóan tekintettek a hasonló méretű, a felső tízezer szórakozását szolgáló társadalmi összejövetelek rendezésére, ám azoknak gátat szabni nem lehetett. A végeláthatatlannak tetsző este azonban, így kora hajnal felé, már a végéhez közeledett, s bár voltak, akik korábban indultak haza, még így is nagyon sokan döntöttek a végső percben történő indulás mellett.

Az utolsó tánc szívverésnyi ritmusa átjárta a termeket, egyetlen hömpölygő, óriási, lélegző lényként befonva a máskor hallgatag falakat, és tornyokat.

A kastély hátsó traktusában, az istállók és a cselédszállások környékén, kisebb hadsereg készülődött. Inasok és kocsisok igyekeztek rendezni soraikat, várva a jelet, hogy mikor is kell kigördülniük, hogy uraikat és úrnőiket hazaszállítsák. Néha meg-megjelent egy-egy komorna, vagy szobalány, hogy némelyik jóképű inassal, vagy legénnyel elcicázzon, esetleg intsen, hogy a kocsi indulhat, majd futva igyekezett vissza, hogy „kéznél” legyen, ha szólítják. Egyik másik szakács, vagy konyhalány alakja is feltűnt egy pillanatra, amint valami szennyes lét zúdít ki az árokba, vagy csak megáll a konyha forró levegőjét kiszellőztetni a fejéből.

A felázott, feltúrt, félhangos beszélgetéstől hangos udvaron, pipáló, bagót rágó alakok álldogáltak, vagy ültek a sorba rendezett kocsik közelében letett padoknál, gazdáik lovairól, passzióiról, vagy szokásairól beszélgetve. Némán felálltak sapkájukat lekapva, ha valamelyik főúr ide tévedt a barátaival, hogy megmutassa milyen az új kocsi, miként mutatnak az új lovak, vagy ami még meglepőbb, az egyik szín alatt pihenő három furaféle masina valamelyikét. Az újmódi szerkezetek mellett, bőrkesztyűs, vastag szemüveget viselő alakok – sofőrök – nézegettek bele a felhajtott motorterekbe, olajos rongyokat szorongatva, apránként

végigellenőrizve az autók motortereinek minden kis szegletét, megelőzve az esetleges banális malőröket, amik az elindulást megghiúsíthatnák valamilyen műszaki hiba okából.

A kocsisok nem szerették őket, mert pökhendinek látták a kimért, és szakszavakkal dobálózó szerzeteket, akik olajpumpáról, karburátorról, és kompresszióról beszéltek, nem pedig lópatkóról, zabról, és istállóról...

A palota ablakaiból szivárgó, ritmikusan vibráló fény, árnyékokba öltöztette az udvart, a fákat és a bokrokat, a kertben bókászó „magányra” vágó párokat épp úgy, mint a személyzetet, vagy a kerti padokat, szobrokat, szökőkutakat.

A bálterem forgatagában egy kifogástalan öltözetű, csinos, komoly arcú fiatalember, frakkjának hajtókáján a francia becsületrenddel, komor és határozott léptekkel átvágta magát egy kisebb csoport halkán nevetgélő első bálozó lánykán, az admirális kótyagos tábornokán, aki nagy hangon elemezte a jelenlegi helyzetet a spanyol nagykövet természetes, atlaszselyembe csomagolt, krizantém színű vízilóhoz hasonlatos feleségének, és két lányának, akik olyan vékonyak voltak, mintha édesanyjuk elenné előlük az étket.

A csinos vicomte¹³ nyomában két, néma, libériás inas lépkedett. Tapintatosan elkerült két vagyonos főrendet, akik azon panaszkodtak, hogy a jelenlegi helyzet milyen rendkívüli károkat okoz dél francia birtokaikban, intett az angol alsóház egyik prominens munkáspárti képviselőjének, aki rosszálló fogvicsorgással álldogált a terem szélén, azon morfondírozva, hogy ennek a bálnak a költségén a Doveri halászok tarthatatlan helyzetét egykettőre lehetne rendezni. Gyors mozdulattal meghajolt egy kisebb európai uralkodó, és a sleppje felé:

-Üdvözlöm exelenciás uram! – morogta ellenállhatatlanul. – Ó, hát elhozta a lányát is? – csókolt kezét a koronás fő, nyolcvanhárom éves édesanyjának, aki

¹³ Rang a herceg és a gróf között.

ráncos volt, mint egy mazsola, és vak, mint egy denevér. – milyen kár, hogy csak most tudtunk találkozni! – szabódott halkan – de ugye a háború...

...Intett pár dzsentrinek, akik cigarettáik mellől szemlélték hanyag eleganciával az egybegyűlt hajadonokat, azon tűnődve, hogy ruletten, vagy kártyán elvesztett vagyonuk után, nemesi vérvonalukat miként is lehetne kecsegtető módon, valamely iparos lányka tőkéjével megtámogatni.

Armand, a francia attasé fia, a belügyminiszter személyes jó barátja, ifjú kora ellenére máris háborús hús, egy tűnődő pillanatra megállt a táncparkett szélén, közvetlen a pocakos, királykék felöltőjén keresztbe halovány sárga, kitüntetésektől hemzseggő selyemszalagot viselő, nagyherceg mellet.

A főrend magas homlokú, rövid hajú, lassan, de tetszetősen korosodó, picit pocakos férfiú. Jobb szeme mindig hunyorít, mintha bántaná a fény, ugyan is a balon monoklit visel, hosszú selyemzsinórral a mellény hajtókájához rögzítve. Időnként – főleg társalgás közben – le-leveszi, és körültekintő óvatossággal törölgeti, miközben összetéveszthetetlen, egyesek szerint zavaros, mások szerint félrevezetően makogó hangon, lehunytt szemmel, karmestereket idéző mozdulatokkal, tűnődve osztja meg észrevételeit. Általában odafigyelnek rá, mert ha sikerül kibogozni a mondanivalóját, az alapvető és meghatározó fontossággal bírhat, amire evidens példa, hogy a herceg vagyonának nem lehet a végére látni, és a szóbeszéd szerint a királyság hatalmának egyik letéteményese.

A vicomte csendesen mosolyogva, mintha csak odaköszönne neki, halkan biccentett előtte: - A Páholy kettőkor összeül odafenn! – közölte halkan, azzal odaintve egy szenilis táborszernagynak folytatta az útját. Üdvözölte az egyik kisasztal mellett elmélyülten beszélgető sajtómágnásokat, derűsen felnevetve azokon a célzásokon, melyek szerint nála senki sem tud jobban titkot tartani, majd az egyik oldalajtón át kilépett a széles teraszra. Pontos érzékkel végigsietett a gránittal borított, kandeláberekkel bevilágított, itt hűsölő párokkal tarkított térségen. Pár szót beszélgetett egy erősen kopaszodó, kissé dadogó exminiszterrel és a feleségével, szolid célzásokat elejtve arra nézve, hogy „bezzeg a miniszter ür

idejében” majd, mikor magára maradt, csendesen meghajolt az egyik ablakmélyedésben üldögélő alak előtt.

A félhomályban felegyenesedő, hosszú, fekete ruhát, bíbor övet, és ezüst keresztet viselő férfiú, még a nyúlánk vicomte-nál is magasabb volt, igaz lényegesen vékonyabb is. Ráncbarázdált, gondoktól terhes arccal tekintett a vigadalomban részt vevő romlott személyekre, de eszébe sem jutott prédikálni a lélek magasztos eszméjéről. A kongregáció bíborosa úgy tekintett az itt összeverődött a világ valóságára hangosan, és nevetve fittyet hányó emberekre, mint ostoba üresfejű oktanokra, akiket végzetük úgy és akként fog utolérni, hogy fogalmuk sem lesz arról, hogy pontosan mik azok az okok, amik addig vezettek.

- Bíboros úr. Kettő órákor! – közölte a vicomte, majd újra meghajolt, és magára hagyta a papot.

Tempósan igyekezett a bálterem másik oldalán nyíló szalonok felé. Néha megállt egy-egy szóra, vagy pillanatra. Kézfogások, pár bizalmas információ. Mikor megpillantott egy közismert szélhámost. – meglepődve, vajon az illető, miként tudott ide beszivárogni? – intett az egyik őt követő árnyalaknak, minek következtében a renitens egyént öt perccel később elvezették a királynő, inasnak öltözött testőrségének tagjai, hogy részben vasba, részben agyba-főbe verjék.

A kék szalonnak nevezett helységet a férfiak vették birtokukba. Pár asztalon folyt a kártya, másutt sakkoztak, vagy csak beszélgettek egymással a világ legfontosabb személyei, egyesek már az ajtó felé tartottak távoztukban. A sűrű szivarfüstöt késsel lehetett vágni, pedig az ablakok nyitva álltak. Az ifjú barátságosan elmosolyodva kezet nyújtott mindenkinek, aki mellett épp elhaladt, váltott pár közvetlen szót, de, hogy konkrétan miért is nézett be, senki számára sem volt világos.

-Nocsak! Kedves vicomte! – Bájolgott vele az amerikai jegybank gyomorbajos kinézetű, keszeg vékony alelnöke, akiről nyílt titokként keringett a pletyka, hogy előrehaladott rákja van. – Talán vannak érdekes információi?

-Sajnálatos ügy uram, de nem kecsegtethetek senkit. A helyzet továbbra is rendkívül feszült.

-Mi hír a minisztériumban kedves Armand? – kérdezte egy elhízott sütemény gyáros, aki minden tökéjét és reményét abba helyezte, hogy a háború nem tart örökké, és az emberek habos csodákba menekülnek, ha eljön a béke.

-Dolgozunk uram. Keményen dolgozunk! De az idő... – nevetett fel ellenállhatatlanul, és mintegy véletlen megérintette a mellette levő asztalnál üldögélő medveszerű, amerikai óriás vállát, – ...ahogy telik az idő, sajnos... szinte perceknek látszanak a napok. – Körbetekintett, majd lassú léptekkel, pár semmiséget szólva egyik másik beszélgető csoportnak, elhagyta a szalont.

Az amerikai alig egy perccel később elnézést kért a partnereitől, mondván mára épp eleget vesztett – egész este csak nyert – de mára befejezi, és megnézi, vajon merre is kujtorog a kocsisa?

Harsányan besöpörte az elismervényeket, melyek értékéből egy közép európai város hetekig elműködött volna, és pár remek, némileg pikáns anekdotával fűszerezte távozása körülményeit.

A teremben mindenkinél magasabb volt. Közel hét lábnyi termettel, és kétszázötven¹⁴ fontos súllyal áldotta meg a sors, és ha kieresztette a hangját, a falon meghasadtak a kristálytükrök. Briliáns elme, és hírhedt párbajhős hírében állt a társaságban, és közismert volt arról, hogy egy-egy meredekebb férfi estén, ha sokat győzködtek, képes volt bármely ókori filozófustól idézni, miközben félbetépett egy méretes, ezüst tálcát.

Az emeleten egy, a Nádasdy huszárok díszegyenruháját viselő, szépen dekolált, villámló tekintetű, középkorú, vastag bajszú ezredes támaszkodott a középső bejárat felett álló, a vendégektől elzárt galéria korlátjának. Arasznyi vállain úgy feszült az egyenruha, mintha ráöntötték volna. Hosszú haját, tradicionálisan, és nagy gonddal fonták varkocsokba, tűnődő emlékezeteként egy

¹⁴ Jó két méter és 120 kiló.

olyan korszaknak, amikor ez a viselet szinte minden magyar sajátja volt, bár mára csak kevesen emlékeznek erre.

Elgondolkodva állt a néptelen előteret bámulva – a vendégek a másik, a nagy bejáraton át, érkeztek és távoztak – és néha az ablakhoz lépve kitekintett az éjszakába, karjait széles mellkasán összefogva, gondterhelten töprengve.

Amikor a lépcsőn feltűnt a francia, futó mosoly jelent meg az arcán.

-Üdvözlöm Armand! – nyújtott kezét, amit a fiatalember rendkívül nagy szeretettel ragadott meg.

-Eugen¹⁵! Annyira örülök, hogy mégis sikerült ideérnie. Komolyan aggódtunk.

-Igen barátom! Én magam is féltem, hogy... a front iszonyatos. És ebben az egyenruhában itt úgy néznek rám¹⁶... Eh! Akár lepracsengőt is rázhatnak. Ha nem lenne külügyi megbízólevelem, már rég lelőttek volna, álruhát meg nem vehettem magamra, mert oda a hitelessége, hogy diplomáciai ügyben járok... – Nem fűzte hozzá, hogy a büszkesége sem tenné lehetővé.

-Nem volt probléma odalenn? – intett a francia valahova, a távoli bejárat felé.

-Hátul jöttem fel, ahogy utasítottak, és itt várakoztam.

-Kérem, fáradjon velem! – intett előre a vicomte, majd odafordult a libériás kíséretéhez – Most azonnal keressék meg a Főnixet, és tudassák vele, hogy a páholy összeült. Közljék vele, hogy a Holló megérkezett, és velem van. Ha van mód, igyekezzen mihamarabb! – a két alak egyként hajolt meg, majd szótlánul eltávoztak a lépcsőn lefelé.

A bálteremben a menüett utolsó dallamai is elhalkultak. Páran már a komornájuk, vagy inasuk segítségével épp prémkabátkába, vagy felöltőjükbe bújtak, és a házigazda pillantásától kísérve lassan vonultak lefelé a széles

¹⁵ Judzsín! Azaz Jenő!

¹⁶ Az Osztrák Magyar Monarchia volt a fő ellenség.

lépcsőkön az előtér felé, hogy ott bevárják a felbolydult méhkasszerű torlódásból előszivárgó, hosszú sort alkotó lovas kocsik egyikét. Patakopogás, kocsizörgés, beszélgetés, halkabb, hangosabb hangok kokofóniája kísérté az este befejezését, amint a feltornyozott hajkoronákban villogó tollak, és fényesre kefélt cilinderek csoportjait felitta az éjszaka...

A kandallókban a már leégett tüzek parazsa őrizte a meleget, és a szolgák csendesen munkálkodtak, elrendezve a felfordulást, mintegy sorfalat képezve azon régiók előtt, melyekből végül sikeresen ki lettek szorítva a vendégek. A takarítószemélyzet csendes árnyként fogott neki a végeláthatatlan munkálatoknak, és hang nélkül állította vissza a bál előtti állapotokat a mindennapok célszerű rendszerébe.

Egyik emeleti ablakból követte monokliján keresztül szemmel a herceg az eseményeket. Láta, ahogy a házigazda egyik másik fontosabb vendéget személyesen segít be a kocsijába, kezét nyújt, tréfálkozik, integet...

Mikor a vicomte átadta az üzenetet, tökéletes helyismeretről téve tanúságot, elsőként érkezett meg a megbeszélésre.

-Érdekes... nem? – kérdezte halkan.

-Pontosan mire gondol hercegem? – lépett mellé az amerikai, aki alig egy pár pillanattal korábban lépett be, a pár gyertyával megvilágított, félhomályos könyvtárszobába.

-A tömeg... Mennyire nem sejt semmit... Csak sodródik... Igen... Hiába a vagyon, a gazdagság... Céltalan sodródás az életük...

-Önben egy filozófus veszett el! – nevetett torokhangon az amerikai.

A fények elvesztek a nehéz drapériák, az ablakokra borított bársonyfüggönyök, a csendes könyvespolcok, és soknyi kényelmes fotel között, melyek egyike-másika, nem is nagyon látszott, ahogy kontúrtaian félhomály körbefogta őket. A terem közepén álló biliárdasztalra ügyet sem vetett senki.

Nyílt az ajtó.

-Jó estét uraim. – Hajolt meg kissé a bíboros, miután belépett és behajtotta maga után az ajtót.

-Ezt a meglepetést! – az amerikai kezét nyújtott – Nem is gondoltam, hogy ön is itt lesz uram.

Mindketten kezét fogtak vele, de nem csókolták meg a bíborosi gyűrűt. A magas, karvalytekintetű férfiről, pontosan lehetett tudni milyen feladatokat is lát el a Vatikánban.

-Számomra ez épp úgy meglepetés, mint önöknek. – jegyezte meg csendesen a pap – Engedelmiükkel nem bocsátkoznék találgatásokba. Ha megengedik, megvárom, hogy a többiek megérkezzenek.

„Valami történni fog.” – futott át a gondolat az amerikain, de megtartotta magának a véleményét.

-Ön még mindig... igen... még mindig rendkívül... energikus. – terelte semmis témákra a herceg a beszélgetést, látva, hogy a bíboros eltűnik az árnyékos pamlagok sötétjében. – Csodálom kedves barátom ezt a hallatlan erőt. – a herceg szinte gyerekeknek tetszett, a favágó termetű amerikai mellett. – ön egyszerűen... egyszerűen nem változik meg... telnek az évek, és egyre... igen... határozottan egyre fiatalabb...

-Texas! – hallatszott a kurta válasz.

-Parancsol, kérem?

-Texas! Texasnak köszönhető. Levegő, erdők, mezők... Hatalmas erdők... Sokat lovagolok és vadászok. Ha kezdek beleőrülni az üzletbe – hamiskásan kacintott, lévén Amerika leggazdagabb és legbefolyásosabb embere volt, bár erről szinte senki sem tudott – akkor csak fel a lóra, fogom a puskát és két napig elő sem kerülök. – az asztalok egyikéhez lépett, és italt töltött magának.

A herceg elmélázott rajta, hogy az amerikait meglátva vélhetően még a medvék is vinnyogva somfordálnak a vackukra, már ha a vinnyogás egyáltalán a medvék sajátja.

-A szenvedélyei – intette meg barátságosan a bíboros a háttérből a hatalmas termetű alakot. – azok okozzák egyszer majd a vesztét.

-Ugyan atyám! – nevetett halkan, mogyorószínű szeméit villogtatva – engem nem lehet elpusztítani! Ha eljön a nap, az örökösök – tudja Isten mennyien lehetnek - majd szépen megmérgeznek, hogy hozzájussanak a vagyonhoz, mert amúgy túlélném őket is.

Az ajtó újra feltárult, és a vicomte lépett be az ezredessel. Az amerikai homlokán hátraszaladt a bőr, tekintetét valami utánozhatatlan melegség futotta be.

-Szentséges ég! Eugen! – suttogta elfulladtan, de már röpi is a hatalmas ember és úgy ölelte át a magyar katonát, hogy szinte ropogtak a csontjai... – Drága Istenem... Tudtam... Megmondták, hogy végre... Mennyi ideje is? – a többiek legnagyobb elképedésére szinte könnyekben tört ki.

-Igen Patrick. Bizony... Lassan tíz éve már.

-Lehetetlen. Egy centi nem sok annyit sem változtál...

-Megöregedtem Patrick. De te valóban semmit. – újra megölelték egymást, miközben a többiek tapintatosan várakoztak. – Kérem, nézzék el nekünk! – szabadkozott az ezredes kibontakozva a roppant ölelésből. – De tíz éve nem láttam az öcsémet.

-Az öccse? – a vicomte-on őszinte megrendülés látszott.

-Igen. Okkal titkolta el a Páholly. – krákolgott a bíboros kicsit zavartan a háttérből, de úgy látszik az urak felmentést nyertek.

-Pegazus úgy látta jónak, ha feloldja a titoktartási kötelezettségünket. – az ezredes kijelentése nem hagyott kétséget, hogy a többiek tudják, kiről van szó.

-Nehéz volt az utad? – érdeklődött az amerikai, egy évtizede nem látott bátyjától. – Mesélj! Mik a hírek otthon?

-Igen! ...Valóban. Mi hírek? ...Akarom mondani... Ha van valami... igen... Valami információja. – fogott a Herceg is kezét vele. – Bár mi magunk mindenről... Igen... határozottan mindenről kapunk... Információt... De ön... igen.. ön mégiscsak a helyszínen... a fronton... Harcokban...

-Nem sok jót mondhatok... Nem sok jót... Úgy látszik, hogy mi vagyunk a pajzs, amit a monarchia maga elé tart az utolsó percekben. – körbehordta a tekintetét. – A front nem tudom, meddig tudja magát tartani, és féltő, hogy az események olyan irányt vesznek... - komoran elhallgatott, majd megmarkolta öccse vállát és a többiekre nézett. – ...Ez a háború elveszett. Már mindenki tudja...

-Ez ennyire bizonyos? – lépett közelebb az Amerikába emigrált testvére.

-Igen! Kétségtelenül! Közel egy hétig tartott, amíg ideértem, és ha nem rendelkezem a Páholy biztosította okmányokkal, és kapcsolatokkal, soha nem jutok el Angliába. A belga határon így is tizenkét órán át tartottak fogva, és a külügyminiszter személyes közbenjárására engedtek el.

-És milyenek az... Igen... Az állapotok... a körülmények?

A huszár halkán válaszolt.

-Közép- és Dél- Európa egyetlen hatalmas sírgödör. Temetetlen hullák tíz és százezrei, járványok, betegségek, feldúlt városok, és falvak. Nincs közigazgatás, közbiztonság, élelem, víz, vagy gyógyszer. A civil lakosság egyes területeken eltűnt, másutt ostrom alatt van összezsúfolva, és állatok módjára nyomorog. Franciaország határvidéke akár egy oszló hullákkal feltöltött pócegdör... Uraim... Ez maga a vég. A pokol kilencedik bugyra. Láttam a határvidéket, ahol mindkét oldalon kilométeres lövészárkokat építettek ki a szembenállók, egymástól talán csak száz méterre, és napi két alkalommal hajtják a gyalogságot a másik tábor fegyvereinek tüze elé. Nincsenek sebesültek, csak holtak. Az árkok mélyén pusztít az éhség, a vérhas, és a reménytelenség... - Az ezredes megfáradtan rogyott le, az egyik asztal mellé. – Ez a háború nem azért ér véget, mert a be akarják fejezni... Azért lesz vége, mert nem lesz élő ember, akit le lehetne vágni.

Néma döbbenet kísérte az elhangzottakat.

A vicomte maga is leült és valahova nagyon távolra révedt, mint aki súlyos önvizsgálatot tart a gyónás előtt. Az amerikai lassan kitöltött egy pohár italt, de aztán csak állt és mégsem ivott. Arcán nem látszottak viharos érzelmek, csak

valami sápadt szomorúság, ahogy fivérére nézett. „Íme, a mindennapok gyötrelmeinek hőse. Vajon mit állhatott ki az elmúlt években?”

A bíboros halkán imádkozott, és csak reménykedett benne, hogy a Páholy által elkövetett bűnök egyszer megbocsátásra találhatnak.

A herceg egykedvűnek tűnt, mint mindig. Egy konyakospoharat billegtetett ujjai között, és nagyokat szippantott a szivarból. Gondolatai nagyon is a reális jelenben jártak, de mint mindig, most is azt kellett tennie, mint máskor. „Tovább! Csak tovább!” Jól megnézte magának a többieket, és újra az ablak felé fordult, monokliját a hasára ejtve.

-...Úgy vélem, hogy, igen... határozottan úgy vélem – krákogott csendesen keresve a szavakat – ...talán csak ...napok kérdése. A háború... gyakorlatilag befejezettnek tekinthető. – Elmélyedten nézett bele szivarjának paraszába. – Mindazonáltal... nos.... Igen! Vannak még... Vannak feladatok. A feladatok még előttünk... khm... Igen... előttünk tornyosulnak.

-De a hazám ebbe bele fog rokkanni. – sutogta az ezredes.

-Így kell lennie Eugen! Nincs mit tenni. – vigasztalta az öccse. – A dolgok meghatározott rendben kell, haladjanak a cél felé. Te is tudod, én is tudom...

-Meglehet... Fizetni kell az ostobaságért! – morogta az ezredes.

-Ez nem ostobaság, csak szükségszerűség. – vetett ellen a testvére. – Így kell lennie. Így határoztak, és ezt parancsolták!

-Ne vádolja magát... fiatal barátom! – tette kezét a huszár vállára a herceg. – Ez az esztelen... hogy is mondjam csak... vérengzés... Igen vérengzés... Ez sajnos... elkerülhetetlen.

-Igen! Tudom! Meg kellett történnie. – felállt és kihúzta magát. – Így kell lennie!

-Ön egészen... Igen... rendkívüli ember. Én magam... nem is tudom... nem... minden bizonnyal nehezen... sokkal nehezebben tudnám ezt a terhet... Igen.. Sokkal nehezebben viselném...

-Nincs választásom, és nem is lehet. – a magyar férfi úgy állt a félhomályban, mint egy mozdíthatatlan szikla. – A sorsom úgy köt ahhoz a kicsiny szigethez, amit Magyarországnak hívnak, mint egy elszakíthatatlan lánc. Annyi fájdalom, és annyi szenvedés, ami abban a csepp országban történt, talán nincs is több a történelemben. És ha a gondviselés engem szemelt ki arra, hogy az újabb terheket a kezem által rója ki rá, mert ezzel képes vagyok megőrizni a jövőnek a magot, akkor a gondviselést én úgy fogom szolgálni, hogy abban ne lehessen hiba.

-Ön elképesztő uram! – csodálkozott francia – Honnan van önben ennyi hatalmas erő? Hogy képes... Én nem értem. Bennem rengeteg kétség dúl.

-Nem kell, hogy értse Armand! Néha én magam sem értem. Mikor kitört a háború és megtudtam, mit kell tennem... akkor... – egy pillanatra elsötétült az arca – ...Akkor megvallom; Egy reggel kézbe vettem a pisztolyt... Megnéztem magam a tükörben, és úgy láttam, hogy nincs több lehetőség, vagy alternatíva. Úgy éreztem, képtelen leszek. Legszívesebben szemköz köptem volna magam. Ám győzött a józanság, az ész, és a bizonyosság, hogy amit teszek, az... az fontos. – a katona megfáradtan sóhajtott – aztán ön is tudja, hogy mi történt. Hiszen ön is segített. – rábökött a becsületrendre a vicomte mellén. – Talán még emlékszik, hogy ezt miért kapta!

-Emlékszem Eugen. Nagyon is. És nekem kell szembenéznem azzal, hogy amit ön megtapasztalt, azt én robbantottam ki. Maga egy egész nemzetet kárhozott el egyetlen parancsszóra, én talán az egész világot! Mindenkinek megvan itt a terhe.

-A háború áldozatait... Igen... Az áldozatokat... Minden nemzet... saját vérrrel, és fiaival... saját áldozataival... kegyetlen valóság, de megfizetjük. – szórt el pár frázist a Herceg.

-Van ennek bármi értelme? Van olyan hatalom, ami erre kényszeríthet minket? – kérdezte a francia keményen összeszorítva az ajkait, szinte kiköpve a szavakat.

-Nem kényszerített! – vetett ellen a huszár. – Én vállaltam. Nem akartam hóhér lenni, de ha kell valaki, aki tartja a kardot... Hát az, hadd legyen én! – az asztalok egyikéhez lépett, és töltött magának egy nagy adag pálinkát. – Huszonkilenc éve

szolgálom a Páholyt. – Egy mozdulattal felhajtotta az italt. – Nem kérdeztem! ...Nem kérdőjeleztem meg a döntéseket, mert minden alkalommal kiderült, hogy a tetteink valami átfogó, minden emberen felül álló, rendkívüli fontossággal bíró elképzelés, koncepció, terv – keserűen intett – nevezze ki minek akarja – része. Én csak bábu vagyok. Önálló tudattal, és cselekvési joggal ugyan, de kevésnyi akarattal, és a döntés lehetősége nélküli báb. Én megteszem, amit kell, és ha eljön a perc, megfizetem a számlát is! Legyen azon bármilyen magas az összeg! És maga is ezt tette, ezt fogja tenni kedves barátom... Mint ahogy megtette már egyszer... Emiatt aztán ezer olyan tettet követtem el, amelyikért a világ bármely bírósága szemrebbenés nélkül bitóra juttatna, és félek az égi ítélőszék sem fog másként rám tekinteni, ha egy nap, számot kell adnom tetteimről. Öltöm tucatnyi alkalommal. És bármikor készségesen megteszem újra... De most... Most azt hiszem valami végzetes, ősi gonosz szabadul a világra... Mégis... Mégis ez kellett történjen... Önben még frissen él a pillanat, mikor meghívták a Páholyba, és megtudta, hogy amit tesz, miért teszi. Talán még emlékszik, milyen módon történik a sorozás a mi köreinkben? – Nézett a félhomályban a vicomte-ra, s pillantása nyomán, mintha hideg levegő suhant volna át a szobán. Az emlékezés borzongató pillanata simított végig a remegő félhomályon. A felidézett perc, amikor szembesítették a leendő tagot tettei következményével, megajándékozva azzal a teherrel, hogy tudhatja, cselekedetei miként visszhangzanak majd a történelemben.

-És ha úgy érzem, hogy a rám rótt terhek okozta keserűség és szegénység már túl nagy? – hajtotta le a fejét az ifjú. – Néha azt hiszem, hogy hibát hibára halmozunk. Hogy nincs jogunk ennyi ember élete felett rendelkezni.

-Ön nagy dolgokra hivatott. – lépett eléje az ezredes. – Érzékeny és ifjú... Tökéletesen tudja, hogy kiválasztott, aki igenis el tudja viselni azokat a terheket, amiket a Páholy a vállára tett, és a vállára fog tenni!

-Armand kérem! – szolt a herceg is csendesen közbe – Ne kérdőjelezze meg az... az... ügyet.

-Én nem kérdőjelezem meg uram! Egyszerűen néha az, az érzésem... – emelte zavartan égre a tekintetét a fiatal francia. – ...Igen! Határozottan az, az érzésem, hogy a célok, amiket el kell érni, talán nem feltétlen a megfelelő módon vannak...

-Nincs, és... nem is lehet... Igen! Nem lehet... szavunk ebben az... ebben az ügyben. – akasztotta meg a herceg, kissé kioktató, de mindenkép jóakarátú gesztussal, tiltóan felemelve a kezét.

-Én tudom! – engedett cseppet az ifjú – Szemernyi kétségem sincs e felől. Nekem az eszközökkel van problémám. '14- ben is megmondtam: A merénylet felteszi a koronát a műre. De már akkor is jeleztem, hogy...

-A háború ön szerint túl nagy ár? – az amerikai elvett egy pohár konyakot. Mozdulatai nyers egyszerűséget sugalltak, és hatalmas kezében szinte elveszett az apró kristálycsoda. Hosszú haját hátul bőrszíjakkal fogta össze, és cserzett arcában villogva ült két mogyoróbarna szeme. A medveszerű termet tulajdonosa komolyan nézett körbe. – Én úgy tapasztaltam, hogy a háború a legrövidebb és legegyszerűbb mód! Nem lehet mérlegelnünk a döntéseket. Nekünk végre kell hajtánunk a kapott utasításokat. – hajtotta fel az italt egyetlen vad mozdulattal. – a saját bátyám erre a legtisztább példa. Ő a lelki üdvét is feláldozná valamiért, amit talán azok sem szeretnek, akik most a fronton harcolnak érte. A HAZA! Újabb közhely egy halott nemzedék száján, akit nagy dolgokra predesztinált a létezés, de amely nagy dolgokért, nagy árat is kell fizetni.

-Igen! – vélekedett a francia. - Azt hiszem, hogy túlzottan nagy ár. A trónörökös halála¹⁷ estéjén önök közül senki sem merte volna azt gondolni, hogy a helyzet ennyire elmérgesedik. És én magam sem sejtettem, mikor Gavrillo¹⁸ meghúzta a ravaszt. Pedig ott voltam! Ott álltam tőle nyolc lépésre, és én biztosítottam, hogy elvégezhesse a feladatot. És ő még csak nem is sejtette, hogy

¹⁷ 1914. június 28. Ferenc Ferdinánd trónörökös halála. A történelem szerint egy szerb szeparatista csoport állt a merénylet mögött. Közvetve, vagy közvetlenül, de az I. világháború kirobbanásának ez a merénylet volt az oka.

¹⁸ Gavrillo Princi szerb forradalmár ölte meg a trónörököst.

egy tucatszámú ember vigyázta minden lépését, hogy végül... hogy végül beteljesítse a feladatát. Egyszerűen nem lehetett tudni!

-Ugyan! – Vett el egy újabb poharat az amerikai. – Európa akár egy puszkaporos hordó, a tűzben álló házban. Csak a szikrára volt szükség ahhoz, hogy robbanjon, és az ostoba nemesi, vagy területi viták¹⁹ háborúhoz vezessenek. Bárki, aki komolyabban bele akart ebbe gondolni, látva a marokkói, vagy balkáni helyzetet, nem képzelhette azt, hogy ez az állapot tartható sokáig. Tíz évet forrt az üstben ez a méreg. Most Európa az utolsó cseppig felhörpintette. Mindenki éhezte ezt a mészárszéket, amin a jövő férfigenerációját égetjük el.

-Akkor is végig a békés rendezésről volt szó. A trónörökös halála is azért lett megszervezve, hogy egyetlen áldozattal megelőzzük a komolyabb problémákat. A trón megbillentésével elodázzhatónak látszott, hogy eszkalálódjon a probléma, és csak azért vállaltam, hogy megteszem, mert hittem abban, hogy a béke fenntartható.

-Nos! ...Rövidesen a hazám elszenvet egy szörnyű vereséget²⁰. – az ezredes lassan, elszántan ivott. – a Monarchia, vélhetően megroppan, talán el is tűnik. Az Antant elkönnyveli a győzelmet, Oroszország a sebeit nyalogatja, és ostoba forradalmár profétákat dédelget. – keserűen felnevetett. – Én az elmúlt éveket a fronton töltöttem, néha derékig a vérben állva. Talán csak a jó isten a megmondhatója, hogy miként éltem túl, pedig esküszöm, hogy kerestem a halált... Eh – legyintett – túléltem. A magyarok két tűz között állnak, és kockáztatva az örök megvetést folytatják kálváriájukat.

-És van ennek bármi értelme? – a francia, az amerikaira nézett. - És ha holnap azt a parancsot kapja, hogy az ön hazája kerül sorra? Akkor mit fog tenni?

-Drága Armand! – nevetett fel az amerikai. – Ha tudná, hogy...

¹⁹ Az első világháború több okra visszavezethető. A gyarmatokon dúló folyamatos területszerzések, vagy a balkáni válság, mely Szerbia irányításának okán alakult ki, mind-mind részei voltak. A merénylet, csak okot adott a háborús „rendezésre”, hogy a Monarchia akár fegyveresen is annektálhassa Boszniát.

²⁰ Trianonra utal

-Akkor azt a Sas meg fogja tenni... – szólalt meg csendes határozottsággal egy nagyon rekedt hang.

Mindenki a szoba azon sötét zuga felé tekintett, ahonnan hallani vélte a közbeszólót. A gyertyák fényénél nem lehetet kivenni, hogy ki az, bár mindannyian azonnal azonosították Pegazust, a Páholy fejét. Az eddig némán hallgató alak kicsit előre hajolt, és a félhomályból kibontakoztak egy ráncbarázdált arc apró részletei: két jég kék, hidegen okos szem a hófehér szemöldök és az ugyancsak fehér hátrafésült, vállig érő haj alatt. A késpenge vékony száj szinte moccsatlannak tűnt, ahogy megszólalt. – ...És ha kell meg is hal! Nem lehet ellenvetése! – a szavak súlyos kőként zuhantak a szoba közepére. – Kérem, bocsássanak meg – recsegte a vénség – hogy nem fedtem fel magam korábban, de... – a befejezetlen gondolat elszállt az éjszakába. – Örülök, hogy újra látom önöket – fogadta a többiek meghajlását – Foglaljanak helyet! – az árnyékból egy pillanatra felszínre bukó ráncos, májfoltos kéz közelebb intette őket, majd újra elmerült a láthatatlanságban. – A Főnix volt olyan kedves és idekészítettett egy asztalt.

-Az amerikai gyertyatartót ragadott és a mutatott, hosszú asztalra téve leült az egyik fotelba. A többiek némán követték. – Páran úgy vélhetik... – folytatta az öreg miután mindenki elhelyezkedett – ...hogy a megtett lépések... Hogy is mondjam csak? ...Túlzók... Ifjú barátom úgy sejti... – intett Armand felé – ...úgy gondolja, hogy olyan erőket szabadítottunk el, melyek irányítása felett egy idő után nem lehet diszponálni.

-Igen! Mert mi történt volna, ha...

-Ó a nagy kérdés. A „Ha” – nevetett recsegtetően – Azt hinni, hogy a háború nem irányítható, balga feltételezés kedves barátom. A jelenlegi helyzet is ezt mutatja. A káosz maga a tökéletes egyszerűség. Semmit sem nehezebb irányítani, mint a Rendet. A Káosz könnyen formálható, könnyen útbaigazítható, mert egyszerű törvényei vannak. A háború káosza a látszat szerint megoszt, elválaszt, pusztít. Pedig háború nélkül nincs új kezdés, nincsenek határozott ellentétek, vagy

párhuzamok. Csak a Rend, a béke képes titokban tartani az összetartozásokat. – Szavait továbbra is az ifjúnak címezte. – A Rend lehetőséget ad az arctalanságra, a képmutatásra, arra, hogy a látszat mögé lehessen rejteni a valódi szándékokat, el lehessen titkolni, hogy ki miben, vagy kiben hisz. A háború ehhez képest tiszta, és egyszerű, gyakran kegyetlenül őszinte. Nincsenek pártok, vagy frakciók, csak ellenfelek, vagy szövetségesek. Az önös érdek ára minden esetben, emberéletekben mérhető, így a háború önmagát emészti el idővel. Örök béke? Örök háború? Nos, úgy vélem, hogy e két dolog egymástól függetlenül nem létezik. A háború nem aláírások és egyezmények, hanem a tettek színtere. Halállal mérik ki az új világ, új korlátait. Esetenként milliók halálával.

Az öreg okfejtését apró szünet követte, ahogy mindenki rágódott az elhangzottakon.

A szoba közepén csendesen állt a biliárdasztal, a falakon plafonig futó, könyvritkaságokat, és díszes gerincű kéziratokat egyensúlyozó polcrendszer szinte halkán lélegzett. A remegő gyertyalángokat billegető falikarok fényénél, megnyúlt árnyékok kapaszkodtak egymásba. A csend megereszkedő, tónustalan masszaként terjengett, amit végül a fiatalember kérdése szakított ketté.

Bár a megjelentek formálták a világot, önmaguk rejtett személyisége gyakran berzenkedett egy-egy utasítás ellen. A páholy felett vagy mögött – kinek-kinek tetszése szerint – álló, irányító hatalom motivációit csak részben ismerték a tagok. Vagyonuk, egzisztenciájuk múlt ugyan ezen az ismereten, de okait gyakran nem értették, parancsai néha túlmutattak a realitásokon, és az ésszerűségen. A páholy nem a pénzügyi arisztokrácia küldötte volt, mely ekkorra már határozottan állt a világ egésze felett. A páholy akarata állt azok felett. Tevékenysége kiterjedt és elképesztően szervezett szervezete felhasználta a bankok, bankárok, mágánások eszközeit, néha kísérteties módon előidézve felemelkedéseket és bukásokat.

A Páholy a szó legelemibb értelmében állt mindentől távol, mégis minden történés mögött. Bárki, aki ellenszegült elképzeléseiknek, akarataknak – pontosabban a rend felett álló akaratnak, az egyszerűen megsemmisült. Eltűnt a

történelem süllyesztőjében. A később felemelkedő pénzüriások, vállalatmogulok, az ezeket kiszolgáló politikai erők, mind-mind a páholy jóváhagyásával és támogatásával léteztek.

-Ön szerint a háború vezet előre? Aki önt hallgatja uram, az úgy érezheti...

-Teljesen rosszul fiatal barátom. Teljesen rosszul. A háború legnagyobb erénye, hogy megtanít becsülni a békét. Tisztelni azt, amiért százezrek, milliók az életüket adták.

-Engedje meg uram! A legnagyobb tisztelet hangján is, de meg kell jegyeznem, hogy ezek csak üres frázisok.

-Így van! Frázisok. De távolról sem üresek. Ön úgy véli, hogy a döntés rossz volt?

-Én a háborút tartom rossznak uram. – suttogta a fiatalember. – A háborút, ami... - közelebb hajolt az aggastyánhoz. – Uram. Nincs más mód? Nem lehet másképp, ami kevesebb vérrel járna? Ami nem kényszerítené Eugent arra, hogy...

A öreg szemében a szeretet fényei világítottak, ahogy végigmérte a szívének olyannyira kedves alakot, és belegondolt, hogy alig negyven éve maga is hasonló kétségekkel küzdött.

-Nincs fiam! Idővel megtanul majd másképp látni. Az ön által végzett eddigi feladatok, távolról sem jogosan ébresztenek önben ellenérzéseket. Lassan majd megtapasztalja, hogy egyszerűbb néha cselekedni, mint beszélni. Néha ugyanis az érvek olyan üresekké lesznek, hogy megszűnnek az alternatívák, és a semmittevés kolosszális bűnként tornyosulhat fel, melyért talán nincs is bocsánat. A tétlenségért nagyon drága áron fizethetünk meg olyankor.

-Mint mindig, most is kiválóan látja uram. – emelte fel a hangját az eddig hallgatag bíboros. A jezsuita, halkán beszélt, mégis, mintha valahonnan nagyon közelről szólt volna hozzájuk – A dolgok elrendeltségét nem kérdőjelezhetjük meg. Nincs hozzá jogunk, vagy hatáskörünk. A háború eszköz! – körbetekintett – Kegyetlen? Önző? Brutális? – aprót bólintott – Kétségtelen! ...Fájdalmas? Érthetetlen? ...Egyértelműen! Túl nyers, és koncentrált? ...Természetesen! Hiszen

ez az alapja! A radikális eszközök ilyenek! És ez! Ez a mi eszközünk! Ezt adták a kezünkbe!

-Rátapintott a lényegre. – biccentett az öreg. A Páholyban köztudott volt, hogy a bíboros közvetlen hatáskörrel bír a vatikáni döntéshozásaiban, és Pegazus jobb keze is egyúttal. – A mindenkori szentatya állásfoglalása fontos számunkra, és nélküle talán elképzelhetetlen lenne bármely lépésünk. Ám most a jövőbe kell tekintenünk. Nem véletlen hívtam össze ezt a találkozót. A jelenlegi események, gyors lépéseket követelnek, és új utasításokat is kaptunk, melyekre azonnal reagálni kell. – Ekkor feltárult az ajtó – Íme! – nevetett fel az „öreg” – Amikor szükségünk van rá, vendéglátónk is megjelenik köztünk! ...Kedves Főnixem! – recsegte – Engedje meg, hogy megköszönjem a magam, és a többiek nevében is a páratlan estét! Ön egészen kiváló vendéglátó. Ezekben az időkben... Ilyen pazar estélyt adni... Ez valóban rendkívüli.

-Köszönöm! – lépett közéjük feszülten a Főnix. – önök tisztelnek meg barátságukkal, és jelenlétükkel. De most uraim... Engedelmükkel a kötelező udvariasságot félredobnám. Mai összejövetelünket „Ők” akarták, utalt a páholy feletti akaratra. Mint kiderült okkal kérték minket ide. Létfontosságú információkat kaptam az imént, ami nem tűr halasztást. – Ez uraim! – mutatott fel egy apró papírdarabot, a vékony, melankólikus pillantású, a Páholy berkeiben megingathatatlanak tartott férfi. – az imént érkezett. A minisztérium, vélhetően csak tíz, tizenkét óra múlva fog értesülni eme hírről, ami azt kell, hogy mondjam, az utóbbi idők talán legfontosabb információja!

-Ne csigázzon minket... Robert! – kérte a herceg. – A frontról... érkeztek a hírek?

-Igen. Az olaszok áttörték Piave-nél²¹! Összeroppant a Monarchia hadereje. A német ellenállás félbe van törve, a front átszakadt! A jelentések szerint a legmagasabb német hadvezetés köreiben is elterjedt a nézet: A háborúnak napokon belül vége!

²¹ 1918. október 26. a harmadik Antant támadás. Jelen esemény 28.-án kora hajnalban történik.

-Ez rendkívüli Robert! Mennyire megbízható a forrás? – érdeklődött szinte feleslegesen a francia.

-A szokásos módon érkezett... Tökéletesen biztos!

-Hát megtörtént... - suttogta maga elé a vénség

-És akkor, amikor megmondták, hogy vége lesz! – tette hozzá a jezsuita.

-Uraim! – emelte meg poharát a herceg. – Igyunk a... Igen! Igyunk a... a háború végére. És az előttünk... magasodó új feladatokra.

Igen. Aminek a java még csak most jön... - nézett a sötétbe az öregember.

III. fejezet.

2007. október 24. szerda

Amerikai Egyesült Államok. Manhattan.

Miss. Pilkop elgondolkodva lépett ki a metróból, és elnéző beletörődéssel viselte, hogy az öltönyös, nyakkendős, kosztümös tömeg magával ragadja a felszínt, miközben minden irányból ömlött rá a színes Manhattan lármája. A levegő telve volt az ezernyi náció ezernyi hangjával, szagával, a kipufogók kormos bűzével, a buszok tarka reklámjaival, homályos neonfények visszfényének maradékával, álmos ingázók fekete, sárga, vörös, rózsaszín arcával, fásult, vagy reménykedő pillantásaival. A zajban ott visszahangzott két fiatal bróker fogadása a következő nagy üzletről, a sarkon kolduló rongyos alak aprópénzzel teli kávéspoharának ütemes ritmusa, ahogy bégetve tarhált az arra járóktól, egy világmegváltó, Bibliát lóbáló alak kántálása, aki apró székről szórta a szitkozódásszerű igéjét, vagy egy távolról sikoltó rendőrsíp fűtyszava. Ezernyi

ébredő nesz torlódott fel orkánszerű hangzavarrá, ahogy egymillió ember szinte egy ütemre lépve, kígyózó érként lüktetett végig szélesen tömött hullámokban.

Az égen az őszi komor felhők lógatták az eső lábát, készen arra, hogy bármelyik pillanatban eláztassanak mindent és mindenkit, szürke, nyálkás latyakkal átmosva a szörnyen koszos utcákat, a megállíthatatlanul sodródó embertömeget, vagy a dudáló, fékeket csikorgató autók tarka sorait. Egy utcai árus kordélya mögött hot-dogot árulva beszélgetett egy egyenruhás rendőrrel, hangosan nevetve, másutt kifutófiúk gyömöszöltek valamelyik luxus butik méretes szatyrait egy limuzinba.

Miss. Pilkop ernyedt rutinú beletörődéssel lépkedett, barna aktatáskájával áttörve a falnak tetsző sokadalmat, hogy a metrótól alig kétszáz méternyire beléphessen, pontosan kilenc előtt három perccel, az Ernest & Klotz harminckilenc emeletes épületének magánbejárójába, azon a kapun át, amit csak kevesen ismertek. Az irodaház közel kilencszáz dolgozója az északi oldalon található központi portán jutott be. Ott tizenkét lift, és megerősített portaszolgálat segítette a munkakezdést, nem beszélve egy halom biztonságról, és műszakiról, akik éberrel lesték az embereket.

A privát porta előterében megadta tizenkilenc számjegyből álló kódját a fali konzol billentyűzetén, majd belépett a golyóálló üveggel rakott, egyszerűnek tetsző ajtón. Lépteit letompította a szürke szőnyeg, és a falak hangelnyelő burkolata. Amint bezárult mögötte az ajtó, alig pár lépésnyire előtte feltűnt egy másik, melyen túl idelátszott a hosszú folyosó, ami elvezetett a két magánliftig.

Oldalt, a második biztonsági ajtó mögött, megerősített állásban, monitorokkal övezve ült az orvostanhallgató Roger, halomnyi könyv, füzet, jegyzet, némi pizza maradvány, valamint élő Internet vonal közepette, és vigyorgott, akár valami hatalmas, olvatag, barna csokoládéhegy.

- Jó reggelt Miss. Pilkop. Magához órát lehetne igazítani. Kérem, azonosítsa magát – intett a portafülke oldalából előbújó kis konzolra. – Nagyon fáradtnak tűnik. Rosszul aludt talán? – nézett derűsen, bár az asztal takarásában egy éles Berettát tartott a kezében.

- Magának is szép reggelt – próbált visszamosolyogni, de csak fura torz grimasz lett belőle. – Nehéz éjszakám volt. – tette le a táskáját, majd kezét a leolvasóra helyezte, és egy azonosító kártyát dugott az erre a célra kialakított nyílásba, miközben elmélázott rajta, hogy Roger ugyan ilyen kedvesen és mosolyogva végezne vele nem egész fél másodperc alatt, ha történetesen hiba futna az azonosításba. – Tanult megint az éjszaka? – érdeklődött udvariasan.

- Kénytelen vagyok! A vizsgák a nyakamon vannak. De mindjárt jön a váltás, és megyek zuhanyozni. – kedélyeskedett a biztonsági őr. – Két óra múlva előadáson kell lennem.

- Egyszer meg fogom érteni, miért kell egy rohamosztagosnak orvosi diploma! – nevetett, fel Miss. Pilkop, miközben megszólalt az automatika.

- *Azonosítás elfogadva. Tamara Pilkop beléphet.*

- Tudja Miss. Pilkop – nyitotta ki a páncélüveget Roger, itt még lehúzok két évet, aztán jönnek a nyugdíjas évek... Harmincöt évesen. Kell valami, amivel eltölthetem az időt.

- Így mikor leszerel tőlünk, elmegy gyermekorvosnak! Tudom... Igazán kedves gondolat őrmester. Néha őszintén irigylem. – megnyomta a lift hívógombját, miközben a férfi kilépett a portafülkéből. – Egy nap magából biztos remek orvos lesz. Nagyon fog hiányozni.

- Köszönöm a kedvességét, és a megértést. A postát már felküldtettem. – nyílt a liftajtó és a nő belépett. – Viszlát holnap Miss. Pilkop. – az ajtó bezárult, és az őrmester kulccsal bezárta a lift elé csúszó páncéllemez biztonsági reteszt, mint minden belépő után. Fő a biztonság!

Tamara amint elhagyta a nyolcadik emeletet, megnyomta a legfelső szint gombját még kétszer, majd a szemmagasságban megjelenő, az addig láthatatlan nyílásba helyezett egy mágneses kulcsot, és elfordította.

Apró kis lámpa villant fel a bal válla mellett a lift burkolatában, és kellemes női alt szólalt meg.

- Jó reggelt Miss. Pilkop. – a központ mesterséges intelligenciája diszkréten utasította: – Kérem, nézzon a szkennerbe!

- Jó reggelt Sophia – köszönt teljesen feleslegesen, majd odahajolt, hogy a tompa fény átvilágítsa a szaruhártyáját. Ekkor haladt el a tizenhetedik emelet mellett.

- Azonosítás megtörtént... Köszönöm! Nyitom a pajszokat.

A lift áthaladt azon a bűvös körön, amin semmi sem juthatott át, és megállt a harminckilencedik emeleten.

Az épületet vigyázó komputer (Sophia) lépésenként szüntette meg a felső szinteket övező biztonsági intézkedések sorát, és digitális memóriájában rögzítette a belépett személy minden lépését.

Miss. Pilkop a liftből egy világos krémszín szőnyeggel burkolt széles folyosóra lépett, ami egy ovális előtérbe nyílt, oda, ahol immáron hat éve dolgozott, mint Mr. Ernest személyi titkárnője.

Ez volt mindennapjainak színhelye. A lifttel szemben hatalmas panorámaablakon ömlött be a hajnali nap erősen szűrt fénye, rácsorogva a széles, íves íróasztalra.

A díófa burkolatú falakon nem voltak képek, vagy díszek, és csak három ajtó törte meg a burkolat egységét. Egyik ajtó mögött, ami voltaképp egy megerősített pánccéltér volt, állt Sophia vezérlő konzolja, nyomtatók és pár tartalék szerver, egy kisebb pánccélszekrény, valamint a falba süllyesztett iratgyűjtők sorainak vaskos kazettái. A szobába legalább annyira körülményesen lehetett bejutni, mint az emeletre, és ha valaki belépett, az még nem jelentette azt, hogy képes is onnan kijutni.

A második ajtó egy minden extrával felszerelt konyhát rejtett, ahol épp úgy lehetett teát, vagy kávé főzni, mint egy kisebb társaságnak ebédet készíteni. Ismeretlen kezek rendszeresen feltöltötték a szekrényeket, állandóan frissítve a kesudió, vagy kávékészletet, friss kenyeret, vaját, teát, felvágottat, bort téve a polcokra és a hűtőbe.

A harmadik ajtó mögött Mr. Ernest dolgozott.

Tamara megkerülte az asztalt. Táskájából elővett egy notebookot, pár aktát, majd az asztali konzollal életre hívta a monitort. A notebookot is beüzemelte, majd az aktákkal a trezorhoz lépett.

- Sophia. Kérlek, engedj be!

- Nyitom az ajtót Miss. Pilkop. – lassan feltárult a húsz centi vastagságú pánccellemez – Húsz másodperc után kérem az első megerősítő kódot, vagy zárom az ajtót, és cián-oxiddal árasztom el a szintet.

- Köszönöm Sophia. – soha nem tudta megszokni, hogy a rendszer, a pánccéltéremben egyértelműen ellenséggként kezeli. Az a komputer, amelyik szemrebbenés nélkül tüzet nyitna valakire az ovális előtérben, hogy megvédelmezze őt, itt nem tekinti másnak, mint beavatkozó idegennek, akit el kell pusztítani.

- Még tizenöt másodperc.

Az aktákat bal kezében szorongatva elindult a terem belseje felé, és elővette a digitális kísért. Az aprócska szerkezet, ha valaki be tudta kapcsolni, olyan azonosító jeleket bocsátott ki, melyeket Sophia, a rendszer részeként tudott értelmezni. A készülék viszont csak a teremben volt használható. Másutt nem volt annyira tisztán árnyékolt a környezet, hogy a gyenge jeleket fogni lehessen.

- Tamara, alfa, echo, zulu, ezerszázkilencvenhárom robinson, gamma, nyolcnulla, hetvenhat, ötvenkilenc – morogta az őrszemnek.

- Őrszem aktív. Zárom az ajtót. – Sophia bár elfogadta Miss. Pilkop jelenlétét, biztosítani kívánta mégis a rendszer integritását.

Kopogó léptekkel haladt a légkondicionáló által tizenhét fokra hűtött teremben, a hetvenegyedik sorig, ahol alulról a negyedik fiókba betette az aktákat, miután az ujjlenyomatával azonosította magát, a minden egyes szekrényen ott található szenzorok egyikén, majd visszafordult.

A trezorajtó előtt inaktíválta az őrszemet.

Sophia ezúttal kérés nélkül kinyitotta az ajtót.

Miss. Pilkop kilépett, és az ajtótól pontosan kétlépésnyire megállt. Megvárta, amíg a páncléterm bezáródik mögötte, és halk kattanások sorozatával a helyére csusszannak a reteszek. Ha megmozdul, az automatika azonnal végez vele.

- Köszönöm Miss. Pilkop az együttműködést. Átvilágítás megtörtént. Elhagyhatja a biztonsági zónát, kiemelt védelmi státusa visszaállítva. – Susogta a komputer. – Készítsek egy teát?

- Igen! Az, remek lesz Sophia. – tért vissza az asztal mögé. – kérem a Neumann Dossziét a gépemre, és Frank Seimur szerződés első levonatát nyomtatva. – kinyitotta a digitális jegyzetömbjét. – Mr. Ernest délelőtti megbeszélései nem módosulnak, de a délutánra tervezett Onomata konszernnel történő virtuális konferenciabeszélgetést mondd le! Kérem, hogy készítsd fel Mr. Ernest gépét, és kérj repülési engedélyt tizenöt órára. A pontos útvonaltervet Mr. Ernest adja meg, erről kérek, értesítsd tizenhárom órákor legkésőbb. Tizenhárom-tizenöt óráig kérek egy emlékeztetőt, hogy rendezve van-e az útvonal. Ugyancsak kérek emlékeztetőt tizenegyre. N'gala miniszter részére összeállítottam a kelet afrikai régió fejlesztési direktíváit. Mr. Ernest még nem ellenhegyezte a dokumentumot.

- Az utasításokat rögzítettem, a Seimur akta nyomtatása folyamatban még hetven másodperc. Miben segíthetek még?

Nos... Jövő héten lezárjuk az európai fejlesztési bizottságnak szánt mérvadó szempontrendszereket. Azt követően szabadságra megyek három hétre. Értesítsd a központot, hogy küldjenek megfelelő helyettest.

- A szabadságkérés oka?

Miss. Pilkop lehunyta szemmel hátradőlt. Mérlegelte a lehetőségeket, hogy mennyit árulhat el, majd lemondóan közölte az igazságot.

- Egészségügyi okok.

- Értettem! Kész a tea, Miss. Pilkop. Az akta nyomtatva, átveheti a kiadóban. – felnyílt a falon egy eddig rejtett ablak, benne az akta halom. – Mr. Ernest most jelentkezett. Hét perc múlva leszáll!

- Rendben! Egyedül érkezik?
- Vele van Bo' Lona fejlesztési biztos.
- A Zambézi projekt?
- Igen. A dokumentációt még tegnap átadtam Mr. Ernestnek, az

utasításoknak megfelelően.

- Kiváló Sophia.
- Mr. Ernest van a vonalban! Kapcsolom!
- Jó reggelt Miss. Pilkop! – Mr. Ernest hangja, bár a helikopter rotor zaja beszűrődött, kiválóan volt hallható. – Kérem, hogy a délutáni megbeszéléseket ütemezze át. Korábban indulok. A gépem tizenhárom órára legyen készen.

Jó reggelt uram! Máris intézkedem. – A vonal megszakadt – Sophia. Mr. Ernest utasításai szerint járj el. Az emlékeztetőt hozd előre tizenegyre.

- Adatokat módosítottam.
- Mr. Ernest érkezését követően zárd le a szintet!
- Alfa kettő²² van érvényben Miss. Pilkop. – közölte Spohia, arra utalva,

hogy a szintet a biztonsági rendszer zárta. Ezt követően csak a tetőn keresztül lehet, engedéllyel, belépni. Alfa egy idején azzal sem.

Értesíts alfa egy üzembeállításakor. – a konyhába sietett, hogy összeállítson egy könnyed munkareggetlit. Ezüst tálákra tette a kész teát, és kávé telt fel. Pirítóst készített, dzsemet és narancslét, pár szem gyümölcsöt és hideg rákot tett mellé. Áttörölte a makulátlan tisztaságú porcelánt, szalvétát hajtogatott, majd mindent ellenőrzött.

Alfa egy érvényben! – hangzott fel pár perc múlva. – Mr. Ernest leszállt! – Kis kocsira helyezte a tálakat, megigazította a ruháját, majd kitolta az ovális térbe. Bár nem hallotta, de tudta, hogy Sophia abban a pillanatban, hogy az ajtó elé lépett, bejelentette. Nem kellett kopogtatnia, vagy jelezni, hogy ott van, csak meg kellett

²² A biztonsági rendszer három alapszintjének középső fokozata. Ebben a helyzetben még a tetőről meg lehet közelíteni az irodát. Alfa egyet követően hermetikusan zár a rendszer, és minden a biztonsági zónát megközelítő személyt, vagy tárgyat, ellenségként kezel

várnia, hogy beengedjék. Az ajtót csak Mr. Ernest parancsára nyitotta ki a komputer.

- Jó reggelt uraim! – Köszöntötte a szoba közepén álló két embert, maga előtt tolva a reggelit, a feltárult ajtószárnyak között. – Gondoltam hozok egy kis frissítőt. Még biztos nem reggeliztek.

Az Ernest & Klotz legfelső szintjén berendezett több szobás irodakomplexum volt Mr. Ernest főhadiszállása. Természetesen nem csak az iroda volt a cégé, pontosabban Mr. Ernesté, hanem a teljes épület, valamint – bár ezt kevesen tudták – gyakorlatilag teljes Manhattan is... Sőt, ha közelebbről megvizsgálta volna bárki – ilyen személy csak pár volt az egész világon – akkor kiderült volna, hogy övé még a rendkívül jól prosperáló nemzetközi kapcsolatokat ápoló kereskedelmi vállalkozás, a hozzá tartozó apróbb, nagyobb – mindegyikből pár ezer – vállalatokkal, piacokkal, kikötőkkel, fix hellyel a New York-i, a Londoni, a Hong Kong-i, Moszkvai, és még ki tudja mely országok tőzsdéin.

Mr. Ernest érdekeltségei úgy ölelték körbe a földet, mint szívet a koszorú erek hálózata, és Mr. Ernest elmondhatta magáról, hogy egyike a világ legbefolyásosabb embereinek.

Kevesen tudták, hogy Mr. Ernest alkalmazott. Egy nagyon jól megfizetett, tökéletesen lojális, abszolút megbízható alkalmazott, aki mögül egy zárt szervezet, egyetlen tagja irányította jószerével a világ egyötödét.

Mr. Ernest fogadószobája elegye volt a kelet varázsának, és a nyugat materialista egyszerűségének. Luxus struccbőr fotelek, mahagóni dohányzóasztal, vastag szőnyegek, a falakon vagyonokat érő, eredeti képek, szobrok, és szöttesek. Az öbölre néző panoráma ablak jobb széle előtt gigantikus íróasztal terpeszkedett, puritán egyszerűséget sugalló holmikkal. A modern technológiát az asztal mélye rejtette. Maga a szoba meglehetősen nagy volt, és több funkciót is ellátott. A teljes falat átfogó üvegfal a nagy teraszra, és a kicsivel odább található helikopter leszállóra nyílt. Hátérbb még legalább hat szoba, két fürdőszoba, és vagy három

nagyobb tárgyaló is volt. Mr. Ernest alkalmasint napokig itt tartózkodhatott, és akkor az iroda lakásként is funkcionált.

- Ön páratlan Miss. Pilkop! – kedélyeskedett Mr. Ernest. – kiváló gondolat. – a mellette álló, tömzsi, alacsony, barna bőrű, de hófehér hajú alak mellett valóságos óriásnak tetszett. – gondolom ön is éhes mr. Lona?

- Jó napot kisasszony. – köszöntötte kifogástalan angolsággal a férfi, majd vendéglátójának válaszolt mosolyogva. – Remek! A gépen adott kávé felért egy kisebb sértéssel.

- Miss. Pilkop kávéja világhírű. – jegyezte meg bizalmasan Mr. Ernest, azt figyelve, ahogy a nő villámgyorsan megterít az egyik teraszajtó mellett álló asztalkán.

- Uram. A kért adatok a központon elérhetőek. Szükségük van még valamire? – érdeklődött a tálalást befejezve.

- Köszönöm Miss. Pilkop. Egyelőre semmire. Majd mi kiszolgáljuk magunkat.

Az ajtó hangtalanul zárult vissza, mikor kilépett. A konyhában töltött magának egy pohárnyi teát, majd visszatérve, kivette a falí rekeszből a kinyomtatott szerződéstervezetet, és az asztalhoz ülve lassan elkezdte a szignójeleket²³ betenni, a közel hatszáz oldalas dokumentumba.

A komputer folyamatosan ontotta az időpont és egyeztetési kérelmeket a képernyőre, melyeket korábban már egy-egy bizottság elbírált, és ide csak azok kérvénye jutott be, aki valóban találkozhattak, Mr. Ernesttel. Sophia segítségével rendezte az időpontokat. A sürgősebbek, a szabadon hagyott vészhelyzeti időpontokra kerültek, egyeseket hátrébb soroltak, másokat, a világ változásait követve előbbre indexeltek. A változásokról értesítéseket küldtek, és a kapott kísérő anyagokat is osztályozták. Azon dossziékat, melyek meghaladták az előírtas összefoglalási szintet, azonnal elutasították az időpontkérelemmel együtt, lévén Mr. Ernest feladata a konkrét döntéshozás, nem pedig ezeroldalas

²³ Apró színes lapokat tesznek általában a titkárnők azon oldalakra, amiket szignózni kell.

projektáttekintés. Mintegy száz albizottság, jogi szervezet, fórum, titkárság, és elemző csoport végezte az épületben azokat a feladatokat, melyek révén egy-egy megbeszélés előtt az állásfoglalások jegyzékét megkaphatta a „főnök”. A tévedések kizárása miatt, Miss. Pilkop, és Sophia voltak az utolsó „védelmi” vonal, amit egy dokumentumnak, elgondolásnak, tervnek, vagy személynek le kellett győznie ahhoz, hogy beléphessen azon a bizonyos harmadik ajtón. Sophia tíz ember munkáját végezte el gyorsabban és hatékonyabban, mint akármelyik ember.

A harmadik ajtón, aki átlépett, annak volt arra esélye, hogy a következő években a szervezet segítségével bármit elérhessen, és a BÁRMI, jelen esetben szó szerint értendő. Mr. Ernest egyetlen akaratára államok kaphattak hitelt, támogatást, fegyvereket, orvosságot, gyógyszert, segítséget. De ugyancsak egy döntésébe került, hogy államférfiak, miniszterek, helyi hatalmasságok, mega-konszernek bukjának meg, és süllyedjenek el örökre. Háborúk, és békék, bel- és külpolitikai kérdések felett állt mindenható akaratként, és döntései alapvetően határozták meg a világ holnapját. Mr. Ernesttel találkozni, ahhoz fogható, mintha az ember a Holdra lépne. Egyszeri, és alighanem megismételhetetlen alkalom.

Sophia hangja nyugodtan szólalt meg kilenc óra előtt pár perccel.

- Ismeretlen személy a felvonóban. Téta epszilon direktíva érvénybe léptetve²⁴.

- Tessék? – pillantott fel a munkájából értetlenül. Ilyen eddig még nem fordult elő a cég történetében.

- Ismeretlen személy a felvonóban –ismételte magát a komputer. – Téta epszilon élesítése... öt... négy... három... - Miss. Pilkop lassan felállva döbbsenten meredt a lift ajtajára. Az eljárásról tudott mindent és a kötelező gyakorlatokon szimulálták is, de élesben, minden kicsit másnak tűnt. Zavartan visszaült és az egyik fiókból egy zord küllemű revolvert vett a kezbe, majd tüzelőállást vett fel az asztal mögött... – ...kettő ...egy ...élesítés. – A komputer elindította a tétát, ám

²⁴ Jelzett rendszer a pajzsok határára jutó, azonosítatlan személyt megsemmisíti a rendelkezésére álló erőforrásokra támaszkodva.

nem dörrentek el a fegyverek, nem robbant fel a liftakna, nem csúsztak a bejárat elé páncéllemezek. Mikor újra megszólalt, alig lehetett érteni. – ...Rend... szer... hiba... - Sophia hangja elmélyült, és szakadozottá változott. – rend... hib... vészhely... vészhelyzeti protok... vészhely... pro... koll...

- Mi történik Sophia? – kérdezte ijedten, miközben az ablakokra páncéllemezek zuhantak, sötétségbe vonva mindent. – Mi az isten történik itt? – kiáltotta. Úgy kapaszkodott a pisztolyba, mint az utolsó esélybe.

- Meghi... meghib... meghib... krákogták a hangfalak, és a monitoron futó adatok elmosódott képlékeny masszává olvadtak, majd kialudt a képernyő fénye, ezzel tökéletes feketeségbe borítva mindent.

A páncélterembe nyíló ajtó eresztékei egy korábban kiadott digitális sikolynak köszönhetően összeolvadtak, ezzel óvva a benti adatokat, majd felvillantak a vörös tartalékfény lámpák körbe a plafonon, sejtelmes vibrálással megvilágítva a folyosót.

A lift töretlenül jött felfelé.

- Sophia! ...Sophia! – Kiabált, de a komputerből, csak statikus sercegés hallatszott. – Válaszolj Sophia! – felkapta a telefont, hogy szóljon a biztonsági erőknek, de az, süketen hallgatott.

Az asztal alá nyúlt. Felkattintotta az erre a célra telepített gombról a fedőt, és gondolkodás nélkül megnyomta. Semmi sem történt, pedig egy gravitációs elven működő falnak kellett volna a liftajtó, és az ovális előtér bejáratához is zuhannia... A rendszer úgy tűnt teljesen lefagyott, nem indult be a szintet elzáró független védelmi eljárás sem.

Mr. Ernest irodájának ajtajához sietett, és dörömbölt rajta, de a tökéletesen hangszigetelt felületen semmi zaj nem juthatott át. A történésekről lehet nem is tudnak semmit odabent, de az is lehet, hogy most be vannak zárva hozzá hasonlóan, és várják az információkat, vagy megpróbálnak kijutni. Újra az asztalhoz lépett, és megpróbálta elindítani a számítógépet.

A lift ebben a pillanatban megállt.

A vörös fények kihunytak, de csak egy pillanatig tartott a sötétség. Az ablakot fedő lemezek a helyükre húzódtak, és a monitor is életre kelt.

A folyosón egy férfi állt a lassan bezáródó liftajtó előtt. Miss. Pilkop célba vette, de nem lőtt.

- Rendszerzavar naplózva. – szólalt meg Sophia. – A karbantartókat értesítettem. Energiaingadozás miatt rendszerdiagnosztikát kell végeznem. Az eljárás öt másodpercet vesz igénybe. – olybá tűnt, hogy a folyosón nézelődő alak léte, Sophia érzékelői számára észlelhetetlen. – diagnosztika folyamatban... A diagnosztika eredményét naplóztam. A rendszerleállás alatt nem történt súlyos kár. – az idegen, lassú léptekkel elindult.

Miss. Pilkop még az események súlya alatt, dermedten állt az asztal mögött, és ahogy az idegen közeledett feléje, egészen fura érzés járta át. Tétova léptekkel hátrált, míg bele nem ütközött az ablakba, miközben minden zsigerét beszötte az eszelős rettegés. A fegyver egyre nehezebbé vált a kezében, és valahogy képtelenségnek tűnt, hogy rálőjön az idegenre.

A férfi érdeklődve nézegette a dísztelen falakat, és puha lépteit nem is lehetett hallani, ahogy kifogástalan öltönyében megtette a pár lépésnyi távolságot.

Magas, vékony férfi. Sötétbarna haja, szinte egybeolvadt ápolt, hosszú, perzsa kőfaragványokra emlékeztető szakállával. Szája vonala szinte elbújta a dús bajusza alatt, és vaskos szemöldöke alól két páratlan erejű, fekete szempár sütött a világra. A fekete azon fajtájából, ami a szem fehérjéjének közepén ül, óriási, feneketlennek tetsző pupillaként, határtalan, és időtlen mélységet sugallva. Az íriszt halovány vörössárga gyűrű keretezte, ezzel mintegy a kút peremét rajzolva, azt a fura képzetet ébresztve, hogy a pupilla nem más, mint betegesen tág, és vélhetően látásképtelen szerv csupán.

A férfi megállt mr. Ernest ajtaja előtt, majd mintha meggondolta volna magát odafordult a titkárnőhöz.

- Szóljon neki!

Halkan beszélt. Szinte suttogva, rekedten, fura kiejtéssel köpte ki a szavakat, ajkai szinte nem is mozdultak meg. Aki hallotta egyszer többet biztos nem felejtette el, ahogy recsegeve tépte szét a szavakat. – Kevés az idő.

- Sajnos ez... - próbált ellenállni, de a férfi nem hagyta.
- Azt mondtam, szóljon neki!

Miss. Pilkop számára világossá vált, hogy nincs elég ereje ellentmondani. Émelygés fogta el, és minden tagja reszketett. A padló, akárha megbillenne, és a falak mozdíthatatlanságán vibráló hullámvész futott végig, mintha a valóság épp összetörni, megszűnni tetszene. A fegyver kihullott a kezéből, és még utána kapni sem volt ereje.

Előrelépve megtámaszkodott az asztalon és az ájulás határán igyekezett akarata maradékával ellenszegülni.

- Sajnálom, de... - a világ kezdett megfordulni. Fülében kopogó halk zaj szüremlett be, visszhangzó torz szavakként. – Kérem... Kérem, menjen... menjen innen... - karjai lassan elvesztették erejüket, térdei pedig megbicsaklottak, ahogy a férfi tekintete beleakaszkodott az övébe, és azok a borzalmas mélységű fekete „gödörök” szinte magukba szippantották.

- Hogy van Drew? – érdeklődött a férfi, és a valóság szilánkokra robbant egy pillantás alatt.

A kórterem falaira festett vidám képekre mutatott.

- *Látod kicsim milyen szépek?*
- *Igen anyu. A süni almát visz haza. – mutatott az egyik képre, amin egy vidám, tüskés állat, a hátára pottyant almát cipelte. – Én is kérek almát!*
- *Hozok kincsem. – csókolta meg az ötéves kisfiút. És közben arra gondolt, hogy a szája elé tett egészségügyi maszk nélkül ez a csók lehet, megölné Drewt. – Margó biztosan tartogat pár szép almát. Szólok neki, hogy hozzon be, és én is veszek.*

- Nagyon szeretem Margót! Tegnap is hozott narancsot, és a doktor bácsi megszidta, mert állítólag teljesen elkényeztetet... - bizonytalanul nézett az édesanyjára. – Margó azt mondta, hogy tök jól nézek ki a sapkában, amit hoztál, és, hogy én vagyok a legjobb pasi. – a kopasz kisfiú átmászott az öléből az ágyra és a lábát lóbálva kíváncsian megkérdezte: - Mi az a pasi anyu?

- Hát te vagy... te szívtipró. Te kis férfi.. Teljesen elbolondítod Margót.

- Ugyan!- legyintett egy öt éves önérzetével. – Az én szerelmem Phobe. Ő lesz a feleségem.

- Nocsak! Miket nem tudok meg?

- Aha. Margó neki is visz mindig gyümölcslevet, és még a másik kórteremben ismertem meg, mielőtt ide hoztak. – mutatott körbe a steril szobában. – utálok ezt a hülye sugarazást. Úgy unatkozom.

- De te is tudod, hogy ez segít neked.

- Igen. A doktor bácsi is ezt mondta, de ettől még egész nap egyedül vagyok... - érdeklődve közelebb húzódott. – nem tudnál gyakrabban jönni?

- Igyekszem kincsem. Holnap kérek szabadságot. És akkor itt lehetek veled, amíg befejeződik a kezelés.

- Az király. Behoznád nekem Trevet? Sajnos Bob – mutatott egy elnyűtt játék mackóra – nagyon unja magát, és nekem is jól jönne, ha itt lenne.

- Trevor nem jöhet. Tudod, hogy a kutyákat nem engedik ide be. A kórházakba nem szabad.

- Nem lehetne becsempészni? – suttogta Drew összeesküvői modorban. – Margóval szerintem simán meg lehetne beszélni, és amikor nincs itt dr. Jones, vagy dr. Stefanides, akkor...

- Sajnálom életem. Már próbáltam, de nem lehet.

- Értem anyu. Ha nem, akkor nem... De akkor is utálok ezt a szobát. Legalább Phobe itt lenne. De Margó azt mondta, hogy ő nem ér most rá. Tényleg! Mit csinál most Phobe? Nem tudod?

- Te kis Casanova. Honnan kéne tudnom? ...De természetesen kinyomozom!

- *De nehogy megmond neki, hogy szerelmes vagyok bele. Tök égő lenne. – vágott nagyon komoly képet. – a lányokkal nem lehet tudni. Még a végén meg akarna puszilni, vagy ilyesmi... kész hányinger.*

- *Miért baj, ha meg akar puszilni?*

- *Jaj anyu. A lányok mindig csak puszilgatni akarnak. Nem lehet feleségül vennem, ha nem puszkodunk? Az fontos hozzá?*

- *Bizonyos esetekben elengedhetetlen. Engem is meg szoktál puszilni.*

- *Az teljesen más. Te vagy az anyukám.*

- *Ő meg a nagy szerelmed.*

- *És? Az ember a szerelmét is puszilgatja?*

- *Hajaj. Főleg a szerelmét. A szerelem nagyon fontos dolog.*

- *Akkor hagyjam magam? – Drew látszott, hogy a kérdéskör teljesen lefoglalja.*

- *Pár év múlva, már nem is akarsz majd mást. Hidd el nekem.*

- *De mama. – Nézett rá a kisfiú. – hiszen én nem fogok már élni pár év múlva. Két hónap és meghalok...*

A valóság újra helyrebillent. Az asztal mellett, térdre rogyva nézett fel az idegenre.

- *Még mindig sokat betegeskedik? – a férfi hangja egyetlen árnyalattal sem lett hangosabb vagy fenyegetőbb. Szürkén reccsent az iroda levegőjébe.*

- *Mit... Mit tud... Maga?*

- *Jelentsen be!*

- *Mit akar a fiammal? – borította el a pánik a titkárnőt.*

- *Kevés az időm. – Válaszolta az idegen. – Félek úgy egyáltalában nagyon kevés az idő.*

- *Ne... ne... ne fenyegetőzzön! – Sápadt el Miss. Pilkop. A férfi lassan elfordította az arcát. Nem tett egyetlen mozdulatot, vagy gesztust sem. Mégis úgy érezte, hogy a szoba kezd összetöporödni, és lassan rázuhan a mindenség. – Én?*

...Semmit! Táv... Távozzon! – dadogta – ...Távozzon vagy... Vagy hívom a rendészeket!

- Ne húzza az időm. Ezt... – tett az asztalra valamit az idegen – mutassa meg neki. – Tekintetében sötét lángok lobogtak.

Miss. Pilkop azokba a szemekbe nézve valami elemi, és bénító rémületet érzett. Valami megfoghatatlanul sötét, fájdalmas, és rettenetes félelmet. Akarata elgyengült, fülében visszhangot vertek az utolsó szavak. Szinte kábultan emelkedett fel a földről.

- Mindent értek. – rebegte gépiesen, az ajtó felé indulva. – Mindent...

Megállt az iroda ajtó előtt, ami megfoghatatlan csodaként azonnal feltárult. Kedélyes – konyakkal és szivarral, fűszerezett – légkörbe tántorgott be, úgy látszott, az elmúlt perc eseményei ide nem szivárogtak be. Pillantását mereven előre szegezte, miközben igyekezett kihúzni magát.

Mr. Ernest nem tudta mire vélni a megjelenését. Erre még nem volt példa.

- Igen Miss. Pilkop? – reagált kifejezetten mogorván, nem értve, hogyan nyílhatott fel az ajtó.

- Uram... Elnézését kell... elnézést uram, de...

- Mondja már! – ébredt fura kétség Mr. Ernestben, látva a nő állapotát.

- Van itt egy... ööö... Úr. Beszélne vele! – Miss. Pilkop, mint egy alvajáró suttogott. Remegve nekitámaszkodott az ajtónak. Szemei enyhén kidülledtek, erősen verejtékezett, és vértelen ajkai alig engedelmeskedtek.

- Beszélnem kell? – morrant Mr. Ernest. – Azt hiszem, hogy nem alkalmas az időpont... - Itt elakadt, mert meglátott valamit Miss. Pilkop kezében. – Az ott. Mutatott a tárgyra. Azt... azt Ő adta?

- Igen uram.

- Mr. Lona! – fordult a vendégéhez, miközben kifutott minden vér a tagjaiból. – Tisztelettel kérem, hogy... fáradjon át a szomszédos szobába. Pár perc és... Tudja – nevetett fel zavartan – vannak olyan ügyek, amik mindönk felett állnak.

- Semmi probléma uram! Semmi probléma – kedélyeskedett a fekete férfi, érezve, hogy valami olyan ügy szemtanúja, ami nagyon szokatlan. Majd megindult amerre a házigazda vezette...

Pár másodperc múlva Mr. Ernest szembenézett a dolgokkal.

- Miss. Pilkop. Kérem, hogy szóljon... ööö... Szóljon az... Szóljon neki, hogy fogadom.

A két ajtószárny kitárult teljesen, és az idegen belépett. Miss. Pilkop elhagyta a szobát, majd ájultan esett össze az asztala előtt, miközben Mr. Ernest sápadtan és alig titkoltan remegve, lassan térdre ereszkedett az idegen előtt. Fejét lehajtotta, és úgy suttogetta halkán:

- Üdvözlégy Hatalmasság!

IV. fejezet.

2007. október 26. péntek

Penkington hal

...Kicsit szédelgek, és szívem szerint össze is hánynám magam.

A bálteremben történtek némileg összekaristolták a magabiztosságom. Az Ébredő elcsendesedetten szemlélődik tudatom mélyén, és csak halk pulzálás jelzi, hogy nem szándékozik visszapihenni.

Rosszullétem csak illúziónak tetszik, és így visszatekintve, az eset már kezd egészen újszerű olvasatot nyerni. Hogy még inkább képbe legyek a hely jellegével, úgy vélem, hogy feltétlen és alaposan körül kell néznem, és fel kell kutatnom azt a telefont – talán működik – mert ha más módon kérek segítséget, esetleg utasításokat, arra olyasvalakik is felfigyelhetnek, akikkel talán nem szeretném megosztani jelenlegi tartózkodási helyem.

Mrs. Oglevil története az elmekórtani esetnek tűnő cári, udvari szélhámosról, a mellette megjelent Kleopátraszerű jelenség, aki szinte letorkolta, mert szóba elegyedett velem, a rusztikus környezet, az este eddig látott alakok összessége, mintegy ordítva követelte, hogy figyeljek fel valami fontosra. Az alig pár perce látott rémséget már nem is nagyon akarom felhozni... Szerintem hetekig járhatnék analitikushoz, ha történetesen nem vagyok felkészítve a hozzá hasonló, nevezzük: „zavaró tényezőnek” megjelenéséhez. Az ilyen tudatromboló találkozások általában erősen megviselik az embert. A legtöbb halandó nem tudja, hogy amikor egyedül van, és rettegése közben kirázza a hideg a sötétben, akkor épp kapcsolatba lép egy másik valóság, egy másik létezőjével, egy ebbe az univerzumba is áttükröződő tudattal.

Ezek a... nevezzük őket „lényeknek”, nem feltétlen elhalt emberek, vagy itt rekedt lelkek. A közöttünk kóborlók ezernyi formájúak lehetnek. Egyesek eltévedtek, mások csak kíváncsiskodnak, de a legtöbbjük, itt él, a szó legelemibb értelmében... Ez nem misztikum, csak egyszerű többdimenziós fizika. Nevezzük fáziseltolódásnak, egyoldalú tükör effektusnak, bárminek²⁵... Valóban megeshet, hogy valaki a halála után is megtisztel minket, de ez a ritkább esetet. Az, amiről sokan beszélnek, vagy még többen ostobaságnak tekintik, sokkal összetettebb probléma, és kérdéshalmaz, mint azt bárki is sejthetné. Eleve alapvető, hogy a jó, vagy a rossz fogalmi számukra teljesen más tartalommal bírnak, ám akivel pár perce „farkasszemet” néztem, az egyértelműen magán hordozta a jelet, és csekély a szó, hogy lefesthessem, mit jelent ebben az esetben a rossz, vagy a gonosz. Vannak öröktől fogva világító pozitív alakjai az univerzumnak, akik számára az élet – legyen az olyan röghöz kötött, mint az emberi létezés, vagy csak egy bogár pár napnyi ébredése – a legnemesebb, őrzésre és tiszteletre méltó kincse a világegyetemnek. Számukra mi testesítjük meg a teremtés csodáját, azzal, hogy

²⁵ Fáziseltolódás: A pillanatnyi világ rezgésszámától eltérő rezgésű léttér. Párhuzamos világ... Párhuzamos léttér. Sokan úgy vélik, hogy egy fáziseltolódásban álló egyén lehet, hogy lát minket, de mi nem látjuk őt. Negyedik, vagy sokadik dimenzió, vagy dimenziók közötti – megmagyarázhatatlan terek és síkok, a multiverzum ma még ismeretlen mélységei.

egy materialista világban leképezzük halhatatlan létezésük éonjainak egy-egy tapasztalással teli percét. A vallás, a tudomány a történelem, vagy a képzelet ezernyi névvel illeti őket, akár csak negatív ellenpólusaikat, a minden fényt, világosságot, és jót megtagadó sötét entitásokat, akik egyikével, pár pillanattal ezelőtt volt „szerencsém” összefutni, pedig azt hittem, hogy ilyen hatalmú lények rég elhagyták ezt a létsíkot, dimenziót, univerzumot, vagy nevezzük is bárminek azt, ami jelenleg körbevesz minket.

A gondolat emléke is keserű epeként fut össze a számba.

Mobilomat előcibálok, mert hátha... De azon kívül, hogy világít, jelenleg más haszna nincs. Még a segélyvonalat sem tudom hívni, csak egy apró kis szöveg villog: - Nincs hálózat. – az utolsó kétnapos üzenetre kattanak: - ...haladáktalanul induljon... Anglia... Béreljen... Haladjon a... , jelentkezzen a középiskolában Mrs. Calahannél. – Ennyi nem több... Vajon, ki az a Mrs. Calahan?

Fogalmam sincs.

Momentán úgy vélem, hogy az útvonal volt fontos. Igen tisztelt megbízóim pontosan tudták, hogy mibe fogok keveredni... Megint. És nem nagyon avattak be. Alighanem okkal...

A folyosó még sötétebb, mint korábban bármikor. Egyetlen gyertyám serceg csak, az is féloldalasan, pillogva. Botorka léptekkel haladok visszafelé. Átcaplatok a könyvtáron, kikerülve a biliárdasztalt, miközben megcsodálom a hihetetlen könyvarzenált. Ám mégsem telepedek le, hogy eltöltsek kedves időtöltéssel, pár órát (napot, évet, évtizedet) és olvasgassam a megmattult régi könyveket.

A nyolcszögletű előtérben időközben valaki élesítette a látási viszonyokat. Na nem reflektorokat rakott ki, az elképzelhetetlen. Egyszerűen meggyújtották a fali karokban árválkodó gyertyákat, és ettől a hely máris vidámabb, frissebb, élettelibb, és ami a legfontosabb, világosabb lett.

Az erkélyajtót is bezárták, így a huzat nem oltogathatta ki a pillogó lángokat. A változások oka, Bertram, is ott áll. Hosszú bot van a kezében, melynek a végén egy

apró gyertya billeg. Ezt érinti hozzá sorban a falikarokhoz. Amerre jár, keserédes szaggal telik meg a levegő, ahogy a kanócokba beleharap a láng.

Egy szakavatott tűzoltó sírna kínjában, ennyi potenciális tűzforrást látva. Egy piromán pedig azt hinné, hogy szülinapja van!

Mikor meghallja a léptem, és felém fordulva felismer, olyan magasan fut homlokára a szemöldöke, hogy szinte bebújik a haja alá. Pár pillanatig csodálom ezt a temperamentumos, és árulkodó jelet, de ökelme gyorsan rendezí arcvonásait.

- Eltévedt? ...Uram. – Fordul felém. – A palota délnyugati része jelenleg nem látogatható.

Nem láttam a kasszát. És a múzeumi házirendet sem.

- Kicsit sétálgattam, de annyira elmerengtem, hogy elvitettem a járását. De most már nagyjából képbem vagyok Bertram. – vigyorgok rá, és odatartom a gyertyatartóm. – Adna egy kis tüzet? Az előbb akkorát estem, hogy lehet renoválni kell hátul a lépcsőt. – mutatok pofátlanul magam mögé.

- Természetesen... uram. – vonja magához a botot, és egy lépést hátrálva használhatóvá varázsolja a gyertyatartóm, de nem reagál a kijelentésemre.

- Mondja Bertram! – érdeklődöm. – Miért nem használnak villanyt? Kissé egyszerűbb lenne.

- A my lady szeretné megőrizni Penkington Hall eredeti hangulatát. A tradíciók sokat jelentenek asszonyomnak... – megemeli a gyertyagyújtót. – Engedelmével folytatnám a dolgom... Uram.

- Persze Bertram... Persze... A tradíciók... Értem... Nos én... Én visszatérek a szobámba... Ugye ez az, az ajtó? – bökök rá az egyikre, történetesen egy rosszra.

- Nem uram. Az ott egy tároló. A mellette levő ajtón térhet vissza a szobájába.

- Köszönöm Bertram. – nyitok be halkán dudorászva a gyertyafényes folyosóra.

Ígéretemhez híven visszatérek Miss. Strawberry szobájához, és miután körülnézek, hogy egyedül vagyok-e, diszkréten kopogtatok.

Majd újra, és újra.

Nyilván bezárkózott a gardróbba és rettegve vár

Nem várom meg a választ. Lassan lenyomom a kilincset.

- Mónika! Kérem! Én vagyok az – suttogom félhangosan, miközben feltáru az ajtó – Engedjen be!

A szobában félhomály lapul az egyetlen gyertyától, ami lassan haldokolva világít a szoba közepén egy kör alakú asztalkán. Suta igyekezetén, hogy világosságot teremtsen, az én pilácsom sem segít. A kandallóban parázs halom kuporog, az ablakok befüggönyözve őrzik a sötétet.

Akárha a saját szobámban lennék, bár itt lényegesen több a személyes, apró ki csecsebecse, és az oldaltájtó is nyitva van, ami egy másik helységbe vezet.

A kandallón képek sorakoznak díszes keretekben. A sarokban apró íróasztal kihajtott lappal, rajta régimódi tus-írón a tintatartóval.

Az ablak másik oldalán, ugyancsak a sarokban egy vitrin áll, benne rém öregnek tetsző vaskos kötetek trónolnak, csipketerítőkön. Mellette kaspó rejtegette zöld leveleket lengető növény tör a plafonnak vékony száron, amit egy karóhoz kötöztek. Kis zsúrkocsi következik, ezüst, vagy ezüstnek ható készlettel, teás pohárral, keksszel, gumikerekeken. A gardrób ajtaja zárva.

Középu, az egy szem gyertyát és pár újságot tartó asztal körül öt remek szék áll, egyikük, amelyik a kandallónak háttal áll, kissé el van mozdítva, mintha valaki nemrég még benne ült volna.

Jobbra a másik szobában mélybarna falak, és a két komód mögé rakott ágyon kívül semmi sincs. Apró kis hálófülke.

Miss. Strawberry arccal lefelé, az ágyon fekszik, lábai a földön. Mint aki odazuhant, majd...

Igen.

Egyértelműen eszméletlen.

Felnyalábolom, és rendesen végigfektetem az ágyon, majd melléje ülök és megragadom mindkét kezét. Pár pillanatig csak a figyelek, aztán...

ÉBREDJ!!

Szemei úgy pattannak fel, mintha soha nem vesztette volna az eszméletét. Zavartan néz felfelé az ágyat fedő baldachinra. Szája lassan elkeskenyedik, az apró izmok megremegnek, ahogy a sírás kezd átvenni a hatalmat felette.

Nem eresztem a kezét, nem engedem.

Az első könnycsepp végig szalad az arcán, le a párnára, és apró foltot hagy. Nem törli le. Nincs is nagyon tudatában. Nehezen kapkodva veszi a levegőt, a görcsök egyre erősebbek, ahogy a zokogás nagy és tisztító ereje elkezd átmosni.

Hosszú percekig fogom a kezét, s csak akkor engedem el, amikor érzem a feszültség múlását.

Árva sápadtsága enged, visszanyeri a színét, hideg keze lassan átmelegszik, s kapkodó légvételei megcsendesednek. Pillantása megmozdul. Engem keres, de a tapintható sötétben csak én láthatom arcának tiszta vonalait, gondolatainak kusza fájdalmas lényegét, ahogy lassan elernyed.

- Jobban van már Miss. Strawberry? – kérdem suttogva.

- Maga? – suttogja – maga...

Tehát nem csak a szemével lát.

- Igen én.

- Eljött hát. – suttogja, és mintha valami nagy-nagy tehertől szabadulna meg a szavakkal.

- Ugye ön tudta, hogy...

- Igen! – markolja meg a csuklóm, kicsit megemelkedve – Vár... Vártam magát... – hanyatlík vissza erőtlenül... Majd újra felzokog. – Már nagyon... nagyon régen...

- Ne féljen!

- De félek. – néz a szemembe. – Félek. Nagyon. Maga nem ismeri. Elpusztít mindent. Meneküljön... Meneküljön el!

- Ki ő? – kérdezem halkán.
- Nem szabad... nem szabad...
- Ennyire fél tőle? Ki ő? – erősködöm gyengéden.
- Nincs neve... Ha volt is, az, ma már nem jelent... nem jelent semmit. –

elfelhősödik a tekintete. – Várja magát... És amikor találkoznak, elveszi azt, amit akar. – nem azt mondja, hogy „ha” találkozunk, hanem azt, hogy „amikor”.

Elgondolkodom.

- Képes rá?
- Bármire képes... - gyengén megmarkolja a csuklóm. – Ő bármire...

Bármire képes, hogy...

- Igen? – hajolok közelebb...
- Ő... Ő nem ide való – lassan felül az ágyon. – Idegen...
- Találkoztam vele.
- Mit mond? – kerekedik ki a szeme, és megmarkolja a karom. – Az

képtelenség.

- Mit keres itt? Lépek túl a megjegyzésen.
- Viszályt szít – néz maga elé, lassan ringatva a testét. – Ez a lételeme. Ez

élteti.

- Ki Ő?
- Hatalmasság.
- Ki Ő? – Kérдем konokul...

De a hölgy nem válaszol. Csendes katatóniába dermedve valami gyerekdalt kezd dúdolni a baldachinra szegezett tekintettel.

Nem tehetek semmit. Ha segítségért szaladok, lehet engem vonnának kérdőre, és a korábban tapasztaltak alapján ezt most elmellőzném. Ránézésre nincs veszélyben, szimplán sokkot kapott valamitől, és még azt is sejtem, mitől...

A hálószoba ajtaját töprengve hajtom be, és engedek újsütetű kíváncsiságomnak. Pár percen belül minden zugot alaposan átkutatok, kiforgatok, megtekintek. A gardróbban ruha, ruha hátán. És nem csak „középkori” pompa,

hanem farmerek, egyszerű blúzok, sőt fehérnemű, melyek között találok olyat, amit ha történetesen a hölgyön látnék, nyilván megindulna a nyálképzésem. De más egyebet – fogalmam sincs mit is, keresek – nem lelek. Átnézem a könyveket, a zsúrkocsit, benézek a szőnyeg alá, a függöny mögé, megkopogtatom a székeket, és az asztallapot, megkocogtatom a falat, benézek a képek mögé. Végül a kis íróasztalhoz ülök, és a fiókokat kezdem egyenként kihuzigálni.

Találok szinte mindent. Üres képeslapok, illatos, címeres papír, bélyegző, boríték, olló, ragasztó, spárga. Kis tégelyben többféle viasz, két-három érdekes pecsétnyomó, több tucat régi tus-írón²⁶, de semmi olyasmi, ami valóban érdekes. Röpké gondolatot követően végigkopogtatom az asztalkát, és így meg is találok a rejtett fiókot, sőt, alig két perc alatt arra is rájövök, hogy miként nyithatom ki. A felpattanó ajtócska mögött, porlepte, narancsszínű szalaggal átkötött füzetkét találok, amire formás betűkkel az van írva: M.S. – A kézírás egy gyereké lehet, és a megöregedett, könnyen roppanó lapokat nézve, nem mostanában készült.

Kis gondolkodás után magamhoz veszem. Aligha fog kiderülni, hogy feltörtem a rejteket, amit a letelepedett por alapján évek óta nem érintett senki.

Mielőtt kilépnék a folyosóra, alaposan körbenézek még egyszer a szobában, de nem lelek egyéb titkokra. Picit hallgatózom az ujjnyira nyitott ajtóban, nehogy összefussak valakivel, majd két lépéssel a saját szobámban termek. Gyors körbepillantás után meg is találok az ideális rejtekhelyet a „szajrénak”, és a középkori páncélos sisakrostélyát felnyitva elhelyezem az apró csomagot.

Telefonálnom kell. Gyorsan!

Minden „kiállító terem” fényárba van borítva, így a korábban csak érintőlegesen megbecsült gazdagság immáron maradéktalan pompájában látható.

Hát mit mondjak?

Kissé szédülök, de tartom magam, mint az Ukrán front, és nem állok neki folytatni a nyálam. Pedig volna mit stírolni, ha csak kettő szabad percem lenne, hiszen a vitrinekben, és a polcokon, amiket korábban csak sejdítettem, olyan

²⁶ A töltőtoll elődje, a lúdtoll utódja. Fém hegyű íróeszköz. Tusba mártották.

tárgyak sorakoznak, melyek birtoklásáért bármely gyűjtő leszerződne akár az ördöggel is, önnön vérével aláírva a papírokat, kevéssé törődve az apró betűs résszel.

Kicsit szédelegve találok meg a bejárat feletti galériát. Letekintve konstátálom, hogy minden néptelen, csendes, és elhagyatott. A lépcsőfokokat ki tudja miért lábujjhegyen, de hármásával veszem, s mikor az ajtóval szemben megállok, egy kósza pillanatra felmerül előttem a lehetőség, hogy akár le is lécelhetnék. Tíz mérföldet kézen állva is megteszek...

A kisördög azonban nem hagyja, hogy a tettem mezejére lépjek, főleg, mert a második lépésnél észreveszem egy apró komódon a telefonkészüléket.

Olyan öreg, hogy alighanem Bell lehetett az, aki elsőként beszélt rajta. Megragadom a hallgatót, és a fülemhez emelem – ilyet eddig csak a filmekben láttam – majd a mikrofont is megragadom az állvánnyal együtt, amin áll. Ekkor konstátálom, hogy a drót, ami a világgal kéne, hogy összekösse a házat, úgy harminc centire a készüléktől porcicás bolyhosszában végződik.

Ez sem most szakadt el.

Visszateszem a készséget, lecsillapítom a feszültségem, mielőtt törni, zúzni kezdenék.

Valami nagyon nem klappol.

Halk hangokat hallok.

A my lady, és Bertram kommunikálnak.

A gyertyatartóba kapaszkodva megindulok feléjük, de aztán megmerevedem, és egy gyors fújással, kioltom a gyertyáim, és meglapulok egy sötét zugban.

- ...már hány éve asszonyom!
- Nincs választás Bertram. A dolgok ismétlődnek. A vendégek?
- Mr. Bison még nincs itt. A bíboros úr és a miss. Bonion az imént érkeztek meg. A Mr. Gilespi, és Miss. Green is bármelyik percben itt lehetnek.
- Hogy állnak az előkészületek?

- Ahogy kívánta asszonyom. A barna szalonban tálalom fel a vacsorát, azt követően a szokásnak megfelelően a...

- Értem Bertram. – pár pillanatnyi habozó csend. – Talán most majd sikerül Bertram... Remélem, most sikerül...

- Mire alapozza ezt my lady, ha nem veszi tolakodásnak a kérdésem?

- Nem tudnám megmondani. Van ebben az emberben valami... Valami fura.. Nem tudom... Beszélnem kell Elivel, hogy... – hatalmas döndülés hallatszik.
– Mi ez?

- Alighanem a vendégek lesznek azok asszonyom. A hátsó bejárat, mint tudja... Kissé hangos.

- Igen. Menjen! Fogadja őket! Én a szobámban leszek.

A my lady és Bertram alig pár lépésnyire halad el mellettem.

Nem tudom miért, de nem fedem fel magam. A my lady a szemben lévő ajtón át, tűnik el, míg Bertram a lépcső túloldalán nyíló folyosóban.

Macskaléptekkel visszaosonok a lépcsőn.

Kicsérélem az egyik teljes üzemben működő gyertyatartót a kioltott sajátomra, és a folyosóra lépve bösz elhatározással megindulok a bálterem felé. Ezúttal nem érdekelnek a vendég jogok és azon meggyőződés körvonalazódik bennem, hogy korábban sem kellett volna érdekeljen. De majd most...

Valami cefetül bűzlik itt.

Pár hosszú, múzeumlátogatással, és sétával teli perc, és ott állok a bálterem bejárata előtt.

A lépcsőházból eltűnt Bertram, a könyvtárban még mindig húzódik a sötét, és míg ide értem, senkivel sem futottam össze.

Felnézek az irdatlan ajtóra. Tudom, ha nincs nyitva, egyszerűen betöröm. Legnagyobb elképedésemre azonban, első próbálkozásra enged.

'Zannya.

A bálterem sötétjében nem motoszkál, nem járkál, nem akar az életemre törni senki, miközben a lépcsőn leereszkedem, és az átellenes oldal, korábban zárt ajtajához sietek.

Arannyal futtatott levelek kapaszkodnak egymásba teljes magasságában, akár valami földre hulló fűzfa ágai. Gyönyörű kézimunka, nem győzőm csodálni. Kezem a kilincsen... Vetek egy pillantást a hátam mögé, mielőtt lenyomnám.

Ahogy ott állok, teljesen váratlanul egy pillanatra átsuhan rajtam az idő. Úgy vélem a falakban lehet valami, ami kiragad néhány másodpercre a jelenből és átrepít, valahova... Valahova a másba. Mintha egy szemvillanásnyira feltűnne a múlt.

Árnyak, lopakodó testek sziluettje, halk valcer hangjai. A gyertyák ragyogásában pompázó úri est, táncoló, egymásba karolt elegáns párok, diszkrét zene, és beszélgetés. Körben a vendégek, középen a forgolódnó táncosok. A falakon és a plafonról alálógó kristályokkal ékített gyertyatartókból sugárzó fény csendesesen ölel át mindent, a parkett szélén beszélgető előkelően öltözött nőket és férfiakat, a buzgón sürgölődő, vattacukorszerű parókát viselő szolgálkat, épp úgy, mint a falak freskóin boldogan röpködő angyalkákat. Az ablakon túl, simogatóan lágy, késő őszi éjszaka lepi be a világot...

Hirtelen szűnik meg a sejtetem, mint valami futó illúzió, és az este fakó sötéttségének árnyai beszövik az imént még életteli zugokat.

Mi volt ez?

A korábbi és a mostani pillanatok között érzem a kötődést. Az együvé tartozást. Akaratom ereje előnti testem, s lenyomva a kilincset, könnyedén kinyitom az ajtót.

Szaporodnak a csodák. Már csak vízen kéne járnom!

Letakart bútorok vannak a méretes teremben mindenfelé.

Jobb oldalon ablakok, baloldalon pedig a berendezés. A bútorok formátlan, modern műalkotásokként hallgatóznak bele a levegőbe, ahogy tovahaladok közöttük. Újabb ornamentikus ajtó, újabb szalonba vezet. Hasonlóan letakart bútorok, csend, és hideg kietlenség. Minden fakó, semmi sem mozdul, lépteim

halkan csikorognak az évtizedes poron. Már nem is lepődöm meg, mikor, egyik szobából, a másikba szédülök, míg véget nem ér a sor, és egy gránitkorláttal szegett lefelé legyezőszerűen elnyúló, vörös szőnyeggel takart négy fokból álló lépcsőhöz érek. Gondolkodás nélkül lemegyek az üvegfallal szegélyezett, színházi előtérnek is beillő, impozáns, úgy hiszem fogadótérbe, egészen az üveggel rakott kétszárnyú, mesekönyv illusztrációnak tetsző kapuhoz.

Gullivernek érzem magam az épület nyomasztó méretei között. Az üvegfal háromemeletnyi magasan tornyosul fel előttem, és szikráztatva pislogja vissza a gyertyafényt. Próbaként megmarkolom a kapu kilincset, de zárva van, így nem tudok kilépni a szabadba.

Kissé nehéz, és dohos a levegő. Évek óta lakatlan lehet ez az épületszárny. A lépcső mellett egy boltíves átjáró nyílik, és valami szinte húz arrafelé.

Lépcsőház ez is, nyolc fallal.

Az építész csipetet megalomán lehetett.

Sorban próbálom nyitogatni az ajtókat, de csak a velem szemben lévő enged. Belépve, a már „megszokottnak tekintett, porvédő huzattal ellátott berendezés található, valamint tágas termék egymást követő sokasága. Mit tehetnék? Ha már itt vagyok, megyek arra, amerre az ösztöneim hajtanak, míg apró fényt nem veszek észre.

Az ajtó épp csak be van hajtva, és az ajtórésen át fénycsík vág ide, szinte kettészelve a sötétet.

Elfújom gyertyáim és leteszem egy letakart asztalra, majd óvatosan bekukucskálok.

Barátságos, meleg, hangulatos, amit látok. Ég a tűz, körbe székek, és pár asztal. Sajnos csak a harmadát látom a szobának, de az is elég. Nekem háttal egy pap ül, legalább is a fekete reverenda ezt sugallja. Mellette egy nő, akinek nem tudom kivenni az alakját, mert takarásban van.

-...lehetne. Már épp ideje volna. – hallom a nő ideges hangját.

- Azt mondta Christine, hogy ezúttal nincs tévedés. – vetett ellen a pap.

- Ezt hallgatom már...
- Tudom. Nem kell állandóan ismételtetni. Nem tarthat örökké.
- Eli tehet mindenről. Az ostoba ötletei. – fakad ki a nő.
- Nem mindegy már, hogy ki tehet miről? Mind benne voltunk, és mind benne is vagyunk.
- De akkor is. Ez a helyzet...
- Valóban áldatlan. De mi idéztük magunkra.
- Szó szerint William! – morog a nő. – Szó szerint! Idéztük. Ha csak sejtem, hogy mi történik...
- Hagyd, már kérlek abba a káromást! – a pap úgy néz ki, elég erélyes. Nem nagyon hagyja, hogy kibeszélje magát a hölgy. – Minden alkalommal végig kell hallgatnom, ahogy Elit átkozod. Fejezd be a siránkozást. Te is részt vettél benne.
- Nem hagyom! És én nem akartam részt venni. Most pedig ide fogunk járni örökké.
- Ideköt az alku.
- Az egész egy ostoba... eh...
- Kérlek, ne igyál most!
- Miért ne igyak... Később úgy is...
- De addig minek? Teljesen...
- Igazad lehet. Teljesen felesleges. Minden. Nézz magadra. Tényleg ezt akartad?
- Már mindegy mit akartam. – a pap hangja finoman szólva is lehangoló. Ajtónyitás hangjai hallatszanak a szoba általam be nem látott régiójából.
- Á! Susanne! – sóhajtja egy bizonytalanul remegő hang, aminek a gazdáját nem látom. – Milyen rég... Valóban milyen rég... nem találkoztunk!
- Isten hozott Lewis! – viszonozza a köszönést a nő. Pár pillanat után még hozzáteszi. – Vagy az ördög.
- Remek formában vagy... drágám! – nevet fel a hang. – Hallom... Igen... Hallom sikerült végre...

- Igen! Azt mondják. – a nő hangja nem hagy szemernyi kétséget sem a felől, hogy nem hisz abban, amit mond. – Állítólag megvan. Christine persze nem bocsátkozott részletekbe.

- Mert úgy véli, hogy nincs tévedés. – morog a pap elégedetlenül

- És ha téved? Mi lesz akkor? – a nő kérdése telibe találhat, mert megsűrűsödik a csend.

- Mi lenne? ... nos, mi is lenne? ...Folytatódik, ami... szóval folytatódik...
– a bizonytalan hangú egyén belép a képbe. – Szép szál, bár erősen pocakosodó, főúri jelenség, bársonygalléros, kitüntetésektől hemzseggő frakkban, vakító, bodros ingmellben. Kézelőjén a mandzsetta rubintja villog, monoklis megjelenése rendkívül előkelő.

- De én nem akarom Lewis! Isten hozott! – nyújt kezét a nő neki, miközben a pap feláll, így megláthatom a nő arcát. Középkorú, se nem szép, se nem csúnya asszony, a helyi szokásokhoz híven romantikus ruhában van, legyezővel.

A pap alakjában van valami, ami fenyegető erőről árulkodik. Nem tudom mi az, de a kiképzett katonavénám úgy véli, hogy vigyázzak vele. Fekete ruháját bíbor öv fogja körbe. Nyakában ezüst kereszt. Mikor némán köszönti a vendéget, meglátom a profilját. Büszke római orr, szikár vonások. Süt belőle, hogy a tettek embere.

- És Margaret? – érdeklődik a Susanne nevű hölgy.

- Mindjárt jön. Csak összefutott... Christine-nel, és most... most épp... információkat cserélnek. – újra halk nyikordulást hallok, ajtó nyílik. – De már... igen... már itt is van. – a Lewis nevezetű kilép a látóteremből és az ismeretlen, alighanem nő, fogadására siet. A hangját persze kitűnően hallom. – épp rólad... Igen... rólad beszéltünk ...drágám.

- Szép estét Margaret. – köszöntötte a pap a láthatatlant.

Apró zajt hallok.

Tőlem balra, feltáruul egy eddig láthatatlan, falba rejtett ajtó, és pár lépésre tőlem megjelenik valaki. Felmérni se nagyon van időm, hogy ki lehet az. Az illető

hátrálva lép be, és lassan fordulna felém. Egyik kezében a gyertyákat, a másikban valami tálcát egyensúlyoz.

Mivel a fény elvakítja, teljes nyugalommal rántom rá a falnál álló polcot. Az alak és a szekrény egymásba gabalyodva összezsugorodik, mindezt olyan zajjal, mint egy gyakorlatozó páncélos hadosztály. Bertram kezéből útra kél egy tálcányi csésze, kávéval, valamint egy tízágú gyertyatartó.

Kész zsonglőrszám ezekkel közlekedni

Nincs mit tenni alapon, némán beugrom a rejtekalagútba, ahonnan előjött.

De jó lenne látni valamit.

Zsebembe nyúlva telefont rántok, és megpöccintem. Az ajtón túl fura csodálkozó hangok morognak.

Biztos összefutottak a népek a csörömpölésre.

Körülnézve a telefon képernyőjének fényében, két lépcsőt látok és egy folyosót. Egyik lépcső és a folyosó lefelé, illetve balra vezet, a másik lépcső felfelé csigázik. Egy életem egy halálom, kapaszkodni kezdek az emeletnek. A lépcsőfokok meglepő módon nem nyikorognak. Meredek szögben, szédülve hágnak a...

Franc tudja hova.

A lépcső egy szűk, és ki tudja, milyen hosszú járatba torkollik, ajtónak, kijáratnak nyoma sincs. Loholok előre, ahogy csak az erőmből telik. Szerencsére semmi sem állja az utam, így telefon segítségével is könnyedén látok. Hirtelen jobbra fordul a járat, majd balra, időnként két-három lépcsőfoknyit lefelé, majd ugyanannyit felfelé. Aztán hirtelen elfogy, s csak a fal magaslik előttem. Űzött vadként körbenézek, majd hirtelen ötlettől vezérelve a falat kezdem vizsgálni.

Nem tévedek. Derék magasságban egy ajtógomb kelletti magát. Megragadom, és egy kihaltan csendes, szalonba találok magam. Az itt felhalmozott kincsekkel nincs érkezésem törődni...

Hol a búbanatban vagyok?

Visszahajtom a rejtekajtót, ami kívülről nem más, mint egy intarziás szekrényke, majd egyszerű belső irányzékomra támaszkodva, lábujjhegyen, vágatva iszkolok tovább az egymást követő termeken át.

Legnagyobb meglepetésemre az egyik ajtó mögött a bálterem galériájára érek ki, és jobbra, átellenesen ott a szabadulás útja. A rengeteg ablakon át némi fény szűrődik be, ahogy remegő inakkal iszkolok tovább.

Jé látok... Na nem sokat.

Rohanva érkezem a folyosóra, szinte „csikorogva” fordulok be a könyvtárba, majd a lépcsőházba... A szobám előtt hirtelen eszembe jut valami, és tovább rohanok.

A gyertyatartómat keresem, amit nem sokkal ezelőtt hagytam valamelyik „tárlaton”... Amit innen vittem magammal helyette, az lenn maradt a földszinten, a szájba vágott egyén mellett.

Nem hiába. A kiképzés... Sose hagyj nyomot!

Villámként fordulok meg, és öles léptekkel sietek a szobámhoz. Hangtalan feltépve az ajtót, eltűnök a folyosóról. Lerántom az ingem, és lerúgom a bakancsom. Csak úgy szál belőle a por.

Nekidörgölözhettem a falnak.

Úgy nézek ki, mint egy mosdatlan varacsos disznó. A lavór feletti kis tükörbe nézek. Szerencsére a képem emberinek tekinthető. A szappannal gyorsan megmosom a kezem. A kofferemhez lépek és feltépve kidobálom a holmim az ágyra. Mintha épp készülődnék...

Ekkor diszkréten kopogtatnak.

Jönnétek ellenőrizni, mi?

A nadrágom úgy dobom félre, mintha a kereveten egy szőke, ingerlő idomú, ölelésre kiéhezett nő várna rám... Felkapom a törölközőt, és a derekamra tekerem, miközben kiszólok.

- Jövök!

Azzal kinyitom az ajtót.

Bertram áll ott. Kezében gyertyatartó, ruhája kissé poros, szeme alatt impozáns monokli. Végig svenkeli meztelenségem, és kicsit csalódottnak tűnik.

- Igen? – Kérdezem ártatlanul.

- Csak... – szemez velem – ...szólni akartam... Uram. Kérem, hogy a vacsorán megfelelő öltözetben jelenjen meg... Ha nem áll módjában, akkor...

Belegondolok, hogy vajon mit jelenthet jelen helyen a „megfelelő öltözet”? Ha azt, amiben itt grasszálnak egyesek, akkor lehet, hogy alulöltözött leszek... Majd maximum kilógok az enteriőrből; határozok.

- Módomban áll Bertram! – válaszolok hűvösen. – Mi történt önnel? – biccentek a szeme felé.

- Apró baleset... Uram... A lépcső...

- Ja, vagy úgy. – Minden gesztusom merő együttérzés. Bár csalódott is vagyok. Más ki sem tudott volna mászni a polc alól két napig. – Vigyázzon magára! Nagyon sötét van itt.

- Valóban... Köszönöm... Uram... Ha megengedi... - azzal megint mintha meghajolna, de csak látszólag. Peckesen megfordul, és elvonul.

Francos banda.

Ha már le vagyok vetkezve, úgy döntök, gyorsan lemosakszom. A komolyabb fürdést későbbre halasztom, mert úgy vélem, még bőven össze fogom magam kenni ganéval. Pancsolás közben elmerengek mindazon, amit eddig tapasztaltam. A víz, ami a lavór melletti kancsóban van, jég hideg. Nem sokat törődöm vele, megmosom a kezem, az arcom, felsőtestem, és beletúrok a hajamba. A tükörben nézve magam van időm kicsit merengeni.

Nem hiába érkeztem.

Immáron tutira veszem, hogy dolgom van itt.

A földszinten lefolytatott rejtélyes párbeszéd még egyelőre nem volt számomra teljesen világos, de úgy terveztem, hogy alaposan körülnézek, mert még egy idióta is rájönne, hogy rólam volt szó. Persze tévedhetek is, de ennek nem nagy esélyt adok. Van még a vacsoráig majd egy óráim. Az alatt, ha szerencsém van,

kideríthetem, hogy valóban ellenem folyik-e a dolog, vagy csak belecsöppentem valamibe, amibe nem kellett volna.

Meg kell keresnem azt a rusnya büdös férget, aki a bálteremben vegzált!

Arra alig mertem gondolni, hogy egy részletes aprósággal elrendezett ügy egyik szereplője vagyok, és a „tervező” minden lépésemmel előre számolt.

Minden gyertyát beizzítok, a parázsra szép adag fát teszek, és mikor már képes vagyok a szemem arra használni, amire való, konkrétan látok, akkor előveszem a cuccot a fal mellett pihenő bádogemberből, és az egyik fotelba elterpeszkedve felnyitom a könyvecskét, mert hátha van benne valami, ami támpontot adhat. Ha mégsem, akkor nem marad más, mint aprólékosan kikérdezni mindenkit egy megfelelően felizzított vasdarab segítségével...

VI. fejezet.

Az árva. 1942.

A mozdony gőzt fújtatva zihált az állomás előtt. A vörös téglák imitt amott már ledobták magukról a vakolatot, és a gaz is felverte a fejét a méter széles sövény egykor volt helyén. Az épület előtt murvával felszórt kis tér állt a késő nyári ájulatban, középuitt lassan csöpögő ivókúttal, amit szomjas darazsak dongtak körbe serényen. A park szélén két vén platánfa nyújtózott az égbe, széles koronájuk hűs árnyékba bújította a körben árváló padokat.

Az állomásmester a peronon szemlélődött, a teljes személyzettel egyetemben és zavartan, zsebre tett kézzel pillantott végig a szokatlanul lármás szerelvényen.

Bár „díszbe” volt öltözve, és hivatása minden önérzetével tisztelgett az érkező vonatnak, nehezen tudott természetesen viselkedni, mert amit látott – még akkor is, ha az máskor talán bosszantó közjátéknak, esetleg valamilyen bolondságnak volt a forrása – most a háború hírért hozta, komor pöffögéssel vontatva ide a valóság egy apró, de mindenféleképp borzasztó gondolatpárosításokkal járó szeletét.

Az ablakokban száznyi kíváncsi gyerekefj zsvajgott, integetve, kiabálva azoknak a társaiknak, akiket épp lesegítettek a vöröskereszt londoni szervezetének, barna, sátoryszerű kabátba bújtatott nővérei. Pár kölyök verekedett, mások egy-egy könyvet, vagy babát szorongatva ültek a helyükön kisírt szemekkel, többen kíváncsian lógtak az ablakokban, amit eddig a szigorú kísérek nem hagytak.

Kicsivel odább egy szakasz katona állt őrt, mellettük a helyi jegyző, két kirendelt segéderő, valamint nagy csoport férfi, és nő figyelte a vonatról itt leszálló, elcsendesedő, zavartan hallgató apróságokat, akik madzaggal átkötött apró kofferekbe, kosarakba, vagy csak egyszerű dobozokba kapaszkodva rendeződtek valamilyen áttekinthető sorba, miközben a mozdony fölé befordult a kút hosszú szája, hogy vizet pumpáljon a kazánok gőzt termelő testébe.

Két kormos képű, vállas alak szemet és fát kezdett a puttony kocsira dobni, néha némán a gyerekekre tekintve, akiket a kormány vidékre evakuált, lévén a fővárosban a gyermekhalálok száma rémisztő szintet kezdett elérni, és a bombázásokat követő, néha napokig tartó tüzekben ezrek veszték oda.

A Luftwaffe, napi alapossággal tett „látogatásai”, a W1-es, vagy W2-es rakéták kiszámíthatatlan becsapódásai szinte porig rombolták a dél londoni kerületeket, és a munkások kiszolgáltatott tömegei szenvedték a legfőbb veszteségeket. Az ipari üzemek egy jelentős hányadát már északra menekítették, de a vasút központja, és a kormányzat is itt székelt. A közelgő offenzíva réme, a megszállástól való félelem, a kontinensről beszivárgó hírek okozta szorongás, a németek töretlen és megállíthatatlannak tűnő előretörése úgy ült a Londoniak lelkén, mint valami napról- napra felhasadó, vérző seb.

A gyerekek, a jövő nemzedék kimentése evidenciaként telepedett meg az angolokban, és a történelem egyik legnagyobb szociális mentési akciójának keretében, több százezer kiskorú került vidékre, részben rokonokhoz, vagy ismerősökhöz, de nem ritkán bizony vadidegenekhez is.

- Gyerekek! Gyerekek! – Kiabált a lópokrócnak tetsző nővérkabátban Miss. Greti.

A vasútállomáson közel hatvan apróság szorongatta egymás kezét, a hat kíséző felügyelete alatt megszeppenve a rá váró jövőtől. Kabátjukra hatalmas biztosítótűkkel mindenkinek egy-egy papír volt tűzve, rajta a neve, honnan jön, kihez érkezik, mikor született, és kik a szülei, valamint annak a családnak, vagy személynek az adatai, akiket kijelöltek számukra.

A pótszülők közül néhányan szekérrel, vagy batárral jöttek, mások kerékpárra támaszkodtak, de a többség gyalog érkezett, és most némán figyelték, ahogy kiömlik az aprónép, az árnyas, kis térre, és végre megnézhetette magának egymást a két csoport.

A jegyző kiegyenesedett az előre odakészített kis asztalka mögött.

- Egy kis figyelmet kérnék! – Körbenézett, és az augusztus végi kánikulára való tekintettel egy lepedő méretű zsebkendővel megtörölte a homlokát. – Mindenkit kérek, hogy a szerelvény mihamarabbi továbbindulását elősegítendő, figyelmesen hallgassa meg a jegyzéket, vegye át a gyermek felügyeleti jogát itt az asztalnál, és az esetlegesen felmerülő kérdéseit csak az után tegye fel, ha a végére értünk a sornak. – a gyerekek felé fordult. – Ha valaki hallja a nevét, az fogja meg a csomagját, és jöjjön ide azonnal. Értettétek? – pár bizonytalan gyerekhang hallatszott, de azok is csak elmosódottan. – Rendben. Akkor kérem, hogy jöjjön ide Mr. Boldan. – feltekintett a papírból – Hugo! Itt vagy?

A tömegből kivált egy pocakos, bajszos ember.

- Itt! – vakkantotta egyszerűen, szúrós szemmel nézve a kicsikre.

- Armin Austin! – olvasta egy másik lapról a jegyző. – Armin. Gyere szépen!

Az apróságok közül kilépett egy kisfiú, de nem mert megmozdulni. Miss. Greti lépett oda hozzá, és kézen fogta.

- Gyere kicsim. – suttogta mosolyogva.

A sor lassan haladt. A „szülők” aláírták a jegyzetet, aztán magukkal vitték a rájuk bízott gyereket. Érdekes mód nem akadt kérdés, mindenki halk beletörődéssel fogadta az események illetén alakulását. Ha voltak is berzenkedő hangok, a gyerekek előtt ennek senki sem adott hangot, az már napokkal korábban, az értesítések kézhezvételekor a helyi kocsmában, vagy a nőegyleti gyűléseken ki lett beszélve.

A szólítottak az asztal előtt találkoztak, ahol a pótszülő igazolta kilétét, majd kézen fogta a gyereket, és hazaindult. Pár gyerek sírva fakadt, mások – főleg, ha nő volt, akivel találkoztak – csak csendesen figyeltek.

Egyszer csak a jegyző szeme felszaladt a homlokára, mikor látta, hogy a következő, nyolcéves forma kislány hova van besorolva.

- Te Tom! – fordult az alig két lépésre, a feleségével halkan beszélgető polgármesterhez. – Ez biztos? – mutatta a papírt, miközben a szólított gyerek tétován odasétált az asztalhoz.

A mokány, pirospozsgás képű polgármester ránézett a papírra, majd zavartan a fejéhez kapott és kalapját félrebillentve, beletúrt ritkás hajába.

- Pokolba. Teljesen elfeledtem ebben az örült vágtatásban... Igen! A kastélyba kell mennie. ...Majd én! Majd én odaviszem. Meg van beszélve, tegnap telefonon rám szóltak. – nézett el valahova a téren túlra, ahol egyetlen kocsi állt magányosan. – A papírokat add ide! – körbenézett. – A többiekkel nem lesz gond ugye?

A jegyző beletekintett a lapokba.

- Nem hiszem... Több gyerek nincs kiírva erre a címre. Su meg el tudja vinni az unokahúgát – biccentett a polgármester felesége felé.

- Ügyelj rá, hogy a jegyeket mindenki megkapja, és a csomagok közül nehogy valami itt ragadjon, mert aztán földig kophat a lábam, mire kiderítem, hogy kié.

- Bízd ide, nem lesz gond. Visszafelé nézz be a majorba, mert az özvegnél három gyerek is helyet kapott, és szüksége lehet segítségre.

- Sobelné remek asszony. Elbír az akár öt gyerekkel is. – odaintette a feleségét. – Su Elen! Én ezt a gyereket elkísérem. Írd majd alá, amit kell, és otthon találkozunk. Bár... – emelte meg a kalapját és túrt bele újra a hajába – ...előtte még van egy kis dolgom.

- Próbálj időben jönni, mert délután ruhaosztás van. – vont a félre az asszony.

- Lehet, hogy nem fogok odaérni, de igyekszem. A vén Leibnitz két napja károg, hogy kiforgatjuk mindenéből, most pedig sérelmezi, hogy nem kapott egy kölyköt sem. Oda is be kell néznem.

- Az öreg még kibír egy napot, és úgy is a kocsmában lesz este! De te megígérted...

- Kérlek Su, ne akadékoskodj!

- Nem akadékoskodom, de ha nem vagy ott, akkor Philipsné, meg a sleppje mindent kisajátít.

- Hát akkor ne hagyd! – vigyorgott a férje. – Ha sokat akar, pörölj vele is úgy, mint velem szoktál. – futó csókot lehelt a kerekded asszony arcára. – Mennem kell!

- Menj te széltoló. – legyintette képen szelíden a nő.

- Gyere kislány. – fogta kézen az eddig csendesen várakozó gyereket. – Add a csomagjaid! Thomas bácsi megmutatja, hogy hol fogsz lakni... - Hogy is hívnak? – nézett bele a papírba. – Jah! Igen! Mónika.

Némán átvágtak a kis téren, miközben a férfi intett pár embernek, vagy odaköszönt, aztán a gyerekekhez fordult.

- Szerencsés leszel. Jó helyre kerülsz nagyon. Sok gyerek szívesen cserélne veled, ezt hidd el nekem. Minden nap finomakat ehetsz majd, és rengeteget játszatsz. - A lányka konokul hallgatott. – persze azért majd kell iskolába is

járnod, és össze kell barátkozni sok idegen emberrel. – próbálkozott a férfi. – Jó napot! – köszönt a bak magasságában pipázó kocsisnak.

- Szíp napot! – válaszolt az a pipa mellől, miközben lekecmergett. – oszt csomagja van é? – érdeklődött a hatalmas termetű, öreg walesi.

- Csak ez a kis bőrönd. – adta át a csomagot. – megyek én is, hogy a papírokat aláírják.

- Szótak, hogy gyün! Na üjenek bé, oszt hala'junk, me' ránk esteledik. – kötözte fel a nyitott kocsi hátuljára a pakkot.

A polgármester felsegítette a kislányt a kocsiba, majd nyögve maga is utána mászott. A batár vészesen megbillenni tetszett, mikor a kocsis is elhelyezkedett, de aztán zörögve megindultak.

Thomas Blum pár éve egy olyan pillanatban lett polgármester, amikor a háború már kezdett feledésbe merülni²⁷, a sebek beforrtak, a béke pedig olyan jóléttel kecsegtetett, amilyen talán csak Viktória királyné uralkodásának utolsó éveire volt jellemző.

A víg kedélyű, kissé pocakos alak minden különösebb politikai ambíció nélkül jelent meg a választók lehetőségei között, és ellenlábasai legnagyobb meglepetésére, különösebb erőfeszítések, és kortes körutak nélkül könnyedén nyerte meg a választásokat, pedig az itt-ott elmondott beszédei alapján a messziről jött emberek szemében csak egy egyszerű paraszt lehetett volna a többi közül. Kissé kacska lábain fürgén mozgott, és minden helyen megjelent, ha kellett, és nem csak abban jeleskedett, hogy átadja a parókia új szárnyát, felavassa az iskola új tornatermét, esetleg díszbeszédet mondjon egyik másik politikailag is elismert, helyi honpolgár temetésén, hanem többek megrökönyödésére állandó jelleggel ott mászkált az emberek között, tett vett, intézett, meghallgatott, érvelt, és ha módja volt rá segített. Megválasztása után fél évvel az itt élőknek fogalma sem volt, miképp tudtak nélküle létezni, és mikor eljött a következő alkalom még csak

²⁷ Az első világháború természetesen.

ellenjelöltje sem volt. Másodjára olyan természetességgel választották meg újra, mintha ez lenne a dolgok alapvető rendje.

Most bő húsz évvel később, bizonytalanul méregette az apró, törekeny, fekete hajú, borostyánszín szemű kislányt, aki konok némasággal ült az ülésén, szemeit a mellettük lassan továbbvándorló útra szegezve.

A polgármester maga mellé dobta a kalapját, és igyekezett kedves benyomást kelteni, bár maga sem tudta, hogy miért. Méregette a gyereket és azon morfondírozott vajon rokon, vagy nem rokon? „Nyilván valami távolra szakadt szegény rokon” rögzítette le magában, alaposabban szemügyre véve a kicsi elhasznált ruháját, kopott kalapját, és szandálját.

Az angol táj lassan kinyílt, ahogy a sövények közül előbújt az országút, és átvágta magát a petrencékkel megtámogatott szénabálákkal sűrűn rakott tarlón. A délutánba hajló napfény, az utat szegő borzas, de árnyékot nem adó szilfákon keresztül tűzött rájuk, távolról pedig idehallatszott ahogy a vonat sípol egyet.

A kastély lassan kúszott be a látómezőbe, terebélyes úrinőként elterülve a birtok hatalmas kertjének szélén.

- Itt is vagyunk. – Mutatott előre, de a lányka látszólag oda sem pillantott. És akár a korábbi beszélgetéskezdeményeknél, konokul hallgatott.

„Ha nem beszélsz, hát nem beszélsz” morogta magának a polgármester, és mikor megállt a kocsí, fejébe húzta a kalpagot, megmarkolta a papírokat, és fürgén leugrott a földre.

A nagy ajtó kénytelen tárult fel, és megjelent a palota úrnője, mögötte két szobalánnyal, és Mrs. Minorral a házvezetőnővel. A polgármester nem számított ilyen szívélyes fogadtatásra. Emlékezete szerint a palota lakói meglehetősen visszavonult életet éltek, és a környékeliekkel a találkozásokat a lehető legkisebbre redukálták. Az itt élők soha nem mutatkoztak társasági összejöveteleken, nem fogadtak el egyetlen meghívást sem, és kitartóan ellenálltak minden felkérésnek. Nem támogattak senkit, nem adakoztak, nem vettek részt a társaság életben...

- Jó napot Polgármester úr! Na kit hozott nekünk? – nyújtott kezét a törékeny finomságú, alacsony nő.

- Szép napot önnek is. – emelt kalapot, és csókolt kezét. – Egy apróságot! – odafordult a lánykához, és leemelte a kocsiról – Kicsit hallgatag a szentem, de ez érthető is. Biztos fáradt, és éhes. És persze még ott vannak a viszontagságok, amik...

- Értem Mr. Blum! De talán jöjjenek beljebb! Ne itt álldogáljunk az ajtóban. – odalépett a kislányhoz. – Téged pedig üdvözöllek Penkington Hallban. Hogy hívnak?

A gyerek leszegett fejjel álldogált, szólásra képtelen. A polgármester belenézett a papírjaiba.

- Monika... Mónika Strawberry

VII. Fejezet.

2007. október 26. péntek

Penkington hall

A tűz pattogva lobog, és a fejemben némi zavar észlelhető. A napló nem sokat segít a nyomoromon. A történet tartalma nagyon röviden összefoglalható. *Félelem!*

Az opus egyes részletei horrorfilmekre hajaz, azzal a különbséggel, hogy a díszletek felett a valóság dirigál, és nem egy kopaszodó, révült, és elvont rendező.

Egy darabig azt gondolom, hogy irodalom, amit olvasok, de ezt végül elvetem. Ez a valóság...

Az elmúlt negyed óra, ami alatt átfutottam a vékony füzetet, nem hatott építően a kedélyállapotomra, és nem állt be napsugaras jókedvem sem.

Nincsenek a bejegyzések mellett dátumok. Minden lapon, alighanem egy-egy nap eseménye olvasható. Néha akár több napos szünetekkel is, ha jól vettem észre. A dátumot mindenhol akkurátusan kisatírozták, még a lenyomatból sem tudtam rájönni mikor keltezték a napokat.

1. bejegyzés.

Ma úgy határoztam, hogy naplót fogok írni! Oliver nővér helyeselte az ötletemet, mert szerinte a naplóírás kifejezetten illik egy fiatal úrilányhoz. Ezt a füzetet is ő adta. Úgy képzelem, hogy mindent leírok, ami velem történik, és így majd pontosan fogok emlékezni mindenre, így könnyebben tudok majd otthon mindenről beszámolni.

Ma negyedik napja, hogy itt vagyok, azaz ma 1949. július tizenötödike van. Remélem jól emlékszem, mert itt nincs naptár.

Egyelőre a napok nagyon egyformák. Igaz, hogy nagyon korán kel kelni, és a reggeli is szörnyű, de az intézet elég barátságos. A szobám kicsi, egyszerű, de kedves. Van benne egy nagy ágy, vele szemben egy fésülködőasztal tükörrel, az egyik sarokban egy íróasztal, az ablak alatt, a másik sarokban egy könyvespolc. Az ágyam mellett egy éjjeli szekrény van egyik oldalt és egy szekrény a másikon a ruháimnak. Nem sok, de épp elég egy kórházi szobának.

Délelőttönként mindig más és más vizsgálatokat végeznek el rajtam, némelyik szörnyen zavarba ejtő, és kellemetlen. Többször is tűt szúrtak belém, hogy egy üvegfiolába csepegjen a vérem, és mérték azt, hogy miként ver a szívem, vagy, hogy miként veszem a levegőt. Egy alkalommal a professzor apró kalapáccsal ütögette a térdem, és a karom. És ez így megy napok óta.

Egyelőre nem mehetek ki a kertbe, mert félnek, hogy valami fertőzésem van, de kaptam rá ígéretet, hogy pár napon belül, amint megvannak az eredmények – nem

tudom, mifélére várhatnak – és azok biztatóak – így mondta a professzor úr, akkor sétálhatok majd.

Érdekes, hogy az elmúlt napokban nem jelentkeztek az álmok. Majd megkérdezem, hogy ez vajon mitől van. Persze itt mindenki nagyon okos, és nem akarok senkinek buta kérdéseket feltenni... A szoba, ahol vagyok nem túl nagy, de nagyon kényelmes. Kár, hogy nincs rádió, vagy legalább egy lemezjátszó. Pár könyvön kívül semmi szórakozásom sincs, és ha nem vizsgálnak, valami masinával – több is van – akkor csak állok az ablakban és nézem a kertet.

2. bejegyzés

Egész nap egy langyos vizes medencében kellett feküdnöm. Undorító volt, és ha Oliver nővér nem jön be időnként, hogy kicsit elbeszélgessünk, én biztos megőrültem volna.

A professzor mindenféle drótokat rakott a lábaimra, a kezemre és a testemre, aztán be kellett abba a nyálkás folyadékba feküdni. Olyasmi volt, mint a szülinapi zselatin, csak kicsit hígabb, és az íze undorító keserű. Ezt onnan tudom, hogy véletlen a számra is került belőle.

Az volt a feladatom, hogy a plafonra vetített képeket megnevezzem, vagy mondjam el, miket gondolok róluk. Némelyik teljesen hétköznapi volt. Ház, ló, kert, vízpart, de egyik másik eléggé furaféle volt. Nagy fekete fehér pacnik, olyasféle formán, mint amikor valaki egy legyet félbehajtott itatóspapír között szétnyomna. Szerintem ocsmány volt némelyik, és ehhez mérten is neveztem meg őket. Volt, amelyik denevérré, mások akár az ördög feje, egyesek kis állatkákra hasonlítottak, mások meg fura épületekre. Eleinte nagyon élveztem, de később már utáltam az egészet. Most már este van, és ma sem tudtam kimenni. Az előbb vacsoráztam, és Oliver nővér egy csomó jópofa történetet mesélt a gyerekeiről. A nővér amúgy is nagyon kedves, és nem is látszik rajta, hogy négy gyereke van.

Istenuccse nem látszik többnek harminc évesnél, szép szőke a haja, és karcsú, mint egy nádszál. Szerintem gyönyörű.

Beveszem még a gyógyszereket – a professzor szerint ez fontos, minden nap egy marékkaal kell megennem – aztán lefekszem aludni.

3. bejegyzés

Még mindig semmi álom. Zavarba ejtő! Pedig otthon rendszeresen álmodtam. Na nem mondhatom, hogy nagyon hiányzanak, némelyiktől napokig nem mertem lehunyni a szemem, másoktól meg olyan érzésem támadt, hogy felszállok a felhők fölé. A plébános úr eleinte kedvtelve hallgatta őket, de utóbb valamiért nem jött többet, és a cselédeket mikor kihallgattam őket, azt mondták, hogy Istentelennek tekintett. Tudnám miért?

Itt nincs plébános, nincsenek álmok, csak sok vizsgálat. Ma több fehér köpenyes is megnézett. Ott kezdődött a baj, hogy nem kaptam reggelit. Volt, aki a hasam tapogatta ki, miközben furcsákat kérdezett, és teljesen zavarba jöttem tőle. Én nem értem, hogy miért kell ilyeneket kérdezni az ember lányától.

Az egyikük, a nevét elfeledtem, valamilyen doktornő a torkomba bámult miközben a nyelvemet lefogta egy csipesszel. Azt hittem lehányom, de végül mégsem. Tudnám mit keresett?

Ebédre isteni rántott csirkét kaptam, Oliver nővér szerint azért, mert az elmaradt reggelit így akarták kárpótolni. Délután jött egy bajuszos alak, és egy terembe vitt, ahol futnom kellett. Nem is tudom meddig... Nekem úgy tetszett órákon át. Közben néha megmérte a pulzusom, és megszámolta, hogyan lihegek, aztán újra futhattam... Nagyon utáltam.

4. bejegyzés

Iszonyatosat álmodtam.

Egy szürke és homályos szobában voltam, egyedül. Nem volt ablak, vagy ajtó a falakon. A fény néha elaludt, máskor felvillant, és vibrált, miközben olyan hangokat hallottam, mintha valaki sóhajtozna a közelemben, de nem volt ott senki... Körbe akartam járni a falakat, de azt vettem észre, hogy le vagyok kötözve egy ágyra. Nagyon megijedtem.

Aztán szinte a semmiből előkerült az, az alak.

Nem szólt semmit, csak megállt az ágy lábánál, és engem figyelt. Nem tudnám megmondani, hogyan nézett ki, mert fekete bő ruha volt rajta, és a fejére húzott valami csuklyafélét. Lassan egyre közelebb jött hozzám, miközben végigsimított a lábamon a jéghideg kezével. Fölém hajolt, és valamiért azt képzeltem, hogy Ő voltaképp egy halott. A fény kialudt, és csak a kezét éreztem a testemen, ahogy simogatott.

Szörnyen éreztem magam...

Reggel aztán elmeséltem az egészet a nővérnek, és ketten megpróbáltuk kitalálni, hogy mit jelenthet, de aztán nem jutottunk semmire. A vizsgálatok tovább folynak, ma azt hiszem a látásom, és a hallásom ellenőrizhették, mert hol a szemembe világítottak, hol a fülembé. Ma sem engedtek ki a kertbe, pedig most már kifejezetten szörnyű ez a bezártság.

5. bejegyzés

Valami furcsa dolog történhetett, mert reggel, nem ébresztett fel senki, és magamtól keltem. Nem jött Oliver nővér, sem az orvosok. Nem kaptam ebédet, és hiába kopogtattam az ajtón, nem válaszolt senki. Szörnyen éhes voltam. Aztán nem sokkal ezelőtt, megjelent egy mogorva vén banya, és hozott valami undorító levest. Megvárta, míg végzek, közben körülnézett a szobában, de hiába kérdeztem, mit keres, csak mogorván hallgatott, aztán kivitte a tányért, és itt maradtam megint egyedül. Nem értem mi lehet, hogy nem jött Oliver nővér. Gyógyszert sem kaptam, pedig nagyon fáj a fejem. Be is fejezem az írást, mert nem érzem jól magam.

6. bejegyzés

Pár napig nem tudtam írni, mert megbetegedtem, és nem engedte Oliver nővér, hogy felkeljek az ágyból. Megkérdeztem tőle, hogy miért a vén banya jött helyette, de azt felelte, hogy ne mondjak csacsiságokat, hiszen ő minden nap jön hozzám. Nem értettem a dolgot. Mikor elmondtam neki, hogy pontosan mi történt, és a naplóbeírás is, akkor nagyon csodálkozott, és furán nézett rám, majd a homlokomra tette a kezét, és azt mondta, hogy lázas vagyok, pedig nem is voltam lázas... Aztán hívta a professzort, aki fura szavakat mondott és egy fél óráig vizsgálgatott, miközben egyre rosszabbul éreztem magam. A végén már annyira, hogy hánytam is, aztán kaptam egy injekciót, és elaludtam. Ez után azt hiszem két napig csak feküdtem, mert nagyon gyenge voltam. Oliver nővér szinte végig velem volt és nagy figyelemmel viseltetett irántam. Most már megengedte, hogy írjak a naplómba.

A kertől megint el vagyok tiltva, mert azt mondják, hogy a betegségem még nem tudja micsoda. Fura, hogy ilyen sok okos ember nem tudja kitalálni.

7. bejegyzés

Megint nem kaptam enni, és csak este jött az a vénasszony. Morgott velem, és amikor nem akartam megenni a levest, aminek undorító volt az íze, odajött hozzám, és nagyon csúnyán nézett rám. Nem szólt, vagy ilyesmi, csak kikapta a kezemből a tányért, és morogva kiment a szobából.

Nagyon éhes vagyok, és a fejem is szinte szét akar repedni, úgy fáj. Ittam már vizet, de csak rosszabb tőle, és nem tudom, hogy mi lesz. Holnap szólok , Oliver nővérnek, hogy itt volt megint a banya.

8. bejegyzés

Nagyon fura volt ma is.

Oliver nővér keltett reggel, finom kakaóval, és mikor éhesen nekiláttam a reggelinek, akkor azt mondta: „Lassabban kincsem! De éhes vagy.” Én meg mondtam neki, hogy egy napja nem ettem, mert tegnap a banya, amit hozott, azt nem lehetett megenni. A nővér csak furcsán nézett rám, és azt mondta, hogy tegnap este ő maga fektetett le, és előtte rendesen vacsoráztam is, ne mondjak ilyen képtelen dolgokat, mert megharagszik. Hiába bizonygattam neki, hogy én nem vagyok olyan, komolyan mérgesnek tűnt.

Aztán nem lehetett mit tenni, mert megint vizsgálgattak, és azzal elment az egész napom. Nem tudnám pontosan, hogy mi is történt velem, de egy nagy injekcióból beadtak valamit nekem, aztán befektettek egy masinába, és órákon át, néztek valamit, de nem mondták mit. Nekem meg nagyon kellett már WC. – re menni, de nem engedtek, és majdnem bepisiltem a végére. Aztán megint megnézték a légzésem, és vért is vettek tőlem.

A nővér este már mosolygott.

9. bejegyzés

A banya jött reggel, de nem adott reggelit. Rám mordult, hogy ne tehénkedjek az ágyban, hanem öltözzek fel, mert dolgom van. Ledobott a földre pár ronda koszos holmit, hogy azt vegyem fel.

Én nem akartam, erre odajött és adott egy pofont, hogy „lóduljak”. Aztán kinyitotta az ajtót, és a lépcsőházban lefelé mentünk. Már nem tudom meddig, de sokáig az, biztos. Én persze nagyon féltem, de a nő lökdösött egyre lejjebb, és lejjebb, a végén már szinte teljesen sötét volt, és alig láttam, hogy hol vagyunk. Aztán kinyílt előttem egy ajtó, és oda be kellett mennem. Valahogy nagyon ismerősek voltak a szürke falak, de nem tudtam, hogy honnan. Egyedül

várákoztam, de nem tudtam mit csinálni, mert teljesen üres volt a szoba, és a földre tudtam csak leülni, mikor már eluntam a körbesétálgatást. Egyszer csak kialudt a lámpa, és nagyon sötét lett. Semmit sem láttam, és nagyon nagy volt a csend. Nem tudom, meddig üldögélhettem ott így, de nagyon féltem, és nem tudtam, mit lehetne csinálni, és amikor meghallottam azt a furcsa hangot, nagyon megijedtem. Mintha valaki csoszogott volna tőlem pár lépésre a sötétben. Aztán lehet, hogy elaludtam, mert az előbb ébredtem fel, itt a szobámban. Oliver nővér ébresztgetett, hogy hát micsoda dolog így elszunyókálni, és egyem meg szépen a vacsorát.

Nem értem. De most nem szóltam a banyáról a nővérnek.

10. bejegyzés

Abban a szürke szobában ébredtem fel.

Visíthattam, mert az ajtó feltárult, és bejött a banya. Csúnyán megpofozott, aztán azt hörögte, hogy csendben legyek és figyeljek, mert ha nem, addig fog verni, amíg levegőt tudok venni. Rám parancsolt, hogy ne kiabáljak, majd otthagyt, és ahogy becsukta az ajtót megint sötét lett.

A csoszogás is elkezdődött kicsivel később, és aztán már azt is hallottam, hogy valaki levegőt vesz. Tudtam, hogy ott van benn valaki, de nem mertem megszólalni, úgy féltem, és azt hiszem be is pisilhettem ijedtemben.

Elhatároztam, hogy mindent elmondok a Nővérnek, ha egyszer kiszabadulok innen, és nagyon vártam, hogy kinyíljon az ajtó.

Aztán nem tudom mi történt, de megint a szobámban ébredtem fel. Olyan dél lehetett, de még nem hozták az ebédet. Nagy meglepetésemre a Professzor jött be, és érdeklődött arról, hogy miként érzem magam. Nem akartam neki elmondani, hogy mit láttam, pedig látszott rajta, hogy kíváncsi. Faggatott róla, hogy nem álmodok –e mostanában, de azt mondtam, hogy semmit, és kérdeztem, hogy hol van Oliver nővér. Azt mondta, hogy fog jönni, és úgy is lett, mert a vacsorámat ő hozta.

Gondolkodtam, hogy mit tegyek, de aztán mégsem mondtam el, hogy mi történt, mert olyan fura volt az egész.

11. bejegyzés

Félek lefeküdni. Nem akarok lefeküdni. Mondtam is a nővérnek, hogy nem akarok lefeküdni, de mikor megkérdezte miért, nem mertem elmondani.

Tegnap abban a cellában ébredtem a sötétben. Nem láttam semmit, mégis biztosan tudtam, hogy ott vagyok. A csoszogás és a lihegés elárulta.

Sírtam, de csak csendesen, mert féltem, hogy bejön a banya és meg fog verni. A lihegésbe már hangok is vegyültek, de nem tudtam pontosan megmondani, hogy mit. Csak olyan fura rekedt hang volt, és én nagyon féltem tőle.

Később mintha picit világosabb is lett volna, de lehet, hogy csak képzelődtem. A kezem a fejemre szorítottam, hogy ne halljam a hangokat, szorosra csuktam s szemem, de nem segített, és egyre jobban fáztam is, és annyira rettegtem már, hogy mikor valaki hozzáért a kezemhez visítva felkiáltottam.

Oliver nővér volt az és itt ültem a szobámban az ágyamon...

Sírtam nagyon és a nővér megijedhetett, mert azonnal egy injekciót adott, amitől ma reggelig aludtam. Ő ébresztett fel, és hozott kalácsot és teát, amit annyira szeretek. Faggatott, hogy meséljek. Már majdnem meg is tettem, mikor az ágygal szemben a tükörben megláttam a banyát. Mikor felkiáltottam, a nővér is odanézett, de addigra eltűnt a kép...

Ma nem voltak vizsgálatok, csak pihennem kellett. Nem szerettem volna egyedül lenni, de a nővér nem maradhatott.

Mit tegyek? Nem értek semmit, és nagyon félek, és nem merek aludni...

12. bejegyzés

Tegnap nem aludtam. Most reggel van, és én virrasztottam. Mindjárt hozzák a reggelit. Azon gondolkodtam, hogy mit kéne tennem, hogy a banya ne jöjjön többet. Nagyon álmos vagyok, és félek, hogy el fogok aludni, és ki tudja, hol ébredek fel.

Valakinek olyan jó lenne elmesélni, de kinek?

Lehet, beavatom a nővért, ő olyan kedves velem mindig.

Késő este van.

Eddig nem tudtam írni, mert az ágyban kellett lennem. Ebéd után a professzor jött és hozott magával egy másik fehérköpenyest. Azt mondta, hogy Dr. Grubernek hívják, és azért jött, hogy elmeséljem neki a banyát, akiről a nővérnek beszéltem pár nappal korábban.

A professzor elment és magunkra hagyott minket, én meg nem tudtam, hogy mit kéne tennem. A doktor bátorított, de nem mertem megszólalni. Erre elmondott egy nagyon nevetséges történetet egy nyúlról, aki eltévedt az erdőben, és amikor nevettem, már könnyebben tudtam beszélni. Apróra elmondtam neki mindent, de csak nagyon lassan. Pontosan le kellett írnom mindent, amit láttam és észleltem. Közben párszor belenézett egy világító lámpával a szemembe és csuklómát is megfogta az ujjaival, miközben az óráját is nézte.

Hümmögött, bólogatott, és mindent leírt apróra egy kis bőrkötéses füzetbe. Közben bejött a nővér, hozott vacsorát, és érdeklődött, hogy minden rendben van-e? Válaszoltunk, hogy igen, aztán én ettem, közben a doktor átnézte a lapokat, és még kérdezett pár apróságot arról, hogy mit is éreztem.

Amikor végeztem a vacsorával a doktor is felállt. Hümmögött egy keveset, az ajtóhoz lépett kinyitotta és rám nézett, és azt mondta: - Ha arról, amit nekem elmondtál bárkivel beszélsz, akkor Oliver nővér nem fog jönni többet, és az Ő kezeibe adlak! – Azzal kilépett a szobából, és a nyíló ajtón benézett a banya is egy pillanatra. Gonoszul rám pillantott, aztán becsapta az ajtót.

A naplót mostantól elrejttem. Nem tudom mi lesz, és még soha nem féltem ennyire... Olyan jó lenne, ha ki tudnék szabadulni, de kezdem azt hinni, hogy ennek semmi esélye.

13. bejegyzés

Kevés időm van nagyon. Mindjárt jön értem a banya. Épp csak kiment a tálcával. Ma sem kaptam enni, és most délután van. Ha valaki olvassa ezt a naplót, kérem, segítsen...

14. bejegyzés

Már három napja nem láttam a nővért. A szobámba csak egy-egy órácskát töltök, és ha véletlen elszunnyadok, a cellában ébredek fel.

Enni szinte soha nem kapok, és a banya minden alkalommal megver, és egyre durvább. A cellában biztos, hogy van valaki... De nem tudom, hogy kicsoda. A banya azt akarja, hogy beszélgessek vele, de mikor azt mondom, hogy nem tudok, megver.

15. bejegyzés

Ma reggel Oliver nővér ébresztett. Mosolyogva hozta a reggelit.

Mikor reggel felébredtem kedves szobámban, a saját dolgaim között, zokognom kellett. Félttem, hogy el fogok aludni, mert szörnyen fáradtnak éreztem magam.

A nővér nagyon kedvesen elbeszélgetett velem, és azt mondta, hogy ma is kimehetünk a kertbe, mint tegnap és tegnapelőtt.

Nem mertem szólni neki, hogy tegnap és tegnapelőtt egy pincében voltam éhen és szomjan, mert attól féltem, hogy megjelenik a doktor.

Ha a tükörbe nézek, karikásak a szemeim. Nincs kedvem nagyon beszélgetni, és egyfolytában a cellán jár az eszem, ahol a sötétben ott van Ő.

Nem tudom kicsoda. Nem értem, nem látom, csak tudom, hogy van. Minden estével egyre közelebb érzem. Hideg és rettenetesen erős.

Közeledik az éjszaka.

Félek.

16. bejegyzés

Most írok utoljára.

A banya azt mondta, hogy mostantól a cellában kell élnem.

Többet nem jön a professzor, sem a nővér.

Megvert.

Az aki a sötétben él, megszólított. Neki nincs neve. De megmondta, mikor tud jönni.

Még legalább hatvan évet kell rá várnom...

Oktalanul féltem tőle... De amit elmondott az, súlyosabb titok, mint hittem.

Azt tudom, hogy vigyázni fog rám... Megmondta a nevét is:....

Nincs több bejegyzés, az utolsó pár lapot kitepték, a szöveg folytatása hiányzik.

Údító olvasmány.

Két olvasata is van, és az egyik, meglehetősen durva. A másik egyszerű klinikai ügy. Ha a kislány képzelődött, azaz amit leírt, csak a betegség okozta hallucinációk sora, akkor sokat nem lehetett tenni anno érte. Ha azonban valóban kínozták valaki, az egy másik, jelentős halmazati büntetést feltételez. Kár, hogy az eset az előző évezredben történt, és úgy bő fél évszázada elévült. Mind a lányka, mind az

esetleges elkövetők rég hamuvá lettek, vagy ha még élnek, úgy igencsak éltesek lehetnek. Ami igazán zavar az a füzetkén található név.

Monika Strawberry.

De miként?

Ez a kis opus a második világháború után íródott pár évvel. Az általam ismert Mónika, meg talán huszonhárom éves, üde, és fiatal, bár az kétségtelen, hogy egy nüansznyit furcsa. Pár óra alatt háromszor futottunk össze és ezen idő összbonyomásai alapján, nem merném kijelenteni, hogy százas a lelkem.

Nem létezik, hogy ilyen öreg!

*Nana! Csak óvatosan*²⁸...

Lehet, hogy az édesanyjáról van szó?

Lassan itt a vacsoraidő.

Lelkemben ég a kíváncsiság tüze, és úgy döntök, megejtek egy kisebb sétát, hátha útközben összefutok pár jópofa alakkal, akikkel el lehet anekdotázgatni, miközben körülnézek a vár-múzeumnak álcázott, tudom is én miben. Itt főleg a bálteremben ögyelgő fantomlényre gondolok, akinek szívesen a körmére néznék.

Sejtésem beválik, Mrs. Oglevilnek nyoma sincs a kis szobában, a kártyaasztal üres, a gyertyák vibrálásában semmi, és senki sem mozdul. A nagy galéria ablakain kinézve nem látom a kocsit, a kapu feletti lámpa fakó fényudvarában életnek nyoma sincs. Mivel nem tapasztalok mozgást, végigosonok a galérián és benyitok a keleti szárnyba vezető ajtón!

Pazar hullámokban omlik elé az, amit a túloldalra már nem tudtak behordani.

²⁸ Bármilyen meglepő, de Souleer ezen történet idején közel százhusz éves... Részletek a Fenevad c. kisregényben.

Itt is pillognak a pilácsok, és eme viszonyok közepette, bátran óvakodom előre az antik műkincsek között, melyek forrása Kréta, és a balkán, konkrétan Görögország.

Mészkő, gránit, márvány remekművek pompállnak szemérmetlen mód. A termék itt is egymás után sorjáznak elém, és mindenütt más, és más kapcsolódik a szemembe. A dél-amerikai tárlaton némileg elpilledek. Ahogy elnézem, itt van összehordva a Chortez hagyaték, vagy valaki megglelte Eldorádót. Arany és ezüst indián maszkok, fül, nyak, csukló, bokaékek, fejdíszek, serlegek, bánat tudja micsodák. Fort Knox csak aprópénzt őrizgethet, mert itt van összehordva minden idők összes telitalálatos lottószelvényének a többszöröse.

A római, kelta, perzsa, etruszk, és még ki tudja milyen műtárgyakat őrizgető termék során átájuldozva, az utolsó ajtó mögött sötét folyosóra lelek, olyasfélére, mint amilyen a saját szobámhoz vezet a tárlat túloldalán.

A folyosó vége ki tudja, hol végződik, és kopogó léptekkel haladok töretlenül. Jobbra-balra ismeretlen helységekre nyíló ajtók maradnak el mellettem, a falakon az unalomig ismert kép, szobor, trófea, és fegyverarzenál.

Lassan immunis leszek a vagyontra. Elmehetek szerzetesnek!

A folyosó úgy ér véget, mint a szakadékba zuhant egyén élete: Hirtelen... Élek a gyanúval, így alaposan megvizsgálom.

Pár pillanatig csak a legrejtettebb érzéseimre támaszkodom, de végül meglelem, amit keresek. Feltárul egy rejtett ajtó, és én benézhetek, a huzatos, pókhálós, dohos, és denevér lakta járatra.

Belehallgatózom a sötétségbe, de nem észlelek semmi veszélyre utaló momentumot, hát nem teketóriázom. Behajtom magam mögött a tapéta-ajtót, és alaposan körbenézek.

Egy lépcső vezet lefelé. A falak vakolatlanok, salétromosak, és erősen mállanak... A lépcsőn kis halmokban áll a sít, a por, és a nem tudom mi... Ránézésre guanó... Arcomba leheletfinom háló hull, ahogy előre merészkedem, és erről azonnal bevillan, hogy a rémfészek túlsó felén, mikor egy hasonló rejtekúton

dzsoltam ezerrel, nem akadtam fenn, százéves légyfogókon. Azaz, ott a forgalom gyakori lehet. Itt, ahogy körbevilágítottam a gyertyatartóval, azt konstatálhattam, hogy meglehetősen régen mászkált bárki is.

Bátran, de nagyon óvatosan lépdelek, majd az óvatosból átmegyek hangtalanba, és láthatatlanba, mert mintha halk beszélgetés szűrődne ide.

Elfújom a gyertyáim.

Megint.

A lépcső, egy ütött kopott, de hangtalan nyíló ajtón át, apró kis szobába ér, ami a felaggatott szalonnákból, kolbászokból, fűszerbálákból, köcsögökből, tojás, és befőtt halmokból ítélve kamra és éléstár funkciót tölthet be. A mennyiséget tekintve alighanem nagy étvágyú lehet a palota népe, mert legalább háromdisznónyi sonkát látok felaggatva, és a kolbászokkal egy hétig lehetne etetni etiópiai népeit.

A Kamrából már úgy kandikálok ki, mint egy mesterkém. Kilépni nem merek, mert alig háromlépésnyire tőlem, két alak beszélget.

Mivel terveim között hallgatózás is szerepel, mozdulatlanra dermedek, és skubizok. Egyikük magas, hórihorgas, pipát szívogató, harákoló alak, a másik alacsony, gömbölyded nő. Utóbbi kezében egy szál gyertya

- ...kérdeztem a naccságát, de nem mondta meg. – gesztikulál a nő.

- Ügyes vagy te, Róza. Megó’dod. Ha a mé’tóságáék nem aka’nak beszényi, akó’ nem aka’nak beszé’nyi. – köp egyet Arthur a pipája mellől, akit azonnal felismerek, ahogy megszólal. A kocsis alakja szinte betölti az ajtót...

- Én főzök rájuk. Azóta. – Morgolódik az asszony, aki úgy vélem a szakácsnő lehet. – És mégsem mondja meg. Hát ezt érdemlem én?

- Ha’gatózz, mint másko’! – nevet rekedten Arthur, ami aztán köhögésbe csap át. – Rosseb a bagójába... - köp ki újra, majd nagyot szippant a pipából – én is má’ nagyon aka’nám. De ugyi nem sikerü’. A my lady meg szomorú. A kisasszonka egyre vadabb. Huva vezet e’? Nem tudhassuk.

- Jaj má'. Tudhatod, hogy annak meg oka van. Így lett nevelve! – A beszélgetők válla felett kitekinthetnek a hűvös éjszakába. Sokat ugyan nem látok, de a borzongató szél, és az eső illata összetéveszthetetlen. Buzgón hallgatózom tovább, hátha sikerül valamit megtudnom. – Már gyereknek is rémes dolgai voltak. – elmélkedik a természetes nő. – Oszt mikó' megmondta, hogy gyűn ez az ember, a naccsága rögvést mindent akart azonna'.

- Na lássad! Tübbet tudsz, mint én. Na nekem mennem kö'. – Néz fel az égre Arthur. – még dógom van.

- Igyekezz! Tudod, hogy...

- Honne tunnám! – int vissza mentében a kocsis.

A szakácsnő még álldogál pár pillanatot, amíg Arthur lépteit el nem nyeli az éjszaka, aztán bejön. Nagyot sóhajt, kissé megigazítja ruháját. Én kicsit hátrébb húzódom, amíg a vaskos teremtés a bejárattal szembeni ajtón át, el nem tűnik.

Csendesen utána sompolygok,

Történetesen mehetnék a pince felé is, mert a lépcső a konyhaajtó – az áttetsző üvegen át annak látom – mellett vezet a mélybe, de jelen helyzetben a saját apám sem ismerném fel, ha történetesen itt állna mellettem, mert ahogy a szakácsnő eltűnt, vele veszett a világosság is.

Mobilom kapom megint a kézbe.

Eladom az ötletet! Minek a zseblámpa?

A konyha – amibe belépek – hatalmas. A plafonról lelógó állványrendszeren réz üstök, fakanalak, húsvillák, fazekak, lábasok, fedők lógnak. Két tábori tűzhely áll középütt kihűlve, körbe pult a fal mellett. Úgy vélem, hogy a közel 30 négyzetméteres helyiségben, akár 15 ember is dolgozhatna egyszerre. Ám most teljesen üres. A konyha jobb oldalán vannak ablakok, a baloldalon egy gigantikus kéménykürtő pihen, ide vezetnek a kályhák füstcsövei is. Velem szemben újabb ajtó, üvegbetéttel, így kiválóan látható, hogy egy helyiséggel arrább is sötét honol.

Körültekintő óvatossággal átsietek, és elhagyom a konyhát.

Hideg kővel burkolt, egyszerű, valamikor fehérre meszelt falakkal szegélyezett folyosón találok magam. Itt nincs gazdagság, vagy fény. Koszos, zsíros, elhanyagolt, repedezett és avított. Láttam már ilyet. Közkonyhák sajátja a mosogatószer szagával átitatott, a szürkével vegyített szürke felületekkel határolt tér.

Alighanem a cselédsor.

Balra egy ajtó van, jobbra négy. Egyik nyitva, és félhangos énekszó szűrődik ki belőle. Kicsit előrébb lépek, és látom, amint a nő, egy szekrényben van derékgig, és dúdolászva pakolgat. Nem szeretném, ha észrevenne, így a bal oldali szülő ajtón át, angolosan távozom.

A szokott dekadens pompába lépek a putri cselédsor után.

Már el sem hűlök a csicsás folyosón ballagtamban, ahogy lábujjhegyen cirkulálok tova, arra felé, ahonnan mintha némi fény szivárogna ide.

Oldalt ajtók hosszú sorát hagyom el, melyek egyikébe, másikába – körültekintő hallgatózást követően – be-bekukucskállok. A bútorok nincsenek letakarva, és a szemérmetlen gazdagság hivalkodásában mutatkoznak, de élő embert, egyet sem látok.

Néma csend, és hullaszag!

A folyosó végén, a kitárt kétszárnyú ajtót követően remek szalonban találok magam, ami emberi élettérnek tűnik, nem pedig a Smitssonian intézet bemutatótermének. A kandalló, ami a sréhen balra nyíló átjáró mellett áll, be van gyújtva. A lángok rótt színe körbefolyja a hímzett pamlagokat, és kereveteket. A falakat díszítő képek, porcelán holmik, polcok, fényesre pucolt lovagpáncélok, az alacsony és elegáns asztalkák, illetve a kakaót, kávé, teát, aprósütit, csokit, gyümölcsöt, zselatint, és jégen tartott parfét rejtegető tálkák sora, mind arról árulkodnak, hogy itt rövidesen meghitt társasági élet fog folyni, melynek célja a szörnyű elhárjasodás, és a szívhalál.

Tovalépdetek, miközben szinte hallom, hogy utánam kurjongatnak a tejszínes sütik... A következő szalonba nyitva földbe gyökerezem.

Tuti elővették a gyertyatartalékokat!

A pofám szakad le.

A falakon körbe egymillió gyertya lobog, szerintem annyi hőt termelve, hogy egy kisebb erőművet is elhajtanának. Bertram minden vacsorához tuti két napig gyertyát gyújtogat. Egyedül ezt képtelenség véghezvinni. Kezdem csodálni.

A hosszú, megterített asztal, ami a terem közepén trónol, majdnem összeroskad a ráhalmozott arany, ezüst, és mejszeni porcelán eszcájgtól. Csak az arany evőeszközök árából vehetnék magamnak egy trópusi szigetet. Ha viszem a tányérokat, akkor már egy banánköztársaságra is előnyös ajánlatot tehetek.

A falak mentén körbe székek sorakoznak. Szemben velem egy újabb átjáró van, amint túl bizony meglátom a bejárat egyik markáns oszlopának sziluettjét.

Áthaladok a néptelen kajárdán, a következő társalkodónak berendezett apró – alig 50 négyzetméteres – szobácskán – és az átjárón át a bejárhoz érek.

Nincs ebben a házban senki?

Haladok tovább egyenesen, mert hátha... Erre ment nemrég a szépreményű Bertram is, amikor ment fogadni a „vendégeket”!

Próbaképp megpróbálom a lépcső melletti teraszajtókat felnyitni, de mintha be lennének szögelve.

Oldalt széles padlótól, plafonig rendszerű ablakok vannak. Erre az oldalra nyílik a szobám ablaka is. Valahol felettem lehet... Nagyjából.

Nincs az a kegyetlen sötét. Pár lépésenként fali karokban álló gyertyák lobognak. A folyosó végén jobbra, balra a már ismert kétemeletes, kétszárnyú ajtók nyílnak, azt követően pedig a nyolcszögletű lépcsőházszerűség található. Körbe kőből faragott ülkék, felettük a vastag falba apró benyílók vannak vésve. Egyikben Mária szobor van, másokban embermagas Római amfóra. Három nyílás üresen tátong.

Micsoda slendriánság! Ide való a milői Vénusz, Leonardo Dávid szobra, és Tutankhamon szarkofágja...

Tekintetem a sétálgatás közben egyfolytában azon van, hogy rejtekhelyet keressen, ha véletlenül meglepnének, így teljesen spontán mód bújok meg az egyik mélyedésben, bízva abban, hogy a félhomályban nem vesz észre az a közel tucatnyi ember, aki halkán duruzsolva kiáramlik az egyik ajtón.

Köztük van a my lady, Mrs. Oglevil, és Mrs. Heartgrave csak úgy, mint a pap és társalkodónője, valamint a nagyhangú Lewis nevezetű egyén a kitüntetéseiével. Mónikát nem látom, nyilván a szobájában van még mindig. A többieket is megfigyelem, és elraktározom az arcokat. Nők és férfiak vegyesen, birodalmi pompába öltözve.

Nyomukban Bertram lép ki, akkurátusan becsukja az ajtót, és a „tömeg” után ered peckes lépteivel.

Amint elhalkul a távozók zaja, bekukucskálok a kulcslyukon, ahonnan érkeztek, majd élve legújabb szokásommal, hallgatózom is.

Semmit sem hallok, így benyitok.

Majd ezt megismétlem még fél tucatszor, egy-egy hatalmas termen átkelve, mígnem odajutok, ahol nem sokkal ezelőtt lecsaptam a komornyikot.

Nini! – itt a gyertyatartóm!

A falhoz lépek, és a rejtekajtót feltárom. Egy pillanatra, az órámra nézek. Nyolc óra múlt. Van még időm. Ettől koszosabb már aligha lehetek! Azzal lefelé indulok a rejtekjáratban...

VIII. Fejezet.

Anglia.

Penkington Hal.

1918. Október 27.-ről, 28.-ra virradó éjjel.

A palota kiürült termeiben szolgálhadak dolgoztak frissnek tetsző gyorsasággal, egy emberként dolgozva azon, hogy a lassan felderengő hajnalt megelőzve minden szalon visszanyerje a díszvacsora előtti állapotát, és a bál minden apró nyoma eltűnjön.

A zenészek, halkán beszélgetve dohányoztak a karzat alatti benyílóban, miközben eltették „szerszámaikat”, és összehajtogatták a kottákat. Mellig gombolt ingmellekkel, lazára eresztett nyakkendővel élcelődtek egymással, ahogy imbolygó léptekkel elhagyták a kastélyt, miközben pár parókás lakáj a hatalmas üvegtáblákat zárta vissza. A padlót cselédek tucatjai kezdték felseperni, mások dézsában hozták a vizet, és kezdték súrolni a nyomukba lépve.

Minden folyosón, benyílóban, teremben, ahol korábban emberek fordultak meg, szellőztettek, portalanítottak, az asztalokat összehúzták és lehordták a pincébe a felesleges székekkel együtt. Inasok sora számolta az ezüstöt és a porcelánt, majd óvatosan, de nagyon gyorsan csomagolták be a méretes ládádba. A kék szalon szivartól bűzlő kártyáit frissítő oldattal öblítették át, az ablakot, a polcokat, asztalokat, kereveteket átmosták, kiporolták, a menthetetlen, szivarral, vagy cigarettával kiluggatott terítőket külön halomba rakták.

A kandallókért felelős személyzet sorra járt minden ásitó kürtöt, és elfojtva a tüzeket, kitisztította a tüztereket, majd jelet tettek a rácsra. A friss tüzelőt majd csak a következő napokban hordják fel.

Sorra zárultak a szobák, a komornyik pedig egy kulcscsomót rázva járt mindenki nyomában, serényebb munkára ösztökélve a lassan fáradó „hadsereget”, bár maga is kiválóan tudta, hogy egy ilyen rendezvény után, napokig tart a rendrakás. Mégis szerette volna, ha „reggel” – ami vélhetően valamikor napközben lesz – mikor gazdái megjelennek, hogy elfogyasszák a teát vagy kávé a könnyű ebéd előtt, már ne lehessen észlelni a korábbi állapotok nyomait...

Az utolsó vendég távozása után másfél órával csak a bentlakó személyzet, a palota urai, és pár bizalmas vendég tartózkodott a falak között. Mindenki más hazatért, és a palota vakító gyertyaszeme sorban lehunyták mécspilláikat...

- Drágám! Ez annyira izgalmas. – kuncogott Miss. Green. – Micsoda hírei vannak?

- Ugyan kedvesem. Én is úgy hallottam a múlt héten Mauseréknél. De teljesen biztos vagyok benne, hogy a hír igaz. – felelte a ház asszonya. – Szegény kis Marjorie-t bizony férjhez fogják adni.

- És mi lesz azzal a legénykével, akivel hírbe keverték? – érdeklődött kávéját kortyolgatva az egzotikus szépségű Miss. Klemont.

Kis asztalokon aprósütemények és gyümölcsök sorakoztak, ritka finomságú édességek társaságában. A zsúrkocsikon teát, kávékat kínáltak körbe a szolgálok néma árnyékai, apró kis likőrös poharakat töltve színig édeskés italokkal. A személyzet épp csak elkezdte a palota rendbetételét, és az utolsó vendégek még csak most kapaszkodtak fel a kocsira, hogy a házigazda jókívánságaitól kísérvé elinduljanak fáradt utasaikkal.

A báltól pilledt hölgyek csak pár röpke szóra ültek le, hogy mielőtt nyugovóra térnének a ház vendégeiként – még pár bizalmas szót válthassanak egymással.

Az apró földszinti szalon, mely a ház úrnőjének lakosztályához tartozott – ő is itt ült közöttük – megfelelő távolságra szorította a cselédség zajos tevékenységeit, és a kandalló tetején fáradtan ketyegő óra hajnali negyedhármát mutatott.

- A fiatalembert elküldték külügyi szolgálatra, és most azt hiszem, épp úton van, valahova keletre. – vélekedett a ház asszonya, a csészéje felett, azon jól értesültek tapintatos eleganciájával, ami a tény feltételezésésként képes feltárni. Apró termetét kihúzva ült, fenséges méltósággal, és igyekezett legyűrni a fáradságot.

- Remélem nem a frontra! – Rémült el a ház asszonyának testes unokanővére, Miss. Farfax. – Borzasztó híreket lehet hallani mindenfelől. Állítólag szinte az egész kontinens romokban van. – Anyányi keblére ejtette pufók kezzeit. – Kétségbeejtő ez az egész ügy.

- Említette Robert, hogy a helyzet valóban nagyon feszült. De úgy véli, hogy nemsokára véget fog érni az egész. – érintette meg az úrnő a kezét. – És ha ő azt mondja, hogy véget fog érni, az szinte bizonyosság.

- Én nem is nagyon értem, hogy miért is van ez a háború. – jelentette ki Miss. Bonion. – Egyáltalán miért van a háború? – reszketeg finomságú, derengő szépsége szinte elveszett a párnák között, ahogy széles szoknyáját elsimítva egy fotelban ült csendesen.

- A háború olyan... olyan férfias. – vélte leereszkedő tónusban Miss. Klemont. – És legalább olyan ostoba is. Ha nem tudják mivel múltni az időt a teremtés koronái, akkor kitalálnak valami szörnyűséget. – Miss. Klemont szavai, közismert férfigyűlölete miatt, nem okoztak megütközést. Kissé sötét bőre, kékesfekete árnyalatú haja, és királynői megjelenése még így közel negyvenévesen is, a legtöbbekben – férfiakban – egy egyiptomi hercegnő képét idézték fel. Miss. Klemont személyisége megingathatatlanak és bevehetetlen várfalként magasodott fel, mely falakon ez eddig minden hódító szándék elbukott. – A férfiak alapvetően egyszerű, az ösztöneiknek élő lények. Közönségesek, és alkalmatlanok... – egy pillanatra elhallgatott. – alkalmatlanok... Bármire!

- De a romantikus szerelem? – sóhajtotta Miss. Green, akit a nagy érzelem, teljesen érthetően elkerült, lévén olyan csúf volt az arca, mint egy bányalónak, és az alkata hasonlatossá tette egy botsáskához. – A szerelem csodás adomány. – Keze kísértetiesen vékonynak látszott a selyemkesztyűben, ahogy finoman legyezte magát. - ...Talán a legcsodásabb.

- Szerelem? Háború? – fakadt ki Miss. Klemont. – Az egyik férfias, a másik nőies álmok realizálási vágya. Ostoba ösztönlénnyé aljasítja az emberi lényt és olyan lépésekre sarkalja, melyek miatt később az ember nem mer a tükörbe tekinteni, mert fél, hogy egy szamarat fog vizsgálgatni. Nincs a földnek olyan alakja, aki miatt eldobnám magamtól a józanság serlegét, és arra vetemedjem, hogy a „igent” mondjak egy férfinak.

- Azért csak nem lehet a szerelmet a háborúhoz hasonlítani kedvesem. – vélte miss. Farfax, miközben álmodozva aprósüteményeket falt nagy élvezettel. – A kis Marjorie nem tehet arról, hogy gazdag. És a kedves udvarló sem tehet arról, hogy szegény. A háború kiváló ok arra, hogy a család elválassza őket egymástól.

- Az egész olyan szörnyű. – vélte Miss. Bonion, letörten. Volt valami a hangjában, amitől mindenkiben szinte megpattant valami.

- Igen! Szörnyű.- vélekedett újabb sütemények mögül a kövér Miss. Farfax. – Egy szerelem elvesztése mindig nagyon szörnyű.

- A háborúra gondolt szívem. – igazította helyre összevont szemöldökkel a ház asszonya a testvérét.

- Oh. Igen. Pardon. Milyen buta vagyok. Az a sok halott, a hiábavaló veszteség...

A szalonban pár pillanatig a csend uralkodott. A szolgálók a háttérben figyeltek mozdulatlanul. A hölgyek poharaikba, vagy egy-egy falat sütemény élvezetében merültek el. Mindenki érintett volt így, vagy úgy a kontinensen dúló céltalan mészárlásban.

- A halottak. – suttogta Miss. Green tragikusan. – Elvesznek örökre, akiket az ember...

- El! – morogta határozottan Miss. Klemont. – Mindenki oda kerül, ahova való. – senki sem vonta kétségbe, hogy a férfiakat egyöntetűen a pokolba kívánja. – Páran persze ebben nem hisznek – célozgatott – de ettől a tény, az, tény marad. Aki meghal, az örökre elvész. – szép metszésű szemét kihívóan Miss. Farfaxra vetette.

- Senki sem vonja ezt kétségbe drágám. – mosolygott hidegen a ház asszonya. – Mindünket értek tragikus veszteségek. Ugye Eli? – nézett ő is a testvére, aki nem válaszolt a kimondatlan provokációra.

- Pedig milyen jó lenne, ha lehetne. – vélte elfúló csendesen Miss. Bonion, akinek a bátyja több mint tíz éve tűnt el az valahol Oroszországban.

- Együtt érzünk veled kedvesem. – suttogta Miss. Green. – De sajnos...

- És ha mégis? – vetett ellen Miss. Farfax. – Ha mégis lehetne... – folytatta tétován – ...beszélni azokkal, akik...

- Kérlek Eli! – fordult feléje kihúzott derékkal a háziasszony. – Ízetlenség ilyesmit felhozni.

- Ostobaság! Nem ízetlenség. – vélte Miss. Klemont. – Pár éve Franciaországban találkoztam egy ilyen alakkal, aki azt állította, hogy lehetséges. Százakat vezetett az orránál fogva. Természetesen bebizonyosodott, hogy csaló. Ezek a szellem idézgető badarságok, és szeánszok már lassan mindenkit megőrjítene.

- Nem mindenki csaló. – vetett ellen elpirulva a sértéstől Miss. Farfax, aki jelentős gyűjteményt vallhatott magának okkult irodalomból, és köztudomásún több szeánszon is előfordult. – Lehet ostobaság, de mégis rengetegen hisznek abban, hogy a holtak igen is keresik a kapcsolatot az élőkkel.

- Ne vedd szívre Eli. – mosolygott Miss. Klemont. – Nem akartalak megbántani. Csak én sokkal racionálisabb vagyok nálad. Modern időkben élünk. Sokan már Istenben sem hisznek.

- Na de... – kapott a melléhez Miss. Green, akit köztudomásúan a klariszák neveltek fel, szó szerint beleverve a hit alaptéziseit. – Istent nem szabad megtagadni.

- Mert? Akkor Ő is megtagadna engem? – vágott vissza csúfondárosan miss. Klemont. – Gábiel Bonion meghalt. Bocsáss meg a nyersségemért szívem – érintette meg miss. Bonion kezét, majd újra miss. Greenhez, és miss. Farfaxhoz szólt. – Isten, vagy akárki elvette egy férfi életét. Akárcsak másik millióét a háborúban. Gábiel csak remélhetjük, hogy egy jó ügy érdekében veszett oda. Mindannyian ismertük. Gábiel, ahhoz képest, hogy férfi, nagyszerű ember volt.

- Nem Isten vette el azok életét, hanem emberek. – Vélte miss. Farfax.

- Megtagadni? Ugyan! Hogy mondhatasz ilyen képtelenséget. – háborodott fel miss. Green feddően, akinek ennyi ideig tartott, hogy magához térjen. – Csak annyit kérek, tiszteld mások hitét.

- Rendben. Akkor tiszteletben tartom, hogy te hiszel Istenben, és, hogy Eli hisz a szellemekben. Ti ketten pedig egyeztetsetek egymással. – Csúfondárosan felnevetett. – A halál a dolgok vége. Ennyi. Csak szép mese a túlvilág, a mennyország, vagy a... - kissé elmerengett. - ... nos a pokol létezik. Én meg ebben hiszek. – nagyot kortyolt a kihűlt kávéból.

- És ha bebizonyítom, hogy nincs igazad? – érdeklődött csendesen maga elé meredve Miss. Farfax. – Akkor mi lesz?

IX. fejezet.

Az árva. 1943.

A nyár ölelése lassan fonta be a birtok fáinak ágait, ahogy a szomorúság árnyak minél rövidebbre kurtulva, lassan mélyzöldre festették az ágak leveleit. Az ég néha még szürke komorsággal bámult alá, de a tűnődő napfény mind gyakrabban kandikált be a palota ablakain, s a június – dacára a hűvös tavasznak – most igyekezett mindent bepótolni...

Az első napok nehezen teltek, mert mikor két egymásnak idegen ember igyekszik kiépíteni valaminő kapcsolatot egymással, az mindig nagy feladat. Főleg ha az egyik nemrég múlt kilenc éves, és egy szörnyű háború elől menekült ide a békés idillbe, ahol nem kell este úgy elaludni, hogy bármelyik percben felsikolhat egy sziréna hangja,.

- Itt fogsz lakni! – Mutatott körbe a my lady az emeleten. – Remélem, jól fogod magad érezni nálunk. Igyekeztünk szépen berendezni – guggolt le a kislány elé mosolyogva. – Itt biztonságban leszel.

- Anyukámat szeretném! – pityeredett el a lányka, feladva korábbi tartózkodó némaságát.

- Anyukád sajnos nem tud jönni kedvesem. Rám bízott téged, hogy vigyázzak rád. Neki most nagyon sok a dolga, de, amint lehet el fog jönni, és akkor együtt lehetetek.

A kislány bizonytalanul állt a szoba közepén, mellette száz tarka cetlivel ékes, madzaggal átkötött koffer éktelenkedett. A nyugati fekvésű, csendes kis szobát telehordták finom bútorokkal, és világos párnák garmadával. Az ágyon játék babák heverték, a sarokban pedig hatalmas láda terpeszkedett nyitott fedéllel, benne tucatnyi színes holmival.

- Miért nincs itt anyukám?

- Ő most nagyon sok embernek segít. És az otthonotok nem biztonságos.

- De ő miért nem jöhet ide? – nézett szét a számára hatalmas szobában, ahova beléptek – Itt neki is lenne hely.

- Mert, ha eljönne, akkor nem tudna másoknak segíteni kedvesem. Ő ápolónő. Ugye tudod?

- Kórházban dolgozik. Láttam egyszer, mert megmutatta, de nem mehettem be, mert nem engedte a portás bácsi.

- A portások már csak ilyen szívtelen alakok. Nem engednek semmit. – nevetett, lady Penkington.

- És mikor jön majd anyu?

- Levelet fog neked írni. És majd abban elmondja, hogy mikor. Ugye te már tudsz olvasni? – kérdezte a my lady bizonytalanul.

- Igen. Járok iskolába. De nem szeretem Miss. Ruthot. Mindig szigorú, és ha nem tudok valamire válaszolni mindig haragszik.

- Náluk nem Miss. Ruth lesz a tanárod, hanem Mrs. Hollenbeck. Ő kifejezetten kedves, és mosolygós. Nagyon fogod szeretni.

- De én nem akarom Miss. Hollenbecket. – görbült le a lányka szája. – Én Miss. Ruthot akarom.

- Tudod mit? Mi lenne, ha most azonnal írnánk anyukádnak egy levelet? Mit szólsz hozzá?
- Levelet? – hökkent meg a lányka. – Szabad?
- Hát persze, hogy szabad kedvesem. Itt mindent szabad. Leülünk ide a sarokba az asztalhoz, és én segítek neked.

Azóta eltelt tíz hónap.

Tíz hónap sok idő egy gyerek életében, aki számára szinte kiapadhatatlan lehetőségek sorát kínálja egy ekkora ház, főleg, ha ide számítjuk a pék fiát, a cselédséget, a környékbeli, a palotához tartózó parkba rendszeresen belógó falusi gyerekeket, akikhez később hozzácsapódtak a londoni menekültek is.

Eleinte persze semmi sem egyszerű, de a gyerekek számára az idő épp olyan viszonylagos fogalom, mint az elméleti fizikusoknak. Egy nap sokkal többet képes tartogatni, mint azt egy felnőtt bármikor képes lesz elképzelni, és a világ történései lényegesen színesebbek a valóságosnál. A dolgok helyükre simulnak, és a megtörtént nehézségeket a gyermeki létezés gyors felejtésre ítéli, helyt adva az új és új kalandoknak.

A bátortalan és félénk napokat lassan felváltotta valamilyen tapogatózó bizalom, és amikor az első válaszlévél is megérkezett, a gyermeki szív lassan belenyugodott a távolságba, azzal biztatva magát, hogy ez csak rövid ideig fog tartani...

A kezdeti berzenkedő ellentéteket a városi és a vidéki „ifjak” között, gyorsan rendezték egymással. Ezek következtében több gomb, inggallér, és nadrág vesztette „életét”, mely események folyamányaként a pót-, és édes szülők minden lelkiismeret-furdalás nélkül megpofozták a sihedereket, ezzel is arra ösztökélve őket, hogy férjenek a nadrágjukba, és egyezzenek ki, mert ellenkező esetben mindig lehet találni munkát számukra a gazdaságban, vagy a ház körül.

Mire a következő nyár kibontotta szirmait, a falu felzavarodott élete visszatalált eredeti medrébe, és csak akkor támadt párnapos gyász, ha a postás egy-egy feketén keretezett gyászjelentést hozott...

A kis tó mellett, az árnyas pagony mögött, ott, ahol a kertészek keze nyomán illatozó halmokban állt a szalma, és tucatjával nyújtóztak az égnek a víz zöld bogyókat lengető tuják, ahol metszett fagyalból másfél méter magas labirintus remegett a szélben, a nagy tölgyfa oldalához bújva, Bill, a pék fia fennhangon számolt.

- 47... 48... 49... 50... Aki bújít, aki nem, megyek. – kurjantotta, aztán megfordult és óvatosan körbekémlelt. – Rettegjetek nyavalyások! – morogta halkán, aztán lassan körbejárta a hatalmas fát úgy, hogy az mindig a háta mögött legyen.

Szűrös tekintettel, óvatosan oldalgott a labirintus felé, sejtve, hogy ott akár többen is elbújhattak, ugyanakkor a tópart felé is pillogott, mert a bokrok mögött – tapasztalatból tudta – remekül el lehetett rejtőzni.

Egy apró, kockás szoknyát pillantott meg hirtelen az egyik girbegurba törzs mögött.

- Ipi-apacs Amy! Ott vagy a fa mögött! – ugrott vissza a tölgyhöz pár öles lépéssel, és tenyerét háromszor rácsapta a bordás kéregre, majd miközben a lógó orrú kislány feléje indult, újra körülnézett.

Araszolva indult a bokrok felé, de a környéken nem mozdult semmi.

A tó felett pár liba szárnyalt hangos csapkodással tovább és a nádasban egy rigó hangoskodott. A frissen vágott fűvön nesztelen lépkedett, folyamatosan körbetekintgetve. Már csak pár lépésre volt a bokroktól, mikor az átelleni labirintus szélénél meglátta, ahogy az öccse: Jeff, és kicsi Bob, a londoni menekült fiú, aki a cipésznél lakott, minden erejüket összeszedve, inuk szakadtából futnak a tölgy felé.

Nekiiramodott, hogy ő érjen oda hamarabb, de közben látta, hogy Mónika, aki a birtokon kapott elhelyezést, és eddig az egyik szalmakupac mögött hasalt, csatlakozik a rohanókhoz, sőt, megjelent a bokrok takarásából Katie, és Willow a

lelkész ikerlányai, és kicsivel odább Karl, akinek a szülei meghaltak két hónapja Londonban, és aki eddig egy bokor takarásában lappangott.

Heten, öt irányból rohantak, miközben a nyolcadik: Amy Price hangosan kiabált sétálás közben a háttértől: - Fuss Mónika! Fuss! Gyerünk lányok!

A versenyt Jeff nyerte, rögtön utána esett be zihálva Mónika, majd jött kicsi Bob, hogy szinte térdre zuhanva hörögje a fára ütve: Ipi... ipi... apacs... Az ikreket és Karlt megelőzte Bill, hangosan csattanó tenyérrel ütögetve a kérget, elfulladtan kiabálva a neveiket.

- Amy... - zihálta kicsi Bob – ...Amy! Te vagy... a huny... a hunyó...

- Úgy bizony! – szögezte le Bill lihegve. – A szoknyádat vettem észre! – vigyorgott a kislányra. Ez a... - vett nagy levegőt – ...ez a kockás nagyon messziről rikít.

- Nekem akkor is tetszik, öltötte ki a nyelvét Amy.

- Szerintem is szép! – csatlakozott Willow, miközben megvakarva meztelen lábszárát, amit úgy látszik, megcsíphetett valami. – Nekünk is van ilyen kockás Katie-vel. – nevetett össze az ikerhúgával. A két vörös varkocsú, szeplős, vékonyka lánykát a szüleik is képtelenek voltak megkülönböztetni egymástól.

- Hol van Roger? – érdeklődött a mindig praktikus Karl, miközben a szemüvegét törölgette az inge sarkával.

- Tényleg! Hol van? – zsvajogtak lihegve, aztán kollektívíven szemlélték a tölgyfa mellett leülve, ahogy Bill, a feladat komolyságához mérten, óvatos gólyaléptekkel útnak indult, hogy megkeresse.

Először megnézte a bokrok alját, aztán a fákat és a cserjést, majd a labirintus szélét, ahol a galagonya bokrok alatt rengeteg hely volt. Aztán futva bejárta a szalmabálákat de ott sem lelte a kövér fiút.

- Roger! – kiáltotta el magát egy idő után – Roger! Merre vagy? – idővel a többiek is csatlakoztak hozzá. – Roger! Roger! Hol vagy? – kurjongattak felváltva.

- Roger! – harsogta Jeff is. Majd odaszólt kicsi Bobnak. – Jól elbújt a dagi.

- Aha. – helyeselt az apró mokány kiskölyök. – pedig mindig ő bukik le elsőnek. A múltkor bebújt a fa mögé, és kétoldalt kilógott mögüle. – tisztességtelenül felröhögött. – Marha nehéz volt megtalálni.

- Biztos talált valami új helyet. – vélte Amy.

- Ugyan! - Vetettek egyszerre ellen az ikrek, egy szólamban. – Roger?

- Mert? – vetett ellen Karl. – Lehetséges.

- Roger! – kiabálta közben tovább Bill, a fák takarásában.

- Roger! - Hallatszott, innen is, onnan is, ahogy szétszóródtak, de válasz nem érkezett.

- Nézd Mónikát! – mutatta Bill az öccsének. - Mi baja lehet?

- Mert? – fordult meg Jeff – Mi van vele?

- Nem tudom. De olyan izé... Mintha...

Mónika a fűben térdelt, kezét a fejére szorítva. Imbolyogni tetszett, mintha hintáztatná magát, aztán minden átmenet nélkül arccal előre a földre zuhant és nem mozdult többet.

- Mónika! – ordított Bill, aki titkon gyengéd érzelmekkel viseltetett a nála csak két évvel fiatalabb kislány irányában. – Mi a baj? – rohant oda, és térdelt le, miközben a többiek is odasereglettek a látszólag mozdulatlan test köré, és ijedten nézték a vértelenre sápadt arcot. – Mi van veled? – rázta meg gyengéden.

- Biztos megcsípte valami! – vélte Karl – Lehet, hogy attól ájult el. Talán vipera!

- Még hogy vipera! Eszed tokja! – förmedt rá Jeff. – Ez is olyan lányos izé. Elájult, vagy mi.

- Picit pofozd! Láttam a moziban, hogy úgy kell. – sietett kicsi Bob is tanácsot adni.

- Moziba? Mikor voltál te moziban? – érdeklődött Amy.

- Izé... - pirult el a kérdezett. – Belógtunk a múltkor...

- Szép kis alakok! - biggyesztette le a száját Willow. Ezzel mintegy hangsúlyt adva a férfiakról alkotott nézeteinek. – Lehet, hogy megsütötte a nap a fejét. – felnézett az égre. – Nagyon meleg van!

- Pofon? – nézett értetlenül Bill. – Ez biztos? – majd az ikreket bámulta. Az ilyen, ha napszúrás kap valaki?

- Tuti! – nyugtatta meg kicsi Bob. – Az az ipse is pofont adott a filmben a nőnek, mikor elájult. Ez nem napszúrás!

- De okos valaki! – kelt testvére védelmére Katie. – Lehet, hogy igen is napszúrás.

Bill megemelte a testet, majd rövid gondolkodást követően – mérlegelve a lehetőségeket – lekent két irgalmatlan pofont.

- Be kéne vinni a kastélyba! – vélekedett a kezelés eredménytelenségét konstatálva. – Lehet, hogy komoly baja van.

- És mi lesz Rogerral? – érdeklődött Jeff.

- Majd csak előkerül! – Vélekedett kicsi Bob. – Lehet hazaugrott enni.

- Hülye vagy! – jelentette ki Katie és Wilow egyszerre, mély meggyőződéssel.

- Én megyek, megkeresem Rogert, ti meg vigyétek be Mónikát! – vette át a kezdeményezést Karl.

- Én veled megyek! – csatlakoztak kórusban az ikrek.

- Csend legyen! – emelte fel a kezét Bill – Megmozdult!

Hirtelen mind közelebb nyomultak. A halkan fújdogáló szél, valahonnan messziről halk madárdalt és a levelek sustorgását hozta. A Nap egy apró, loncsos felhő mögé bújt, és hirtelen odalett a kora őszi meleg.

- Mónika! – suttogta Bill halkan! – Mónika! – Lassan nyílt fel a lány szeme, de látszólag nem vett tudomást a többiekről. Az arcát pír futotta be, és finoman remegett. – Jól vagy? – kérdezte a fiú.

- Benn van... – rebegették a sápadt ajkak, alig halhatóan.

- Tessék? Mit mond? – érdeklődött Amy.

- Üsd pofon! – javasolta Kicsi Bob. – Naaa! Ne már! – mordult Karlra, aki hátba verte.

- Valami olyasmit mond, hogy „Benn van...” – ismételte Bill. – maradjatok csendben már! – morrant rájuk, mint bandavezér. – A saját gondolataim sem hallom, ahogy locsogtok! – visszafordult. – Mónika! Mi van benn?

Mindenki feszülten figyelte, hogy mi történik. Kicsi Bob a pofon hatékonyságán elmélkedett, de nem mert szólani. Az ikerlányok letérdeltek Bill mellé, és két oldalról megragadták Mónika kezeit.

- De hideg! – suttogta Wilow.

- Mint a jég! – Tette hozzá Katie.

- Mónika! Jól vagy? – Bill komolyan kezdett aggódni.

- Benn... Benn! – emelte rá zöld szemeit a kislány. – benn van...

- Ki van benn?

- Benn van... - rebegte... elnyel... elnyeli...

- Nem értem! – vonta fel a szemöldökét Amy. – ki és mibe van benne?

- Csend már! – hajolt közelebb Mónika szájához Bill, aztán nagyon lassan elsápadt. Felemelte a fejét, remegő tagokkal felegyenesegett, és elnézett a tó felé...

- Azt... Azt mondja... – görbült le a szája - ...hogyan Roger...

- Mi van már Rogerrel? – lépett oda Karl, és pillantásával követte barátja tekintetét.

- Azt mondja, hogy benn van, és... és...! – suttogta Bill.

- Benn? – értetlenkedett Karl – Ki? És hol?

- Roger... A tóban...

Ijedt csend támadt.

- És most mi legyen? – érdeklődött a kicsi Bob.

- Nem tudom. – válaszolt Bill őszintén. – De... Azt hiszem, hogy Mónikát be kell vinni. Közben pedig Rogert is elő kell keríteni. – újra letérdelt, és hátulról átölelte a lányt. – Jeff, Karl! – vezényelt halkán. – fogjátok a lábát. Willow, és Katie, ti a derekát... Most emeld! – felemelték az eszméletlen testet. – Kicsi Bob!

Amyval nézzetek körül alaposan. Ha megtaláltátok Rogert, akkor gyertek utánunk a palotába! – Előre fordult. – Gyerünk!

- Rendben! – válaszolt Amy, és a fiú egyszerre.

Nehéz volt a test nagyon.

Kétszer is megálltak rövid időre pihenni, mire elérték a palotát.

A bejáratnál, már erejük maradékát emésztették fel, és a kopogtatót használó Jeff úgy fujtatott, mint egy mozdony.

Karl, aki erre az időre Mónika mindkét lábát megtartotta, vöröslő fejjel lihegett, és az ikrek már vagy tíz perce nem szóltak egyetlen szót sem, ami a legmélyebb depresszió jeleként volt náluk értelmezhető.

Az ajtót felnyitó szobalány halkán felsikoltott, mire két percen belül összefutott a ház népe.

Mónika alélt testét az előtér egyik szófájára fektették. A gyerekek szeppent csendesen, és nagyon fáradtan dőltek neki a falnak, mikor a lépcső tetején megjelent Mrs. Minor a házvezetőnő.

-Mi ez a felfordulás? – morrant az odarohanó cselédlánya.

-A kisasszon'ka rosszul lett! – felelte a fehér kötényes lány a pilláit lesütve és a kezeit tördelve. – A gyerekek ölben hozták haza. – Kétségbeesetten nézett a házvezetőnőre. – Mi lesz most?

-Hadd lássam! – enyhült meg egy pillanatra, és hosszú szoknyáját felcsípvé lesietett a lépcsőn. A szófa előtt megállt, majd megérintette a lány homlokát. – Ez a gyerek lázas. – odafordult a cselédlányhoz. – Most azonnal szólj a Pete-nek, hogy nyergeljen, és menjen az orvosért. – a lány elszaladt az istállófiúért. – Itt várjatok jómadarak! – mordult a kölykökre, azzal ölbe emelve a kislányt és eltűnt a földszinti ajtók egyike mögött.

-Mi lesz most? – kérdezte suttogva Karl.

-Nem kéne eltűnni? – érdeklődött Jeff.

-Maradjatok már! – morrant rájuk Bill. – mindjárt visszajön Mrs. Minor. Ha most lelépünk, abból baj lehet.

-De én nem akarok kikapni! – görbült sírásra Willow arca.

-Senkit sem fognak megverni! Mi csak segítettünk! – suttogta Bill, de nem lehetett túl sok magabiztosságot kivenni a szavaiból!

Az ajtón – ami mögött Mrs. Minor eltűnt, – kilépett egy cselédlány, hogy sietős léptekkel eliramodjon, majd egy tál vízzel és törülközőkkel tért vissza. Az ajtó bezárult és csend támadt. Hosszú percekig nem mozdult semmi, majd mozdult a kilincs, és Mrs. Minor jelent meg.

-Na csirkefogók! – nézett rájuk végig – Ki meséli el, hogy mi történt? – nagy csend támadt – Na! Ki vele!

-Az úgy volt... – kezdett hozzá a történethez Bill – ...tetszik tudni, mi csak bújócskáztunk.

-És?

-Szóval nem találtuk Rogert, és akkor Mónika összeesett.

-Csak úgy összeesett? – villant kétkedés a házvezetőnő szemében. - Futás közben elesett?

- Nem! – vetett ellen Bill. – Egyszerűen állt, aztán a fejéhez kapott és összeesett. – Bill kapkodó, és gyermeki összevisszaságban igyekezett elmesélni miként is esett, és hol Jeff, hol Karl egészítették ki egy-egy szóval a történetet. – Tessék hinni nekünk! – bizonygatta. A többiek szeppent csendesen figyeltek, sápadtan bólogatva az elhangzottakra.

- Azt mondjátok, hogy egyszerűen csak összeesett? És Roger még kinn van valahol, és nem tudjátok hol?

- Nem! – vetett ellen Bill. – Mónika azt mondta, hogy beleesett a tóba.

- Mónika látta, amikor beleesett?

- Nem. Csak azt mondta, hogy a tóban van.

- Képtelenség. – morrant a házvezetőnő. – Biztos csak félrebeszélhetett.

Roger alighanem jól elbújt. Menjetek és keressétek meg!

- De mi van, ha mégsem?
- Ostobaság fiam, amit mondasz. Képtelenség! – tette még hozzá. – Mónika alighanem megüthette a fejét.
- És Mónikával mi lesz? – kérdezett rá Willow.
- Mindjárt hívunk neki orvost. Biztos, hogy az, történt, amit itt elmondtatok? – nézett rájuk komor gyanúsítással a szemében.
- Biztos! Csak egyszerűen összeesett. – emlékezett vissza félhangosan Jeff.

– aztán mondott valamit Billnek, és utána nem mondott semmit, csak feküdt!

- Remélem, igazat mondtatok? – nézett szigorúan a házvezetőnő. – A ti érdeketekben. Ha hazudtok, az úgy is kiderül.
- Teljesen biztos! - válaszolták kórusban a gyerekek. – csak Roger veszett el! – tette hozzá Katie, elnézve valahova a tó felé. – És nem tudjuk, hogy hol van.
- Hát akkor ideje, hogy megkeressétek! – adta ki az útjukat a nő.

A gyerekek, komor balsejtelmektől kínozva hagyták el a palotát.

- Most mi lesz? – érdeklődött Jeff.
- Megkeressük Rogert. – morogta Bill. – Aztán ha előkerült a lelket is kiverem belőle.

A nagy tölgyfánál, egy keveset kellett kurjongatniuk, hogy Amy, és Kicsi Bob előkerüljenek. Csak egy pillantást kellett rájuk vetni.

- Szóval nincs meg! – jelentette ki Karl. – De hova lehetett akkor?
- Félek, hogy valami történt vele, hüppögött Amy, akin látszott, hogy az elmúlt órában már többször elsírta magát. Mi van, ha... Mi van, ha. – de nem merte kimondani, amire mindannyian gondoltak.

- Szólni kell a felnőtteknek! – döntötte el Bill. – Gyorsan!

A falu a birtokon keresztül is jó félóránnyira volt.

Mrs. Kovalsky – Roger édesanyja – az udvarban állt, és lassú, körültekintő mozdulatokkal seprte a kerti járdát, mikor meglátta a feléje rohanó, hangosan kiabáló gyerekeket. Kezét a kötényébe törölgetve sietett eléjük kaput nyitni.

- Hol van Roger? – Kérdezett rá azonnal, szétnézve az utcában.

A kölykök zavartan hallgattak, egymást biztatva. – Mondd már! Na mondd! – böködték Billt.

- Nem tudjuk Mrs. Kovalsky. Elbújt és nem találtuk meg. De Mónika azt mondta, hogy a tóban van.

Egy órával később a fél falu Rogert kereste, de nem találták sehol.

Itt biztos nem találunk meg. – nevetgélt magában a kövér fiú, ahogy a nádas szélén ringatózó egyik csónakba belehasalt.

A ladik alján vastag, olajosan fénylő ponyva volt összetekerve, a kinn éjszakázó halászok ezt terítik maguk fölé, ha eleredt az eső. Ezt eligazgatta, hogy ne ázzon el a lába, és hogy ne lehessen könnyen észrevenni. A ponyvát úgy hajtogatta, hogy egy kis résen át, lássa a tölgyfát.

Csendesen mosolygott, ahogy a többiek nagy futását végignézte, majd mikor Bill elindult, hogy őt is megkeresse, rákészült, hogy megelőzze. Óvatosan bújt elő a rejtékhelyéről, és lépett a pallóra.

Ahogy áthelyezte a súlypontját, a csónak megbillent, és ő hangtalanul esett hanyatt.

Ki tudja milyen csoda játszhatott közre, de a nadrágtartója felakadt az egyik cölöpön, ugyanakkor a fejét olyan erővel verte be, hogy azonnal elvesztette az eszméletét. A melléig érő víz lassan körülölelte, miközben a nagy fejesebből folyamatosan szivárgott a vér.

- Hagyjának – visította Mónika. – Hát nem értik? – sírta el magát. Két cseléd akarta lefogni, de nem sikerült nekik. Mrs. Minor bevetette minden tapasztalatát, de nem tudta rávenni a gyereket, hogy feküdjön nyugodtan. Láztól piros arccal sikoltozott, egy csónakról és a tóról kiabálva. Kiütötte kezéből a gyógyszeres poharat, majd ijesztő hangon felzokogott... - Meg fog halni... meg... fog. – azzal visszahanyatlott az ágyra.

Lassan egy órája tartott a tombolás, és a lány egyre gyengébben állt ellen. Ereje kezdte elhagyni, könnyei úgy tetszett, hogy elapadtak. Lefogni nem tudták, mert minden alkalommal, mikor megérintették, görcsös roham kapta el, és eszelősként rángatózott, amíg el nem engedték. Mikor az orvos, akiért lovas futárt küldtek, megérkezett kis homokfutóján, már alig volt benne élet.

X. fejezet.

Anglia.

2007. október 26. péntek

Penkington hall

Hűvös, dohos a levegő, és a borospincék semmivel össze nem téveszthető hordószagán túl, érezni lehetett még valami fura, kesernyés, a mandula illatához fogható, de mégis valahogy kellemetlen ódört.

Terrakotta köveken lépkedek, a penésszel vont boltíves, kővel rakott mennyezet alatt. A lépcső alján rozsdamarta, vörösesbarna oxidréteget pergető rácskapu áll nyitottan, azon keresztül lépek be a vigasztalan, és rideg barlangtemplomok

hangulatát sugalló járatba, és azon morfondírozom, hogy mi a búbánatért kell nekem előbb utóbb valami hasonló helyen mászkálnom. A változatosság kedvéért egy-egy alkalommal nyugodtan előfordulhatnának „drága barátaim” teszem azt a napfényes Hawaii-n, közvetlen a hófehér homokkal borított strandon, a pálmafák alatt?

Gyertyáim viaszt sercintve próbálják bevilágítani a sötétet, mindhiába.

Visszhangot verve koppan lépteim zaja, leheletfinoman visszaverődve valahonnan messziről. Nyirkos légáramlat – közismertebb nevén cúg, azaz huzat – cirógatja az arcom, így az a feltevés, hogy a másik oldalon van egy kijárat, talán valahol a konyhai feljáratnál, teljesen reális feltevésnek tűnik.

Kicsit lejt az út, és egyértelműen azt érzem, hogy nem csak a lépcső három méteres mélységében vagyok már, hanem sokkal lejjebb.

A tér hirtelen tágul nagyobbra, és a gyenge fénynél gigantikus hordókat látok kétoldalt felmagasodni, rajtuk krétával írt számok és betűk.

Ha nem tévedek, egyik másik hordó tartalma több mint száz éves. Jobbra, balra időnként elágazások nyílnak, azokban kisebb hordók pihentetik a szőlő nedvét, egymásra halmozva, miközben kísértetiesen gurgulázik és morog a bezárt, lassan erjedő lé, akár egy halom, mélyen alvó, rossz emésztésű barnamedve.

A hordók után...

Ilyet még nem láttam.

Kétembernyi magas, fém polcokon, millió, penészes üveg trónol.

A polcok mennyiségét megsaccolni sem tudom. A boltozatos plafont hatalmas pillérek tartják az elképesztően nagy teremben, és a gyertya fényét ezernyi, zöld és barna csillanás tükrözi vissza, olyan gazdagságot mutatva, mely vélhetően párját ritkítja.

Itt aztán sikkesen le lehet aljasodni.

Hosszú percekig tart, míg átkelek a sorok között, meg-megérintve egyik másik kerges bevonattal fedett üveget, megbizonyosodva, annak valódiságáról.

Sziszegő hang készlet megállásra, illetve a remegés, ami újra előnt.

Itt van valahol.

Uralom a gondolataim, és légzésemmel kordában tartva a vágyat, a bizonyosság magabiztosságával hagyom ott az üvegek erdejét, hogy a folyosó mélyéről jövő, szinte csábító érzést kövessem.

Gyertyám fénye egyre zsugorodó körben képes bármit is láthatóvá tenni, egy modern fizikus csak elhűlten figyelné, miként fogy a látótávolság, holott a gyertya fénye nem csökken... Csak... Csak valami megfoghatatlan sötétség pólyál be mindent, s végül, jobb híján megeszi a fényt, kioltva a mécs életét.

AZ, AKI ÉBREN VAN, megajándékoz a láthatatlannak mutakozó dolgok valódi kinézetével, és a falak fura ezüstragyogással engednek tudatom parancsának.

Látni nem nehéz.

Az éteri – csak nekem világító – fényt követve, akárha derengő holdtöltében sétálnék, egy oldalfolyosó mutatkozik meg, és remegő zsigereim, elárulják, hogy arra kell mennem.

Más, mint a korábbi átjárók.

Csúcsíves, kövekkel és rég elkopott jelekkel borított boltív magasodik előttem, melyen túlról, ide érzem a tapintható, arcomba ásító sötétséget, azt az erőt, ami vonz és taszít egyszerre, az erőt, aminek forrását fel kell lelnem.

Hűvös van.

Karom és combom libabőrös, szőrszálaim szurkálják a nadrágot, hátamon, akár ha jégkockák olvadó leve indulna meg, gleccserek hűvösével szánkázik a verejték. Kordában tartva érzeteimet, csak egy gondolat és szinte melegem támad.

A falak szürke bánata szinte érzékelhetetlen, s a levegőben halk sustorgás hallik.

Nem tudom kivenni a szavakat, melyek körbefonják tudatom, és vattaszerű bizonytalanságba igyekeznek betekerni.

Leheletem párája egyre vaskosabb, ahogy a környezet hőmérséklete lassan átcsap mínuszba, és lépésről lépésre mind fagyottabb és fullasztóbb.

Ez egy katakombá – fut végig bennem a felismerés, mikor oldalt meglátom az első bemélyedést, egy porral és mállekony pókhálókka vont priccset, rajta szétrohadt koporsó romjai között emberi maradványokkal.

Az elhunyt ruhái csak penészes cafatok, a koponya foghíjas vigyorgása és üres szemgödrei pedig sejtetik az eltelt hosszú évszázadokat.

A priccsek - néhol 2-3 is - egymás felett, többé-kevésbé ép koporsókkal kísérik lépteim, a mindent bevonó enyészet közepette, miközben a suttogó hangok egyre erősebben kötődnek mozgásomhoz.

Motyognak. Elhalkulnak. Susognak.

Arcomra nedves ködként feszül az érzés: valaki, vagy valakik előttem járnak... Épp csak pár lépéssel, de itt vannak, lesnek, várnak rám, csak a megfelelő, a soha vissza nem térő alkalmat lesik, amikor egyik rejtett zugból rám vethetik magukat, s félelmemből táplálkozó lényük víg tort ülhet lelkem romjai felett.

Hallom lépteiket, ahogy tétován csoszognak magukban morogva, meg-megérintve a koporsókat, összekócolva, beletúrva a holtak kuszán nőt hosszú hajába, melynek mozgását még én is látom nyomukban járva.

A falak visszhangot vernek, szívem dobbanásai a fülemben csengnek.

Ahol járok, az már nem szerves része a pince mindennapos szinten használt részének, és ahogy lépésenként haladok benne, tisztán tudatosul bennem, hogy a kastély tömbje, miként marad mögöttem és felettem el.

Egyre mélyebben „merülök” alá a hívogató sötétbe, gyanútlanak látszó nemtörődömséggel.

Csak magamnak, halk mantrát mormolok, és átsiklok abba a másállapotba, amittől a falak egyre világosabbak, a bújdokló, rejtőző árnyak pedig mind feltűnőbbek lesznek.

Itt vannak.

Körülöttem.

Testem körül, csak a beavatottak számára látható mézarany vibrálású aura dereng fel, s lábaim szinte nem is érik a lucskos, nedves, átfagyott földet.

Egyetlen hatalmas ovális kamra van az út végén, s minden a környéket megfestő, fájdalmas, sötéten tapadó negatív energia ide összpontosul, a gyökerekkel át - meg átfűrt, ki tudja milyen ősi kriptá repedezett teteje alá.

A falak mellett, körben, néma kandeláberek állnak, parázstartó serpenyőik üres hidegen pihennek. A padló rajzos, de már töredezett gránit lapjain a minták kivehetetlenre fakultak

Egy mészkő szarkofág fekszik középtűt.

Majd' ember magas, egy tömbből faragott, egykor hófehér, mára mocskos és penészes felületén, ezernyi girbegurba faragással.

A mintázat akár inas növénykacsok futják körbe, mitikus jelekkel borítva be egészét. A megkísértés története játszódik le előttem, egészen újszerű felfogásban, hisz a domborművek azt sugallják, hogy Éva őszinte szerelemmel szerette a kígyót.

A szarkofág körül, a bálteremben látott fekete füstszerű asztrál-lények gomolyognak meghatározhatatlan céllal, de egyértelműen bántó, rosszindulatú gondolatokat eresztve maguk köré, számomra – bárki számára – kényszerű pöcegödörre téve a helyet.

Nincs itt elképesztő hatalmú gazdájuk, akivel volt „szerencsém” korábban összetalálkozni, de látom nyomát, a kormos, mégis világító szalagot, mely a szarkofág mélyéből, vélhetően egy koporsóból ered, s vékony selyemszálként vezet felfelé, valahová a mennyezetnek, ahol elvész a kövek illesztései között.

Lassan kitárom kezeim, és megmutatkozom a hömpölygő, fekete népségnek.

AZ, AKI ÉBREN VAN, egy pillanatra megmutatkozik. Agyamba vág hördülésük, amint felismerik, ki vagyok.

Szándékaim tisztán és egyértelműen ragyognak fel köldök-, valamint szívcsakrák kapuján át, s hagyom, hogy az ölemben élő „kígyó” a tudás nemes esszenciája, kisugározza az AKARATOT.

Mikor tenyereim összecsapom, éteri energiák hullámai mossák át a termet koncentrikus köreikkel, hosszan lüktetve, ahogy a szívem ver, ahogyan én akarom. A fény minden dobbanással erősebb, minden lüktetéssel fénylőbb hullámai

hömpölyögve áradnak. A civakodó, suttogó, téveszméket, és fájdalmat sziszegő, rút lényeket lassan szétmorzsolja a dobogva hullámzó fényfal, s előbb a sír környékéről, majd utána a falakról is sorban lemállanak az odatapadt, ki tudja honnan idetalált szerzetek... Végzetük úgy illan el, mint megfoghatatlan testük, így az őket megkötő és rajtuk, általuk élősködő sötét entitás erejét többet nem tudják erősíteni, támogatni.

A fekete szál megereszkedik, mikor megérzi tudatom erejét. Látom, érzem, amint a kortalan tudat alábszáll e privát panteonba, ahol istenekkel vetekedő hatalmát egy szarkofág őrzi. De Ő, akinek minden rezdülése bele van ivódva a falakba, aki a gyász tónusaival festi meg a kriptá minden fekete tónusát. Nem mutatkozik.

Vár.

Igyekszik kipuhatolni hatalmam és erőm korlátait, de én gyorsabb vagyok.

Kialszanak az általam gyújtott fények, s hátat fordítva otthagynom a kriptát.

Visszatértemben – elhagyva a síralomhelyet – gyertyám erőre kap, s magától felvillanva, mintegy felsóhajtvá mutatja a kifelé vezető utat.

Amint egyre feljebb haladok, elárad mindenfelé a tisztaság párája, amint erőm tudatában lépkedek felfelé a lépcsőn.

Lélegzetem kitisztul.

Jobbra az ajtó, ahol nemrég a kocsis beszélgetett a szakácsnővel. Az ajtó nyitva.

Egyetlen lépés, és odakinn vagyok. Az eső az arcom mossa, a lehetőség adott. Csak el kell indulnom és továbbállhatok.

De akkor... Akkor vélhetően marad itt valaki, vagy valami, aminek nem itt van a helye. Nem ide való.

Nem a kötelesség beszél belőlem, sem pedig valami zavaros küldetéstudat. Egyszerűen csak a gondolat maga... Elképzelhetetlen...

Nagyot szippantok a hűs levegőből, és behajtom az ajtót.

Felfelé indulok.

Csend és béke honol. Senki sem áll az utamba. Felkapaszodom az emeletre. Mérlegelem a következő lépéseimet.

Magam mögött kellett hagynom Őt, mert ha elpusztítom, lehet azok, akiket béklyóba fog, örökre elvesznek. Most az élőkkel kell foglalkoznom, az élőket kell a helyes útra terelnem.

Lépteim során minden apró kis részlet más színben játszik nekem. Minden bútor beszél és sztorizgat, ahogy haladok visszafelé. Egy régi történet elevenedik meg bennem, mintha csak valami távoli emlék lenne. A bizonytalanság felett, és a kérdések között valami új kezd formát öltetni... Hallgatózom, figyelek, és azon töprengek, hogy mi is az, amibe nyakig merültem. Nem ismerem a történetet, de azt már tudom, hogy végig kell játszanom azt a szerepet, amit itt rám kényszerítenek. Így talán módomban áll majd segíteni azoknak, akik most még talán ellenségnek tekintenek, nem sejtve, hogy én vagyok az, aki segíthet nekik.

Szobám csendjébe érve, magamba zárom azt, AKI ÉBREN VAN.

Picit fülelek a szomszéd ajtónál, hátha kiderül, hogy ki lakik benne, és vajon mit is szeretne tőlem?

Eljátszom a gondolattal, hogy ha most rárugnám az ajtót, vajon mennyire kapná kézbe a tökei a hirtelen frásztól? Hirtelen ötlettől vezérelve, lenyomom a kilincset. Meglepetésemre nyikorogva feltárul.

De bűdös van!

A szoba állott és dögletes szagokat ringat a keblén. A falakon körbe – lépcsőzetesen – megdermedt viasztenger. Egykor volt gyertyák százainak, piszkos, összeolvadt maradványait lepi a por. A plafonról alálógó, minden zugot, sarkot, kiszögellést befonó pókháló, a falakon málladozó, penészes porcicákkal lepett, felismerhetetlen képek alatt – velem szemben – kopott, szúette, egykor csodás hímzésekkel gazdagon díszített takaró alatt, egy ágy áll. A párnák mocskosak a leülepedett évtizedes portól, és a férfihulla, aki kezeit összefogva fekszik mindezekon, rég elrongyolódott, valamikor kifejezetten elegáns ruházatában, nem úgy néz ki, mint aki tegnap hunyt el. Koponyáján a haj eszelősen elburjánzott

boglyaként fogja keretbe a csontra szikkadt bőr maradványait. Ajkai eltűntek, a koponya vicsorgó csontosan bámul az üres szem üregein keresztül a semmibe. Csontkezei mellére hajtva egy kereszten nyugszanak, lábait pléddel takarták be, mely mára úgy néz ki, mint egy lukas, ocsmány felmosóröngy, amivel nem sokkal korábban egy vasúti klozettet mostak fel.

Az ablakot szegő, tépett, fonnyadt, lélekhagyott függönymaradványok között, apró imazsámoly, rajta biblia, és olvasó... Tisztaságával kilóg erősen az enteriőrből.

Szép kis szomszédság.

Körülnézek, de a ravatalon, és a bokáig érő szutykon kívül nincs semmi.

Óvatosan a halott mellé lépek, és jól megnézem magamnak, majd ahogy jöttem, visszatérek a szobámba.

Micsoda pazar vendéglátás.

Elvigyorodok a gondolaton, és megkezdem bőröndjeim kipakolását.

Picit füstölgök a vezénylésemen, de nyilván – mint mindig – most is okkal történnek a dolgok.

Ídeje tisztába tenni magam. Mindjárt kilenc óra.

Ebben a pillanatban megszólal a vacsorára invitáló cintányér. A tükörbe nézek, és konstátálom, hogy tíz perc alatt, korrekt csoda lesz, ha elkészülök. Felmarkolom a ruhám, és a tisztasági motyóm, majd abban bízva, hogy a folyosón nem tartózkodnak ijedezős hajadonok, vagy ájuldozó matrónák, ne adj isten hirig kedvű úriemberek, egy barna köpenybe, strandpapucsba, tisztálkodó eszközökbe és megnyerő mosolyba öltözve a folyosó végén fellelhető mosdó felé veszem az irányt, mondván, hogy ennyi mászkálás után egy öt perces pancsolás alanyi jogon jár nekem. Ha ebben most valaki meg szeretne akadályozni, annak a haláláról tuti hetekig fognak cikkezni nem csak a helyi, de a nemzetközi lapok is.

Tusira fel!

1918. október. 26-ról, 27-re virradó

Penkington hal

Már csak gyertyacsonkokat rezegtetett a lassú légmozgás.

A szobában hömpölygő szivarfüst akár valami halovány asztráltest
hömpölygött ki a nem is sokkal korábban megnyitott ablakon...

A hajnal még messze volt hideg derengésével, és már elillant az este szokatlan
gyengédsége. Egyszerre hűvös szél ébredt valahonnan a távoli tenger irányából, és
pár kósza felhő is előbukkant, hogy a sötétség mákonya teljessé válhasson.

A park fái téli álomra szenderülve gubbasztottak, mint valami lomha szörnyek,
amik ágszarvaikon sárga, rozsdavörös, vagy barnálló levélhullákat ringatva
szuszognak bele a némaságba.

A galagonyabokrok labirintusa felől egy bagoly huhogott jóllakottan, és a nádas
kerítette kis tó fodros hullámai sejtették, hogy az ősz immár végérvényesen
búcsúzik, s a közelgő november úgy fogja szétszórni a barátságos jelen néha még
meglepő puhaságát, mint könnyörtelen lovasroham a gyanútlan gyalogságot.

Az égi háború feltarthatatlan seregei lopakodtak az égre, és könnyörtelen,
kérelhetetlen szavaként a múlt időnek, a feltámadó szél szilaj lovasai örült
boszorkánykerekekbe kergették az illatos avarszőnyeget, miközben puhán eleredt
az eső.

-Senki sem sejtette! – vélekedett a házigazda, miközben a paraszat piskálta. –
Én legalább is nem!

-Hihetetlen, hogy ilyen mód képes volt megvalósítani az elképzeléseinket. –
vélekedett az ifjú francia. Jól sejtette, hogy fontos kiegészítő információk birtokába

fog jutni. A sarokban ketyegő állóóra negyed-négyet mutatott. – Érzem, valami olyasmi van a háttérben, amiről kevés az információm. – suttogetta.

Ketten álltak már csak a szobában.

A többiek korábban távoztak, miután Pegazus egyetlen mozdulattal befejezettnek nyilvánította a megbeszélést, s most a szomszédban beszélgettek. Korábban áttekintették a háború jelenlegi állását, meghallgatták egyenként egymás jelentését és beszámolóját, majd mindannyian várakozásteljesen a Páholy fejére tekintettek.

-Csak a Főnix maradjon itt! A többiek odakinn várakozzanak! – rendelkezett az öreg. Az egybegyűlteket hangtalan hagyták el a szobát. – Amit most fog látni, kedves Robert – fordult a nyílt tekintetű lordhoz bizalmasan a vénség, eddig csak keveseknek adatott meg! – kicsit hátrébb lépett. – Térdeljen le, kérem! – utasította, és a férfi bizonytalanul engedelmeskedett. Pegazus a mellényzsebéből, gyerekenyér méretű áttetsző korongot vett elő, és az asztalra helyezte, majd Robert legnagyobb megrökönyödésére ugyancsak térdre ereszkedett. – Semmi esetre se nézzon fel, amíg nem kap erre engedélyt! – fordult feléje az öreg. – Ha mégis megteszi, meghal. Csukja le a szemét, az lesz a legjobb, és igyekezzen nem gondolni semmire. – azzal kezeit összekulcsolta, és lehuny szemmel halkan annyit mondott: - Készen állunk!

A csend gyorsan elmélyedt. Az óra halk ketyegése, vagy a függöny mozgása – ahogy a szél játszott vele – voltak csak hallhatóak.

A fényt eleinte nem is érzékelték.

Az asztalra tett lencse átmelegedett, először mély bíbor, majd halovány kék színt öltött, s duzzadni tetszett. Lüktetve, akár valami apró áttetsző kristályszív, felfelvillant, s bevilágította a szoba eddig árnyékos sarkait. Minden dobbanással egyre világosabb, egyre fényesebb, egyre áthatóbb lett. A falak szinte áttetszővé fakultak, a bútorok csontvázaknak mutatkoztak, majd apránként feloldódtak az egyre intenzívebb, még lecsukott szemmel is bántó sziporkázásban.

- Ki ne nyissa a szemét! – suttogetta Pegazus.

A világosság már elviselhetetlen volt. Ózon illata keringett a tejfehér, mindent magába olvasztó ragyogásban. Nem látszott már semmi csak a fény. A palota elenyészett, a valóságot felitta az éteri sugárzás, és mindent átható, statikus elektromosság apró szikrái pattogtak a bőrükön.

- Kinyithatjátok a szemeiteket! – szólalt meg egy semmihez sem fogható kedves hang.

Mikor Robert Penkington feltekintett, megértette, hogy kiket is szolgál a Páholly.

Most, alig negyed órával később a lord igyekezett az emléket a lehető legmélyebbre temetni magába.

-Tökéletesen látod Armand. – váltott bizalmas hangnemre. – Egy nagy titkot kell megosztanom veled, hogy aztán egy még nagyobbat bízhasak rád.

-Megtisztelsz Robert.

-Ne hidd! Eljött a pillanat, mikor válaszút elé kerülsz, és a döntéseid már több embert fognak érinteni, mint arról bármikor is álmodtál. – mélyen Armand szemébe nézett – Tudom, hogy tele vagy ellenérzésekkel, de ezeken lépj túl! A Páholly új generációjának vagy a tagja. '14 – ben bizonyosságot tettél az alkalmasságodról, de a nagy feladat még csak most áll előtted. – A gyertyák fénye finoman vibrálni kezdett, miközben szivarra gyújtott. – Foglalj helyet, kérlek! – intett az egyik fotelre, és maga is elhelyezkedett. – A Páholly léte akár a testben a szív. A test a Világ, a körülöttünk zajló élet, a Mindennapok. A Páholly a lüktetés, a keringés, az élet áramlásának biztosítása. De felettünk áll a... – nehezen tudta volna megfogalmazni, amit tapasztalt, mindezt úgy, hogy ne áruljon el a kelletténél többet. – ...a Forrás. És ezt a Forrást aligha vagyunk képesek megérteni. Én is csak elfogadom a létét, végrehajtom az utasításait, és... hm... igen! – mosolyodott el

kissé – mindenekfelett csodálom. Csodálom erejét, bölcsességét, és hideg józanságát. – felnézett – Látom nem nagyon érted, miről van szó.

-Valóban. Csak sejtéseim vannak és...

-Igen?

-Félek kicsit. Azt hiszem. A háború...

-Ez természetes. Aki nem fél az ostoba. A bátorság nem azonos az önfeláldozással. De önfeláldozás nélkül valóban nincs bátorság. Néha térdre kell ereszkedni, hogy ezt megérthessük...

-Komoly a gond? – a francia nem nagyon értette.

-Igen. Új erő bontogatja szárnyát keleten, és munkánk ezt az erőt minden lehető eszközzel a magasba emelni.

-Mit kell tennem?

-Két napon belül elindulsz Oroszországba, és minden erőddel azon leszel, hogy az ott megszilárduló hatalmat támogasd. A célra kapsz első lépésként tízmillió fontsterlinget, amit korlátlan mennyiségű további támogatás követhet.

-De hiszen...

-Igen! Valóban zavarba ejtő, de... Így kell lennie. Tudom, hogy Miss. Bonionhoz érzelmi szálak fűznek... Ez nehéz próba.

-A bátyját mi...

-Igen. Gábrriel vállalt egy feladatot, amit több, mint 10 éve... Eh! Nehéz ez Armand. Félix Juszipov csak beteljesítette a karmáját. Nekünk meg kellett teremteni a lehetőséget, és az alkalmat. A történelem, pedig felveszi a fonalat, és minden úgy történik, ahogyan kell. El van döntve.

-Susanne nem tudhatja meg ugye soha?

-Azt sem tudja, hogy létezik a Páholy. És soha! Érted? Soha nem is tudhat a létezéséről. Gabriel Bonion átváltozott valaki mássá és meghalt lassan két éve. Így kellett történnie.

-Értem Robert... Mindent értek! – Sóhajtott az ifjú...

A többiek időközben a szomszéd szobában gyűltek össze.

A mélybarna falburkolattal szegélyezett falakon körbe XVII.- századi bútorok álltak. Rengeteg irat, dossziéba rejtett dokumentum látszott a szekrények polcain. Mellettük, felettük, alattuk, könyvek, szaktudományos elemzések, vaskos jogi eszmefuttatásokat tartalmazó enciklopédiák, szótárak, atlaszok. Több mély fotel kellett magát az íróasztal körül.

– Lassan két éve, hogy halott, de az általa végzett munka a beteljesüléshez közeledik. – suttogetta a jezsuita, a karjába kapaszkodó öregembernek.

–Igen! Remekül teljesítette, amivel megbíztuk. – az aggastyán hátra hanyatlott a székekben és nagyon öregnek látszott. – Néha úgy éreztem, hogy valódi volt a hatalma. Pedig mi tettük azzá, aki volt...

–Az uralkodó is így vélte. – az amerikai is leült egy fotelba. – Bár a felesége... Na ő aztán tényleg a befolyása alá került. Az elbeszélések alapján, az utolsó percig úgy érezte, hogy igazságtalanul bántak el a barátjukkal.

–A vallás, és a hit – fűzte hátra kezeit a jezsuita – fegyver. A megfelelő kézben kifejezetten. A patriarcha is úgy vélte évekig, hogy egy istenember. – könnyedén elmosolyodott. – Persze, mindent meg is tettünk, hogy ezt higgye. Olyan kondicionálást kapott, hogy mikor személyesen is találkozott vele, már akármit elhitt volna neki. Évekig tömtük a legképtelenebb történetekkel olyan emberek szájából, akiket tökéletesen megbízhatónak talált.

–Mikor bemutattuk... az... ööö... az udvarnál – merengett a herceg – úgy emlékszem, hogy szinte... ööö... szinte azonnal kezébe vette az... az... irányítást.

–A fellépés csodája. – nevetett az öreg. – Sokan bizonyították már a történelemben, hogy a megfelelő fellépés szinte mindent képes meghatározni.

–De mindez ... igen... képtelenség lett volna, ha... ha nincs benne... ööö... megfelelő adottság.

-Nem mi adtuk neki ezeket az adottságokat. Azok vele születtek. Gabriel rendkívüli ember volt... Egy rendkívüli idő rendkívüli szülötte. – jegyezte meg a jezsuita. De mi tettük azzá, aki lett.

-Cserébe az életét adta. – szólt közbe az ezredes. – Mi a következő lépés?

-Számunkra? A megkezdett munka befejezése. – az aggastyán lehunytt szemmel pihegett. – Még távolról sem vagyunk készen. Olvashatták a teendőket, és az irányvonalakat... Megkaptam az új utasításokat is. A következő időszakban alighanem minden idők legnagyobb csapását fogja elszenvedni az emberiség.

-A háborúnál is nagyobb? – az ifjú francia elsápadt a gondolatra. – mi lehet nagyobb csapás egy háborúnál.

-Egy másik háború, egy másik mindent túlszárnyaló háború! Amit csak akkor lehet túlélnie a világnak, ha te elég erőssé teszed addigra a nagy Oroszországot.

-Épp most mérszáróltattunk le egy földrésznyi embert. – csattant fel a fiatal francia – Erre most...

-Hallgass végre! – morrant rá a házigazda. – Felesküdtél valamire öt éve! Úgy tűnik, hogy megfélemedzel arról, hogy mik a célok, és hogy mi az eszköz használói vagyunk. De nem mi hozzuk a döntéseket! Ez a háború kell! Szükséges és elkerülhetetlen.

-De ezek őrült számok Robert! – nézett fel a fiatalember. Épp csak végén vagyunk egy világegésnek, és már tervezitek az újat? Csak én látom ezt?

-Nem fiatal barátom. Nem csak te. – mosolygott újra a házigazda. – De még nem érted azt, hogy ha nem mi „segítünk” be húsz, harmincmillió ember halálába, akkor lehet, százmilliók felett mondjuk ki az ítéletet. Az utasítások az elmúlt hétszáz évben mindig pontosak, és megfellebbezhetetlenül jók voltak. Nem mi tervezünk. Mi csak végrehajtunk. Furcsa, de senki sem tévedett azok között, akik felettünk vannak, és meghatározzák a világ lüktetésének ritmusát. Mi sem tehetjük!

Emlékszem – révedt el – mikor annyi idős voltam, mint te, hasonlóan láttam a világot. Nem értettem, miért kellett megtenni bizonyos dolgokat. De megtettem, mert ez volt a feladatom. Később ezernyi apró kis jelből rájöttem, hogy még a tévedéseknek is oka van.

Az öreg merengve osztotta ki az utasításokat.

-Ön hercegem, a kontinensre távozik, és a következő hónapokban, Svájcból felügyeli a feladatok tökéletes végrehajtását. – Most kérem, hagyjon minket magunkra, jövő év májusában térjen ide vissza, és megkapja az új instrukciókat. A parancsokat átveheti a Páholy zürichi palotájában. Isten önnel!

A herceg enyhén meghajolt: - Minden jót uraim! - és töprengve elhagyta a szobát.

-Kedves Eugen! – Fordult az ezredeshez. – Kegyetlen dolog, de önnek ott kell lennie Trianonban. Személyesen kell ellenőriznie Magyarország ellehetetlenítését, és területi megcsonkítását. A déli területekre kifejezetten ügyeljen. Nem tudódhat ki! Semmiképp sem tudódhat ki, hogy a szerbiai konfliktus egyetlen oka a Monarchia szétlázolásán keresztül a magyar egység megbontása. Amikor eljön a paktum aláírásának perce, ön ott legyen... Jó munkát végezzen. Nincs sok ideje, de mindenféleképp elég ahhoz... De maga érti.

-Ahogy kívánja a Páholy, uram.

-Nem! A Páholy nem kívánna ilyet. Ez kegyetlenség. De külön utasításunk van arra nézve, hogy a kettészakításra ítélt Európában legyen egy olyan pont, ahol az ott lakó népek ősi szokásrendszere képes legyen hidat verni, és egy távoli cél érdekében helyt állni. Magyarország sebzetten képes csak kapocs lenni. Ha megőrzi erejét, a távlatok oly zavaros eredményre vezetnének, melyben az eljövendő időszak akár a világot is elpusztíthatja.

-Magyarország szerepe ilyen fontos?

-Barátom. – Az öregember nehézkesen felállva közvetlen a tiszthez lépett, és felnézett rá. – Csak Magyarország számít. Európa elsüllyedhet, de Magyarország életben kell, hogy maradjon. A déli területek titkát meg kell őrizni. És ennek egyetlen módja van, látszólag el kell tépni a kötelékeket az elcsatolt területek, és az óhaza között. Meg kell ingatni az önbizalmukat, törekedni kell arra, hogy a nemzeti érzés el legyen bennük nyomva hosszú, hosszú időre. A magyarok, a magyarság ereje már számtalan alkalommal tűzbe borította Európát. Most százötven évig kegyetlen és fájdalmas megaláztatás vár rájuk. Szellemi tőkénket a világ fogja használni, és az elkövetkező évszázad minden fontosabb történésehez köze lesz egy-egy magyarnak. De a nép, az ország, csak egy lesz a balkáni népekből. Megtapasztalja a kiszolgáltatottság, az árva gyermek, az elhagyott, a megvetett, a kihasznált gyermek sorsát. Így mikor itt az ideje, és jónak látják a történések irányítói, a hamuból egy új, mindennél erősebb, a múlt igazságait értő, és azokon okult nemzetként léphetnek színre. – elmerengett – Vagy elbuknak örökre, és velük bukik a titok... Most távozhat ön is!

-Minden úgy lesz, ahogy kell lennie... Isten önökkel Uraim!

Hárman maradtak az elcsendesült szobában.

- Most hallgatlak Patrick. – intett az amerikainak az öreg, miközben a jezsuita az ablakmélyedésbe húzódott.

-Már jelezték az első eseteket. – suttogta a nagydarab amerikai. - A tagok mindegyike megkapta a védelmet.

-Várható veszteségekről elkészült a kalkuláció?

-Igen. Az óvatos becslések is nagyon magas mortalitást jósolnak.

-Konkrétumok? – türelmetlenkedett finoman az öreg.

-Úgy vélik, hogy legkevesebb 20 millióan fognak odaveszni. Én nem tudom, hogy honnan van ez a vírus, de a Páholy orvosai szerint a pestis ehhez képest csak egy megfázás. A gyógyszer, amit a Páholy kapott, nagyobb rejtély számukra, mint

amivel eddig bármikor összefutottak. Még csak bele sem mernek gondolni, hogy honnan származik²⁹.

-Jobb is Patrick! Jobb is... - morogta Pegazus.

-Az ég irgalmazzon nekünk. – vetett keresztet a jezsuita.

A csend tapinthatóan feszült meg a két férfi között.

- Képes leszek én erre?

- Az utasítások szerint te vagy erre egyedül képes. Új személyazonosságot kapsz, és Lenin mellett kell töltened a következő napokat. Eddig Gabriel volt a kapocs, mostantól te!

-Igyekezni fogok, megérteni a magasabb szempontokat! – húzza ki magát a francia. – Kérem, nézzétek el nekem a berzenkedésem.

-Te jobban viseled ezt, mint én viseltem! Mire el tudtam fogadni, hogy ami a kezünkben van nem átok, hanem ajándék, már betöltöttem a harmincadik évemet. Nagy dolgokra vagy hivatott. Kivételes bátorságot tanúsítottál '14-ben, és mindannyiunk számára egyértelmű, hogy huszonnégy évesen az a tett csak is szuperlatívuszokban mérhető. Hidd el, kedves barátom, hogy egy kis berzenkedés, mely voltaképp az ügyért van és nem ellene, számunkra csak a te személyiségednek kiválóságát mutatja.

-Köszönöm Robert. – engedett fel az ifjú cseppet. – Remélem, képes leszek helyt állni. És kinek a bőrébe kell bújnom?

-Trockijnak!

²⁹ A spanyolnátha milliőkat irtott ki. A mai napig rejtély hogy pontosan milyen betegség is volt.

A robbanás, alapjaiban rázta meg az épületet. A falak remegve igyekeznek elnyelni az elementáris erőt, miközben a polcokról, és a falakról, lehullottak a könyvek, és a képek.

A padló meggyűrődni látszott, és az ablakok üvegei csörömpölve engedtek a nyomásváltozásnak, beleszakadva az éjszakába...

- Mi ez? – sápadt el a házigazda, és kapaszkodva, dülöngélve felszakította az ajtót. – Mi az ördög... – A lépcsőgaléria fekete füstbe burkolózva recsegett, de bírta a megpróbáltatásokat.

XII. fejezet.

Az árva. 1943

A falu az elmúlt hetekben akár egy felbolydult méhkas.

Pusztán annak a ténye, hogy megtalálták Rogert a tóban, már fura szóbeszédre adott okot.

Az asszonyok kezdték a hírek szállítását, és a piac, a vegyeskereskedés, a rőfös bolt, vagy a pék üzlete csak úgy a helyszínévé vált a tapogatózó intrikával fűszerezett meseszerű elbeszéléseknek, mint a halas, a fodrászüzlet, vagy csak a főtér parkjában álló öreg padok.

A beszélgetések zöme szinte mindig érintette a témát, és amikor elhangzott minden pletyka felvezető szava, miszerint: „hallotta?” a kérdező, óvatosan körbekémlelt, és csendesén visszakérdezett: „csak nem a palota?”

-De igen! Hát képzelje. – a pletyka forrása ilyenkor óvatosan megigazította kis kalapiját, és táskáját maga mellé téve a lesimította a szoknyáját. – Jött valami orvos. Azt mondják Londonból.

-Ne mondja! – Csodálkozott a felvilágosított.

-De igen! Ezeknek már nem is jó a mi orvosunk. Pedig a múltkor is, milyen ügyesen segített... tudja, amikor a kis Beatrix olyan csúnyán megbetegedett.

-A Fisherék lánya? Az a kis vékony teremtés...

-Az igen...

-Szerintem azt a gyereket éheztetik. Olyan átlátszó, mint egy szita...

-Na lássa, én ezt nem tudom. Lehetséges persze. Manapság, ebben a szörnyű jegyrendszerben...

-És milyen az orvos. Az a londoni?

-Hát... Hogy is mondjam? Én magam ugyan nem láttam, de Gruberné, aki a szomszédja Mrs. Morisnak, aki most, mint ápolónő van a palotában, na ő mesélte, hogy egy igazi professzor.

-Ne mondja! – csodálkozott – Egy igazi professzor? És miért kell ide az a tudós?

-Azt mondja – kicsit körülnézett és közelebb hajolt – azt mondják, hogy az a lány egészen vad dolgokat lát.

-Isten segíts! – vetett keresztet – Csak nem?

-De! És képzelje drágám, hogy igaz, amit mondanak...

-Mármint?

-Tudja! Az az eset, a Roger gyerekekkel. Akit két hete szinte hóttan húztak ki tőből...

-Igen!? Mi van vele... Az anyja olyan egy rendes asszony pedig.

-Valóban az. Mrs. Kovalskyra mindig lehet számítani. A múltkor is ideadta azt az almás pite receptet. Én nem vagyok annyira ügyes, de a tiszteletes úr is megmondta, mikor átjött teára, hogy jól sikerült most a sütemény.

-Kóstolta már az én pitémet? – kérdezett vissza kissé sértetten. – Ha gondolja, látogasson meg pénteken teára.

-Kiváló ötlet. Köszönöm a kedvességét. – kicsit elmerengett – Hol is tartottam?

-Hogy a pitéje jó Mrs. Kovalskynak. Bár szerintem ő egy kicsit túlcukroz mindent. – bizonytalanul elhallgatott. – És a fia... Mi is történt a fiával?

-Ja igen! – közelebb bújott egy kicsit – Képzelse! Állítólag az a lány, az megmondta, hogy hol a Roger gyerek.

-Megmondta? – vágott értetlen képet.

-Igen! – azt mondják, hogy dobálta magát, mint akit megszállt az ördög, és hetet- havat összehordott. De mikor jobban odafigyeltek, akkor kiderült, hogy arról beszél, hol van a fiú.

-Hihetetlen! Nem mondja?!

-De Igen! És amikor a férfiak elindultak nagy nehezen megkeresni, akkor pont ott találták meg, ahol mondta.

-Elképesztő...

-Ugye, hogy az...

A férfiak a témát némileg közvetlenebbül tárgyalták ki.

Esténként, amikor a kocsmá udvarán összegyűltek, hogy kártyáztatva legurítsanak pár krigli sört, a témák csendesén jöttek mentek. Egyik másik fontosabb, a falu életét érintő kérdést egyenesen itt vitatták meg, lévén a polgármester tulajdonát képezte helység, így a helyi belpolitikai élet is itt folyt.

-Tudod Tom... – fordult az öreg Durham doktor a polgármesterhez,- én nem tudnám megmondani, hogy hogyan, de ez távolról sem szokatlan. – Szájához emelte a sherrys poharat és aprót kortyolt. – Több esetet is regisztráltak már, és azt hiszem, hogy a boszorkányperek egy része pont ilyen ügyek miatt végződött máglyával a középkorban.

-Na én is eztet mondtam! – kotyogott bele Rufus, aki mindenféle alkalmi munkával kereste meg a sörre-valót, de amúgy főleg itt a kocsmában lehetett

megtalálni. – Boszorkán'ság ez istenuccse. Az a kislány nem idevaló... Ki tudhassa, hogy miként történhetett? Mikó' azt a Roger kölyköt is majdnem elveszelytette má' mon'tam! – égnék bökte nikotintól sárga, bütykös ujját. – Vigyázni köll az ilyenne'.

-Fogd már be a szád! – förmedt rá a polgármester, erősen markolva a korsóját. – Annyi ostobaságot fecsegsz össze, hogy az embernek benő a füle lika, ha hallgatja. – visszafordult a dokihoz. – szóval azt mondd, hogy ez... – zavartan elhallgatott.

-Nem kell a babonaság. – mosolyodott el a vén körorvos. –Van, akinek púpja nő, másoknak meg ilyen fura adottságai vannak. Meg aztán lehet csak véletlen is. Egyszerű megérzés... Manapság már annyi minden megeshet...

-De akkor is! Honnan tudhatta?

-Ha keresztre feszítesz, akkor sem tudom. – válaszolt az orvos. – Ez teljesen érthetetlen.

-Az a gyerek meg eccerűen aszonta, hogy ide, meg ide menjenek? Mondom, ho' boszorkán'ság- e!

-Te Rufus. Nincs neked jobb dolgod, mint itt ilyen marhaságokat locsogni? – förmedt rá újra a polgármester. – Istenuccse megharagítasz! Hagyd már azt a gyereket. Ha megmondta, hát megmondta. Hallhattad a doktor urat, hogy ez annyira nem szokatlan.

-Na azért azt sem mondom, hogy gyakori! – tette hozzá a kérdezett. – Csak olvastam róla, hogy volt már ilyesmire példa. Persze a mai zavaros időkben...

-Mi van a zavaros időkkel?

-Hát a háború. Mindenki tart ugye a kémeektől. És annyi fura dolgot írnak néha. Már-már elmereng rajta az ember, hogy az, akiben bízik, az vajon valóban megbízható e?

-Te most azt sugallod, már megbocsáss, hogy az a lány...

-Dehogy! – tette fel az orvos a kezét. – csak azt mondom, hogy amennyi rémhír itt kering, jobb, ha ez nem nagyon szivárogo ki! Már csak egy halom újságíró kéne,

akik megírnák ország-világnak, hogy van itt egy tízéves gyerek, aki megálmodta, hogy... De érted te... Nem adnék neki két napot, és itt lenne katonaság is! – Zavartan elhallgatott.

-Biztos, hogy boszorka! – húzta ki magát Rufus. – ha itten marad, meglássák baj leszen!

-Aha! Főleg, ha eljár a szád. – emelkedett meg fenyegetően a polgármester, majd körülnézett. – Emberek! – mindenki feléje fordult, és az eddig loppal hallgatózók is nyugodtan odaleshettek. – talán tudjátok, hogy a pletyka már úgy szétszéledt, hogy szinte megállíthatatlan. Szeretném, ha... Szóval jobb, ha ennek nem megy híre, mert a nyakunkra jönnek mindenfelől, aztán ki tudja, hogy mit ki nem fognak rólunk találni. Remélem értettük egymást? – A férfiak bólogatva helyeselték. Páran csendesen közölték a véleményüket a lepcsés asszonyi szájakról, melyeket jobb lesz, ha más nem, beverve elhallgattatni. A polgármester visszaült és ujjával megfenyegette a falu piását.

-Te Rufus! Ha megtudom, hogy...

-Ha, gatok no! – rettent el a kocsmatöltelék. – Isten a tanúm!

-Ajánlom is neked! – a dokihoz fordult. – És a lány?

-Hol ébren van, hol elájul. Van itt valami specialista Londonból, most ő kezeli. Én nem nagyon tudok hozzáférni, mert igen magasan hordja az orrát, és ha beszél, az olyan cirkalmas, hogy a lelkész úr elbújhatna mellette. De annyi bizonyos, hogy javulgat, csak állítólag néha szörnyű álmai vannak.

-Ki mesélte?

-Moris asszony vigyáz rá. A my lady felbérelte a professzor mellé. Ő említette.

-Ügyes nővér az. Már tizenhatban is foglalkozott a sebesültekkel. Feltalálja magát. – bólogatott a polgármester. – szóval beteg az a lány.

-Úgy hiszem nagyon...

XIII. Fejezet.

2007. október 26. péntek

Penkington hal

Talpig általánosan elfogadott gálában csattogok le a lépcsőn.

Halk beszédfoszlányok szűrődnek felém, a korábban már felfedezett étkezőből.

Az asztalnál – minő csoda – ott ül a teljes „királyi” család.

Már így ránézésre.

Elképesztő egyéniségek és ruhák, és mindenki leplezetlenül engem bámul.

Voltaképp megértem őket. Az Armani szmokingom bár egy kisebb vagyon, az urakon feszülő frakkszerű, színes felöltőkhöz mérten kifejezetten pórias benyomást kelt. Minden férfin csokornyakkendőre emlékeztető nyakbokréta, merevített ingmellek, széles derékövek, lakkcipők, melyeket csak sejtek, de nem látok. A hölgyeket a már korábban emlegetett, lady Penkingtonhoz mérhető ruhák ékítik.

Hosszú errefelé a farsang!

Minden csupa ragyogás, fény, sikk, és elegancia. Korábbi magabiztosságom épp elillanni készül, de erőt véve magamon kihúdom a vállam, és egyenes derékkal az egyetlen szabad helyet veszem célba.

A hátam mögött megszólal egy fa intarziával gazdagon illusztrált, alighanem negyedmillió dolcsit érő, két méter magas óra, és rendkívül pedánsan kilencet számol halk harangjátékával.

Ezt a dallamot hallottam korábban.

A my lady maga a kedvesség mintája. Az asztalfőn ül.

-Oh! Mr. Soulseer. Ön milyen pontos! Kérem, foglaljon helyet közöttünk! – készségeskedik. Az asztalnál ülők udvariasan mosolyognak. Az urak megnyerően, a hölgyek a legyezőik takarásában.

A my lady sorban prezentálja a jelenlévőket. Én magam pont vele szemben ülök, közöttünk két oldalt összesen kilencen foglalnak helyet, egy részüket – ha csak látásból is – de már ismerem.

Öt férfi, négy nő. A my lady a jobbján hatalmasodó, úriemberre mutat, akit volt szerencsém már korábban látni közvetlen, mielőtt leütöttem Bertramot. – Lewis De Marche herceg – kezdi vele a bemutatást – mellette a menyasszonya, Margaret Green kisasszony.

A kisasszony a Green & Muligan vállalatok örököse. A herceg leendő párja. Görbe hátú, lóarcú, kapafogú teremtes, akit vörös hajjal, és szeplőkkel ajándékozott meg a teremtő. Az a teremtő, aki az alkotás perceiben minden bizonnyal masszívan be lehetett rúgva. Életemben nem láttam ilyen rút nőt. A herceg minden bizonnyal lát benne valami vonzót. Szerény meglátásom szerint a család bankszámlája lehet az.

Bólintok feléjük. Nem szólalnak meg, csak néma főhajtással üdvözlnek.

Zavartan kapom el a tekintetem a hölgyről, és a my lady által következőként bemutatott személyt veszem szemügyre. Armand Gilespi vicomte.

Hosszú copfba kötött haj, megnyerő vonások, vékony termet és valami megfoghatatlan bánat felhőzi a tekintetét. Látszólag laza könnyedséggel szivarozik, miközben merev eleganciával ül a vélhetően XIV. Lajos udvarából származó aranyozott széken. Kezében konyakospoharat egyensúlyoz, és kimérten bólint felém.

Mrs. Diana Hartgrave – a következő vacsoravendég – kesztyűbe bujtatott kezeit az asztal lapján nyugtatva, mint egy halványbarna egyiptomi freskó hercegnője. Így a fényben látszik: erősen sminkeli magát, hogy elrejtse a mindinkább ránehezedő éveket. Finom, kimért, elegáns, és minden pórusából süt az egzotikum. Mélybarna szemét egyenesen az enyémbe vágja, és szinte érzem, ahogy a fejemben dörömbölnek a gondolatai, amik nem épp hízelgők. Enyhén szólva lenéz. Még mindig...

Teszek rád édesem.

Patrick Bison nem hazudtolja meg a nevét³⁰. Fiatalabb éveiben tuti fél kézzel emelgette ki a megszorult hölgyek kocsijait a tengelyig érő sárból, egy ökölcsapással végezhetett egy grizzlyvel, és ha történetesen nem üzletember lesz, akkor, mint kalandor regényhős bátran megdobogtathatta volna bármelyik nő szívét. Deresedő haj, bizalomgerjesztő mosoly, egy halk de mégis rengő mély kontrabasszussal kiejtett: - Isten hozta – után a következő, balomon ülő vendég jön sorra, Mrs. Elizabeth Oglevil.

Ruházata csipke műrecek, pár méter selyemmel. A szék minden mozdulatára halkan felsikolt, miközben dundi keze minduntalan megindul, hogy megérintsen, de látszik, türtőzteti magát. Káprázatos mosolyt villant rám, mikor a my lady bemutat minket egymásnak. Nem nyújt kezet, csak biccent, halkan kacarászik. – Már ismerjük egymást! – rebegi magyarázóan.

A jobbomon is kedves ismerőst látok. Miss. Strawberry. Bizalmatlanul űzött tekintettel nézelődik. Keze vadul ropogatja a legyezőt. Hallom, amint a halcsont bordázat recsegeve döglődik. Még mindig feketében van, és a fényesen öltözött, ezernyi pompával rendelkező társaságban úgy fest, mint valami furaféle fekete pacni egy damaszt abroszon. Sápadt bőrének reflexei a gyertyafényben egészen sejtelmessé teszik a megjelenését.

Be szép vagy.

Azt követően egy huszár üldögél egyenes derékkal. Velem egyidős lehet. Mélykék egyenruháján lila paszomány, arany zsinórok. Díszes atillája a szék karfájára van vetve. Mint valami népmesei főhős Közép-Európából. Csak sejtésem van, hogy térdig érő csizmát visel, de kardot nem észlelek. Kimérten mozog, semmi duhajság. Egyenesen a szemembe néz, és három pillantással megbeszéljük mi a véleményünk az egész nyomorult díszes civil kompániáról. A my lady mindenkinek elmondja korábbi katonai rangom. A fura nevű Chopaky Eugen az egyetlen, aki miután bemutatott neki, kérdést intéz hozzám.

-Miért nem viseli az egyenruhát? Az ön rangjában ez teljesen megfoghatatlan.

³⁰ Bison: Bölény

-Nyugdíjazott katona vagyok. Eleget hordtam. Van, amikor nem kell az egyenruha. – hangom nem hagy kétséget felőle, hogy bármikor szívesen magamra veszem... Most okkal nem teszem. A tiszt értőn bólogat, majd megemelve a poharát iszik egy kortyot.

Mellette ül Susanne Bonion, és a bíborosi ruhás pap: William Grote, akiket nem is olyan rég hallgattam ki.

A pap mellett kilencven és a halál között vegetáló aggastyán üldögél. Szinte hallom, amint ropognak az izületei, miközben felém fordul. Kissé púpos, ujjai pókszerűek. Alig észrevehetően int. Horgas szaglószerű szögel ki a fejéből. Kopasz, májfoltos fejtetőjét körbefogja hófehér vállig érő haja.

Álkapcsa fogatlanul beesett, és egy gyengébb idegzetű alak tüstént démonúzózt hívna miután Mr. Roe – szemébe nézett.

- Tudja kedves Soulseer, Mr. Roe költő – csacsogja a my lady.

Honnan a francból kéne tudnom?

A rémlény mellett üres egy szék.

Eldöntöm, hogy semmin sem lepődöm meg.

A vacsora halk beszélgetés mentén zajlik. Mindenki a közvetlen szomszédjával, vagy a vele szemben ülővel tárgyal, miközben a két lányból, és két inasból álló asztalszemélyzet – Bertram szigorú felügyelete mellett - folyamatosan hordja elénk a gőzölgő étel csodákat.

Mrs. Oglevil – finoman csipkelődő hangnemben bizalmasan a karomra téve apró pufók kezét, megvillantva a vékony kesztyűn át is, a húsába ágyazódott gyűrűk fényét – kissé közelebb hajolt.

-Mondja csak Mr. Soulseer! – másik kezét anyányi keblére ejtette.– Milyen romantikus a neve!– sóhajtott, majd zavartan elpirult. – Kérem, bocsássa meg a közvetlenségem. – hirtelen kinyitja a csuklójára rögzített legyezőt, és vad szélvihart kavart, hogy bíborba szédült fejét lehűtse.

-Miben lehetek a segítségére? – kértem ártatlanul suttogva, miközben megkapaszkodtam az asztalban, mert félő, a hirtelen huzat felborít a székekkel együtt.

-Tudja – suttogja, miközben élénk tesznek egy kis adag szarvasgomba pástétomot előételként, – ez egy nem mindennapi vacsora. Oh... Pástétom. Isteni!

Na végre. Legalább megtudom, hogy mi ez az örület.

-Lady Penkington nagyon régi barátnőm, és minden évben összeülünk páran a régi ismerősök közül, hogy megemlékezzünk... – pár pillanatig elmereng, és a keze megremeg a karomon. – Christine egy bűbajos teremtes, és nem lehet ellentmondani a kérésének. Látszólag kicsiny és gyenge, de valójában nagyon erős.

-Értem asszonyom. – udvariaskodom, miközben megkóstolom a pástétomot. Életemben nem ettem még ilyen finomat. Óvatosan nézelődöm, és igyekszem kipuhatolni a dolgok mögötti lényegét.

-Pár éve, mikor meghalt a férje, annyira összetört, hogy úgy döntött minden alkalmat megragad, hogy a régi esték fényéből megtartsa valamit.

Beszélgetés közben Mrs. Oglevil kitartóan lapátolja magába a pástétomot, hatalmas darab pirítósokat törve melléje, és elnyal hozzá még egy öblös pohárnyi selymes vörösbort is.

-Megtisztelő a bizalma, hogy felvilágosít asszonyom. – kedveskedem, a pohár felett.

Jobbomon, a sápadt és gyönyörű Mónika veréb módjára épp csak csipeget. Révedten néz valahova Mrs. Oglevil mellé és fölé. Pillantását követve, csak a csíkos textiltapéta, amit látok.

Szívem rabul ejtője nem okoz különösebb kárt az előételben, látszólag itt sincs.

Az asztal túloldalán mindenki apróbb nagyobb gesztusokkal kísérve mondandóját, kitartóan eszik, és bárhogy is leplezik, engem fixíroz, akár kannibálok az aznapi főfogásnak tekintett, kövér misszionáriust.

-Robert mikor meghalt, – folytatja nagyot szusszanva a pástétom halála felett Mrs. Oglevil – Christine szinte utána halt. De aztán talpra állt, és mindig meghív minket az évfordulóra. Robert nagy veszteség... Az unokatestvérem volt. – kicsit elmereng – Aznap is így együtt voltunk, mikor...

-Értem asszonyom. – vágok elébe. Bertram vezetésével borospalackok érkeznek, és rövid ejtőzés következik a következő fogásra várva.

-Robert hatalmas vagyont hagyott hátra. Persze a szóbeszédre nem kell odafigyelni. Beszélnek sok ostobaságot.

Nem akartam rávilágítani, hogy amerikai lévén szerény személyem, valamint a helyi szóbeszéd között az Atlanti-óceán csak az egyik akadály. A többit talán meg sem kell említenem. Persze ahogy finoman pletykálgodik, arra kell gondolnom, hogy páran úgy vélhették, hogy bűbájos háziasszonyunk eltette láb alól élete párját, hogy beleülhessen a vagyonba. Gondoltam kussolok, és hallgatom tovább az udvari intrikát.

-Természetesen nem szabad adni a kósza hírekre – készségeskedem, miközben iszom egy korty bort. Az asztal túlfeléről, Mr. Roe rám függeszti kék színű szemét, és kitartóan méreget. A víz ver ki tőle, pedig nem vagyok az a maga alá csináló alkat.

-Ön milyen úriember. Nem hiába, a katonákban mindig is volt tartás. – hatalmas kortyokkal elnyelt egy pohárnyit, a „ránézésre”, 30 éves, kétezer dolláros italból. – Aznap is kisebb összejövetel volt, mikor a baleset történt.

-Rendkívül sajnálatos ügy.

-Igen. Borzalmas volt. A bíboros úr fogta le a szemét.

-Nem lehetett egyszerű asszonyom. De sajnós a halál. – a közhely elcsattintása és a könnyű főtt húsok érkezése vet véget pár pillanatra a diskurzusnak.

Elvarázsolt jobb oldali szomszédomhoz fordulok.

Legnagyobb meglepetésemre épp engem néz.

Van valami szörnyen szomorú a pillantásában, ami megrendít.

Az ablakot fedő függönyökön át is látszik, hogy villámlik, majd kegyetlen nagyot dörrenve az ég, szakadni kezd az eső.

A beszélgetés neszei egy tűnékeny pillanatra elhalkulnak, aztán minden folytatódik tovább.

Mónika a tányér mélyébe néz, majd rám, és közelebb hajolva, súg valamit. Alig értem az eszcájcsörgésben, valamint a meg-megdörrenő égi háború zajai miatt.

Esély sincs arra, hogy bárki hallhassa, amit suttog.

- Kérem, Mr. Soul.... most ...zonal el kell mennie innen. Könyörgöm!

Menekü...

Nem hiába az égzengés. Pár pillanatra engedem azt, AKI ÉBREN VAN, hogy kicsit jobban lássak. A vendégsereglet teste körül tapasztalható mocskos aurákat észlelve nagyot nyelek. A vénség olyan, mintha egy feneketlen nagy luk közepén trónoló pók. A mögötte tátongó beláthatatlan mély örvénylés elnyeléssel fenyeget.

Eddig csak sejtettem, de most már teljesen világos, hogy elementárisan nagy szarban vagyok.

Az asztalnál halottak ültek.

XIV. fejezet.

1918. október 27. Hajnal

Penkington hal

Az elhangzott furaféle kijelentés után a nők elszörnyedve tekintettek miss. Farfaxra. A szolgálók úgy tettek, mint akik nem halottak semmit, majd mikor úrnőjük sürgetően intett, szaporán elhagyták a szobát.

-Ez ostobaság! – vélte Miss. Klemont, mikor az ajánlat elhangzott. – egyszerűen kedvesem, nem is tudom, hogy miként...

-Lehetséges ez drágám? – érdeklődött Miss. Bonion. – Úgy véled, hogy Gabriel...

-Igen. Olvastam erről, és láttam is Mexikóban két éve, hogyan csinálják.

-Na de kérlek Eli! – sápadt el lady Penkington, a ház úrnője. – Mégis, hogy? Csak nem képzeled, hogy teret engedek ennek a... ennek a... csacsiságnak? – majdnem durva dolgot mondott, de időben észbe kapott.

-Szerintem ez Istenkáromlás. – Vélte Miss. Green, szaporán keresztet vetve. – Még a gondolat is... Kérlek Christine – fordult a my ladyhez – ezt akadályozd meg!

-Egyszerűen hihetetlen Eli, hogy ilyesmikben hiszel! – morogta Miss. Klemont. – hasonló badarságokról már hallottam, sőt egy ilyen szeánszon egy alkalommal részt is vettem. De ott kiderült, hogy különféle rejtett világításokkal manővereztek a szemfényvesztők, és Gavrul Szimirovna grófné ékszereit akarták megkaparintani egy ilyen ötletes mesterkedéssel. Egyszerűen nem is értem...

-De ha mégis? – próbálkozott Miss. Bonion. – Mégis csak Gabriel. A fivérem volt... Tizenkét éve nem láttam, és semmi, de semmi hírem sincs arról, hogy mi történt vele.

-Nem hihetsz ilyesmiben drágám! – Vélekedett Miss. Green a nyakában függő keresztet szorongatva. – Nem lehet! Nem szabad!

-Látod, mit tettél Eli? – förmedt a lady Penkington az unokahúgára, akinek valami vad láz ébredt a tekintetében.

-Mert? Mitől féltek ennyire? Ha olyan nagy ostobaság, akkor miért nem lehet egy próbát tenni? Miért állítjátok, hogy...

-Igen! – védte Miss. Bonion valami megfoghatatlan bizonyosságot érezve a történesekben. – Miért ne lehetne? Ha ostobaság is, meg kéne próbálni, mert...

-Egyszerűen meg vagyok döbbenve. – nyögött fel Miss. Green sápadtan.

-Eli, most minden korábbi lépésedet felülmúlod! – vélte Miss. Klemont. – Szegény Susanne a testvérét veszítette el... Isten nyugosztalja – vetett keresztet. – Gabriel emlékét ne szennyezzük így be.

-Nem beszennyezni akarom, csak bebizonyítani, hogy immáron a XX. században vagyunk. – rázogatta legyezőjét Miss. Farfax. Ezerkilencszáztizennyolc van, lassan 1919. A világ új irányba halad, és ezek egyike a misztériumok

feltárása. Én csak egy próbát ajánlok, egyetlen apró próbát. Aztán, ha tévedek, meg lehet vetni, ki lehet nevetni. Susanne! Te mit gondolsz?

-Nem tudom Eli!

-Kérlek, ne hagyd magad befolyásolni Susanne! – vélekedett Miss. Klemont.

-Na de Diana! – vetett ellen Miss. Farfax. – Hisz te vagy, aki befolyásolni akarod őt. Mégiscsak az ő bátyjáról van szó! Hadd döntsön ő.

-Rendben Eli! -Adta meg magát Miss. Klemont. – Engem nem bánt, ha nevetségessé szeretnéd magad tenni.

-Istenem! Mi lesz? – szólt Miss. Green.

-Ilyesmi! Az én házamban. – vont össze Lady Penkington a szemét.

-Valljátok be, hogy igenis mindenkit érdekel! – suttogta Miss. Farfax. – Susanne! Mi legyen?

-Nem tudom. – suttogta a kérdezett. – De... Mégis! Igen! Akarom.

A személyzet – két csendes léptű fiatalember, akiket visszacsengetett a my lady – gyorsan és rendkívül csendesen átrendezte a szobát. Őt széket raktak egy mahagóni asztal köré, amelyről levettek minden mozdítható tárgyat, majd némán eltűntek. A nők közben egy-egy pohárnyi szíverősítővel készültek, mely végül kicsit több lett.

-A gyertyákat oltuk el! – vette át a kezdeményezést Miss. Farfax, és pár apró lángtól eltekintve, minden fényforrást elfűjtak.

Miss. Klemont kelletlenül, Miss. Penkington semlegesen, Miss. Green, és Miss. Bonion félve foglaltak helyet.

Miss Farfax, egyetlen gyertyatartót tett az asztal közepére, és az asztalfőre ült.

-Tegyétek a kezeteket az asztal fölé, – rendelkezett – és fogjátok meg egymás kezét. – Kérem, hogy senki se szólaljon meg, senki se mondjon semmit, és ami a legfontosabb, bármi is történik, nem szabad, hogy elengedjétek a szomszédokat kezét. Ez létfontosságú.

-Mert? Mi történik, ha... - érdeklődött Miss. Green síri hangon.

-Kellemetlen lehet, ha hirtelen szakad meg a kapcsolat. – válaszolta kitérően. – Nem szabad engedni, hogy a befolyásunk fölé kerekedjen.

-Ez egyre elképesztőbb! – morogta Miss. Klemont. – elképesztő ez az egész középkori boszorkány...

-Kérlek Diana. Fontos, hogy a negatív emóciókat is kizárjuk ebből a körből. Kérlek, pár percig próbálj hinni abban, hogy Gabriel Bonion rajtam keresztül vagy általam képes lesz megszólalni.

-És mi... Mi fog történni? – érdeklődött Miss. Bonion, miközben a többiekkel szinte egyszerre mozdulva megfogták egymás kezét.

-Nem lehet tudni. Attól függ, hogy Gabriel, melyik szférában tartózkodik, és mennyire erős, mennyire van tudatában a szellemi létnek.

-És ha nem is halott?

-Akkor nem fog történni semmi Susanne. Egyszerűen nem történik semmi. – várakozóan körülnézett – Elkezdhetem?

A hölgyek némán bólintottak.

-Eli! – szólt lady Penkington. – Ez az utolsó ilyen alkalom. Ezt követően nem akarok hallani ilyesmikről.

-Kérlek Christine! – suttogta Miss. Farfax. – Most ne! – Körbenézett – Elkezdem.

A szobában egy nesz sem hallatszott.

A tűz hamuja némán ült a kandallóban, a néhány gyertya pedig csendesen lobogott a szalon sötétjében. Odakinn az eső változatlanul esett.

Az asztal körül ülők egymás pillantását faggatták, miközben a természetes Miss. Farfax lehunyta a szemét, és halkan morgott valamit, amiről nem lehetett pontosan tudni, hogy micsoda.

Miss. Green érezte, ahogy a keze – amit Miss. Farfax fogott – lassan lehűl. Remegve nézte a többieket, akiknek arcát sejtelmes árnyakkal színezte az asztali láng.

A kandalló felett egy ingás óra, addig soha nem hallott ketyegése, szinte robajlóvá vált – tik-tak, tik-tak, tik-tak – a lassan múló másodperceket számlálva, s az egyik ujjnyira nyitott ablakot takaró függöny finoman vibrált...

-itt... ok... gyere...vár...k – hallatszott a morgás.

A gyertya lángja remegett, néha megnyúlt.

A falak mentén a polcok hallgaton tekintettek az asztal közepére, a díszek, a fazettás üvegbetétek, könyvek, szobrok egygyé váltak az árnyakkal a mind mélyebb csendben. – tik-tak, tik-tak...

Formátlan tömeggé olvadt a szoba berendezése, a burkolat, a szőnyegek, a képek, s az óra halk ketyegésén túl hallani lehetett a szél finom zúgását, ahogy a palota előtti fák lombjával játszott. Az eső illata beszivárgott.

-Itt vagyok! Várunk. Gyere!

A tapéta selyme feketére vakulva lassan elnyelte a fényeket. Az idő telt, az egymás kezét szorosan markoló nők arca haloványan fénylett. A szapora és izgatott légvételek elcsitultak, ahogy Miss. Farfax hangja lassan transzba ringatta őket.

-Itt vagyok! Várunk. Gyere!

Az asztal felett, a láng remegését imitáló fényglória festette meg a díszes kazettás mennyezetet, de a fénykörön túl nem látszott semmi.

tik-tak, tik-tak...

A csend hirtelen nyelt el mindent.

Megszűnt a szél zaja, az óra ketyegése, a bútorok alig hallható örök neszezése, a függöny selymének sejtelmes suhogása, csakúgy, mint a pár gyertya tudatalatti sercegeése, vagy a lélegzetek puha pihegeése.

A testetlen fura némaság kőként zuhant alá valahonnan a megfoghatatlanból, és egyetlen megkötő pillanat alatt mindent befutott.

Az óra mutatója hajnali fél négyen megdermedve őrizte az örökkévalóságot, az idő megálltának misztériumát.

Valahonnan – talán csak a tudat legmélyéről – egy hang szólt.

Nem volt mélysége, vagy tónusa, nem volt fogható karaktere, csak valami érdes vibrálása, egyfajta bizonyosság abban, hogy valaki mond, vagy még inkább sugall valamit.

Miss. Farfax felakadt szemekkel ült, görcsbe dermedt, maga teremtetette meditatív másállapotának hipnotikus csapdájában, utat nyitva valaminek, ami egyre közelebb nyomulva igyekezett a két világ határán nyílt kapun betüremkedni.

A díszes csillár kristályai megcsörrentek, s a gyertya lángja, mintha szél fújná, lassan elhajolt északnak, s megfoghatatlanul e lehetetlen elfekvésbe megdermedt, szinte megfagyott...

A levegő hirtelen lehűlve párállva mutatta a lélegzetek pihegő gomolyát, s az asztallapot pókháló finomságú, matt dér hímezte be jégvirág mintával. Az érezhető jeges fuvallat felett, megmagyarázhatatlan keserűmandula illat terjengett, kénes bűzzel keveredve, s a hölgyek szeme előtt, az asztal fölött vagy egy méternyivel zavaros, feketén burjánzó felhőszerűség jelent meg, s a kontúrtales alakzatban egy férfi arca bontakozott ki alig észrevehetően.

Az előtérben az inas épp átadta a huszártiszt kesztyűjét, s a herceg is megjelent a lépcső pihenőjén gondolataiba merülve.

-Ááá.. Kedves Chopaky! – intett a herceg. – Ha volna... Ha volna pár pillanata...számomra...

-Hogyne kedves barátom. – adta vissza csákóját az inasnak – köszönöm Bertram még maradok – tette hozzá, majd felnézett újra a lépcsőre. – Már is az öné...

Ebben a pillanatban vad bögéssel összedőlt a világ. S egy elemi erejű robbanás rázta meg az egész épületet.

Az árva

-Attól tartok... Igen! Határozottan attól tartok, hogy ez az állapot nem változtatható meg.

-Semmi esély professzor úr?

-Sejtésem szerint, ez az állapot az elme egy eddig feltáratlan problémájára mutat. A páciens állapota, a mély katalepszia, majd az ezt követő általános, minden mértéket nélkülöző, burjánzó jó kedély közötti, felíveléseket, vagy zuhanásokat, tehát átmeneteket nélkülöző, egyértelműen szomatikus tünet együttes arra enged következtetni, hogy ő, a jelenlegi állapotában az intézet falai között van a legnagyobb biztonságban.

-Veszélyt jelent talán?

-Azt kell, hogy mondjam kedves asszonyom, hogy igen! De nem a társadalomra, hanem elsősorban önmagára. Jellemző a hasonló, szerencsére nem gyakori kórképekben szenvedő alanyokra, hogy a világosság egy-egy pillanatában, mely nagy ritkán eléri őket, mintegy megvilágosodnak állapotuk kétségbeejtő mivolta felett, és a környezetükben fellelhető eszközöket önnön életük kioltására használják. Ezt megelőzendő javaslom, hogy bízsa ránk a továbbiakat.

A krémszín falak, és hidegen visszhangzó folyosók, száznyi, börtöncellára emlékeztető rácsos ablakkal ellátott szobát őriztek. Fityulás, néma nővérek jártak fehér tálcákkal, apró kötényük makulátlanul világított szürke munkaruhájuk felett.

Az épületben az örökre idezártak hangjai kísértettek. Elfojtott jajsavak, köhögés, valahonnan messziről monoton kopogás zaja, amint egy ápolat eszméletvesztésig veri a fejét a falba.

Az ajtók nehéz, vasalt szerkezetek. A szobák némelyike szivaccsal és bőrrrel vont, üres, a tébolyt megfélemező burkolattal rendelkezett, másutt egy szobában nyolcan- tízen tartózkodtak, középkori vasketrecekre emlékeztető, rácsos ágyak rabságában.

- Mint ön is tudja – folytatta – a kórkép már '43-ban mutatkozott, amikor vélhetően játék közben valamilyen fejsérülést szenvedhetett, és a képződött szövödmények, melyek a fertőzést követő lázas állapotnak tudhatóak be, olyan mérvű roncsolást okozhattak, melyek ide vezethettek. A kényszerképzetek olyan tárházával szembesültünk, melyre eddig nem volt példa.

Az intézet igazgatója kopaszodó, szemüveges, kecskeszakállas, kissé pocakosodó alacsony professzorként, súlyos körmondatokban élte meg szellemi nagyságát.

-Látogathatom? – érdeklődött a megfáradt hölgy, akinek lányát sokadjára, most épp két hónapja e falak között tartották az orvoslás látszatának rabságában. Ha a my Lady nem támogatná, nem bírta volna anyagilag.

Negyvenhárom tavaszán, egy vidéki látogatás alkalmával látta utoljára egészségesnek, mikor Penkington Hallban töltött egy hosszú hétvégét. A balesetet követő eseményekről ugyan nem voltak ismeretei, de az aggodalom, az elmúlt évek szakadatlan és kilátástalannak tűnő eseményei lassan felőrölték. Előbb a palota falai közötti kezelések, most pedig ez a szörnyű intézet.

-Ezt én nem tilthatom meg kedves asszonyom. Csupán rávilágíthatok, hogy a látogatások a páciensben nem fognak semmilyen, a társasági értelemben vett reakciókat produkálni, így azok egy idő után kifejezetten az ön lelki békéjét fogják megzavarni.

-Tehát nem lehet semmit tenni? Istenem! Pedig mennyi időt és energiát...

-A tudomány, asszonyom, jelenleg is hatalmas léptekkel fedezi fel az eddig ismeretlen területeket. Lehet, hogy pár napon belül előáll egy zseni, egy eddig kevésbé, vagy nagyon is ismert zseni, és felmutat egy eszközt, vagy egy eljárást, esetleg egy készítményt, mely képes az érintett gócokat oly módon stabilizálni a

beteg elméjében, melyek révén azok visszatálálhatnak a társadalomba. De az is meglehet, hogy ez azon ritka kórképek egyikeként marad meg az orvoslás tanában, melyekre hiába keressük korunkban az elixírt, tudásunk egyszerűsége legyőzhetetlen korlátként manifesztálódik, és a probléma még lehet, hogy évszázadokig megfejthetetlen marad.

-Van valami konkrét javaslata doktor úr?

-Úgy vélem a gyámság az államra, és ezáltal ránk való bízása ebben a helyzetben nem kelthet önben büntudatot. A helyzet kilátástalansága, a páciens folyamatos és fáradtságot nem ismerő kezelése, az őt érintő feladatok sokszínű állandó felügyeletet igénylő személyének ismerete mondatja velem, hogy jelen helyzetben a terhekről való lemondás az egyetlen ésszerű, és elfogadható lépés, melynek keretében ön új életet kezdhet a múltra fátylat borítva, ezt az emberfeletti feladatot ránk hárítva. Mindörökre.

-Úgy véli ez a leghelyesebb? – az asszony hangjának vibrálása már elárulta, hogy döntött.

-A papírokat elkészíttetem asszonyom, ha önnek is megfelel, és tájékoztatom a részletekről. Szeretne esetleg még egyszer...

-Nem! – jött a csendes válasz. – Minden alkalommal napokra...

-Értem asszonyom. Ebben az esetben úgy vélem, hogy már csak a formalitások vannak hátra, melyeknek keretében ön lemond a lánya feletti jogairól, és intézetünket, mint ebben az ügyben az ön számára is megfelelő személyt bízza meg annak gyakorlásában.

A beszélgetés ezt követően csak a legfontosabb, a távlatokat nem érintő, alapvető udvariassági gesztusokra szorítkozott.

A nő távozását követően a professzor fehér köpenyét szigorúan nyakig begombolva, kezeit hátrafűzve visszatekintett az elmúlt időszakra. Az asztal egyik kulcsra záródó fiókjából elővett egy vastag dossziét, és beletemetkezett, hogy élete legmeglepőbb esetét még egyszer átfussa.

Megfigyelések, és adatok ezrei. Így visszatekintve, már sokkal korábban is itt lett volna a helye a gyerekeknek, de a my lady valamiért csak nemrég járult hozzá, és meghagyta, hogy intézze el, hogy a gyámság... Na igen! A kapott összeg elképesztően nagyvonalú... A teljes északi szárnyat újjá tudják majd belőle építeni. Kicsit morfondírozott. – érdekes eset nagyon. De... na sebjaj... majd ők megoldják! Csengette az asszisztenséért.

-Igen professzor úr? – lépett be a szomszédos helységben tevékenykedő magas és vékony fiatalember.

-Én a mai nap folyamán távozom. Kérem, sürgönyileg tájékoztassa Lady Penkingtont, hogy Mónika Strawberry gyámságát rendeztük, és e hónap 19. napján érkezik! Fogadásáról gondoskodjanak.

XVI. fejezet.

2007. október 26. péntek

Penkington hal

A vacsora alatt Mónika többet nem hajlandó velem szóba elegyedni, és minden kommunikációs kísérletem kudarcba fullad.

Bezzeg Mrs. Oglevil... Miközben megevett egy fél disznót, rengeteg salátát, irgalmatlan mennyiségű pürét, öntetet és mártást, elpusztított két szelet tortát, és megivott egy liter bort, kissé kipirultan folyamatosan csak beszélt, illetve beszélgetett.

-És a kedves neje?

-Oh a házasság intézménye remek... Bár én magam...

- Biztos hiányzik majd a feletteseinek.
- Igen rokonszenves volt a parancsnokom...

- A rokonság örül, ha egy ilyen tetterre kész férfi van a közelben.
- Minden bizonnyal asszonyom, manapság ugye a férfiak...

Kérdései banálisan egyszerűek, és mivel Mónika szavai járnak az eszemben állandóan, igyekszem kitérő válaszokat adni, és közhelyekre szorítkozni.

De bort nem iszom, és az evést korlátozom néhány falat zöldségre.

A vacsora végeztével a személyzet nekiáll asztalt bontani, amíg a társaság érthetően elnehezülve átmegy a szomszédba kávézni, ahol a kikészített édességalmok kelletik magukat.

A férfiak egy csoportba gyűlve szivaroznak az ablak melletti homályos sarokban, míg a nők a terem másik felében ülnek le, és legyezőiket rázva beszélgetésbe mélyednek.

Mit tehetek? Csatlakozom a férfiakhoz.

Bertram havannát kínál körbe egy fa dobozból. Köszönömöt rebegetve elutasítom a gesztust.

-A tengerentúli piac... igen... jelenleg a jövő záloga. – a herceg közlése olybá tűnik egy korábbi beszélgetés folytatása.

-Kedves barátom. Önnek igaza van. Én magam is így vélem, hisz ott születtem. – helyesel, a medvealkatú Mr. Bison. – nemde Mr. Soulesee? Amerika a lehetőségek országa?

Meg lettem szólítva.

Bertram egy tálca konyakot kínál fel, öblös poharakban.

-Én magam nem vagyok üzletember. – felelek az igazságnak megfelelően.

-De véleménye csak van? – morran közbe Mr. Gilespi.

-Véleménye mindenkinek van. – válaszolok mosolyogva. – Csak nem biztos, hogy akárkivel megosztja.

Páran elmosolyodnak a finom visszavágáson.

-A hadiipar is... igen... határozottan... jelentős. Tele lehetőségekkel. – a herceg úgy néz ki a bankbetétjével alszik.

-Én csak szolgáltam az Egyesült Államok haderejében, de nem építettem azt uram. Mindazonáltal, a hadiipar mindig is nagy üzlet volt, úgy vélem.

-Volt valami konkrét oka, hogy leszerelt? – kérdezi a huszár, és úgy tűnik őszinte az érdeklődése.

-Nem motivált a katonai karrier lehetősége. Módomban volt részt venni több hadműveletben, és úgy éreztem, hogy ideje váltani. – válaszolom.

-És mi a véleménye a vidéki Angliáról?

-Életemben először járok erre. Eddig, kivétel a mostani pillanatok – bókolkolok – nincs túl sok pozitív tapasztalatom.

-A probléma élteti az embert! – szól nyekergő hangon Mr. Roe, aki egy hatalmas fotel mélyén kuporogva szorongatja a konyakos poharat. – Ha nincsenek kihívások, minek a lét?

Milyen költői. Bár kétségkívül igaz.

-A kihívást, úgy vélem, nem kell keresni. Az megtalálja az embert.

-Milyen jól mondja! Milyen jól. – kuncog kísértetiesen. A többi vendég kicsit hátrébb lép, mintegy átadva eszmecsérénknek a teret. – Biztos vagyok benne, hogy az ön által megélt kihívások között sok volt, melyek másokat már, lehet, megtörttek volna.

Olyan pillantást vet rám, hogy biztosra vehetem: tökéletesen ismeri a múltam.

-Hízogató a feltevés uram. – bólintok kimérten – De félek, túl nagyra becsüli az érdemeim.

-Mr. Roe kiváló költő... – szól Mr. Bison, miközben feszülten figyeli a költő asztot, és púpos testét. – ... és mint ilyen, igen sokat tudhat a lélek rejtelseiről. Ma is felolvass nekünk az írásaiból. – fűzi hozzá.

-Remek lesz! – lelkesedem.

-Ön szereti a lírát? Ki gondolta volna? – a vicomte is elhelyezkedik egy fotelban, és onnan tekint fel rám. – Mr. Roe versei általában a görcsös rémületet, és a páni félelmet ébresztik fel az emberben. Az ösztönöket kelti életre minden sora. Én magam nem voltam nagy irodalomrajongó, de Mr. Roe olyasmit tett, ami megváltoztatta az életem.

-Uraim! Teljesen felcsigáznak. – Nem udvariaskodom. Valóban érdekel a dolog.

-Valamikor tizenegy tájban szoktuk meghallgatni. Én csak miatta tértem vissza, a Yukon mellől. – Mr. Bison szemébe nézek. Olyan tiszta korrektség tükröződik benne, amit manapság nem nagyon látni. Ő tényleg a vén szivar miatt van itt. Vajon mit tudhat az illető? Végignézek a társaságon, akik nagy átéléssel hízelegnek a poézisnek, és Mr. Roe személyének egyaránt.

Nem vak és üres seggnyalást látok, hanem mély és elhivatott emberi kötődést. A kicsiny és rút költőt, lehet senki sem ismeri a világon ezen a pár emberen kívül. De ők aztán nagyon.

Felemlgetnek pár korábbi estét, amikor volt szerencsájuk meghallgatni egy-egy szerzeményt.

-... Ön is fogja érezni Mr. Soulseer, amikor elsodorják, és megkötik a szavak. – emeli meg poharát a bíboros – igyunk arra, hogy ma is együtt lehetünk.

A poharak összecsendülnek.

A szivarok lassan kialszanak, és a társaság elvegyül.

Kényelmetlen, alig 200 éves székekben, vagy szófákon üldögélünk, miközben Bertram frissítót, aprósüteményt, kávét, és újabb letális dózis konyakot kínál segédezőivel együtt, három kis zsúrkocsit tologatva a teremben.

A gyertyák vibrálása, a környezet és a hangulatok nagy hatást gyakorolnak rám. Látszólag finoman be vagyok csípve. Persze erről gondoskodom.

Azon agyalok, hogy mi végre történnek az események.

Mónika figyelmeztetése, és a saját ösztöneim is azt súgják, hogy valami készül.

A vendégek között járkálva megosztok három pohár konyakot egy délceg vízipálmával, ami a sarokban trónol.

Egyik kisebb társaságtól a másikhoz csapódom, és belefolyok a beszélgetéseikbe, amelyek olyan átlagosak, mint bármely beszélgetés egy hasonló partin. A gond az, hogy itt mindenki ősrégi cuccokban van, és alig várják, hogy Mr. Roe megossza velük a mondanivalóját.

Az égi vihar még tart. Eszelősen villámlik, és gyakran olyat dörren az ég, hogy a kristálypoharak összecsörrennek a tálcákon.

A vendégeket úgy tűnik, mindez cseppet sem zavarja.

Esznek, isznak – főleg isznak – és a hangulat egyre emelkedettebb.

A falon van pár remek kép, és épp az egyiket nézem, mikor Mónika lép mellém. Összeesküvő modorban rám sem nézve szólít meg.

-Kövessen... A teraszra. – rebegi a legyező takarásában, és azonnal tovalibben. Senki sem látja a közjátékot, amint magamra hagy, és kilép a teremből.

Kitekintek az éjszakába.

Nem kell csalatkoznom. Szakad az eső.

Lassú, bizonytalannak tetsző léptekkel a következő kép elé állok. Pár perc, és már a folyósón nézelődöm...

A terasz fedett.

Behajtom az ajtót, amin át kilépek. Ezt korábban hiába próbáltam megtenni, nem sikerült.

Ott áll, lobogó ruhában, és amint megjelenek, felém fordul.

-Ön nem tudja, mibe keveredik. – lép felém dühösen toppantva a lábával.

-És ön elmondaná?

-Nem tehetem. Köt a... Köt... Értse meg! Nem lehet. De ha kedves az élete eltűnik innen.

-Miért vagyok veszélyben?

-Itt semmi sem az, aminek látszik.

Jónak mondja.

-Köszönöm Miss. Strawberry. De jelenleg mit kéne tennem? Elindulhatok az éjszakában az ön figyelmeztetése miatt. És? Aztán?

-Minden megy tovább, ahogy eddig...

-Mi ment eddig?

-Olyasmit akar megtudni, – néz keményen a szemembe,- amit ha megtud, nem lehet többet szabadulnia.

-Az istenért! – ragadom meg a kezét, ami jég hideg. – Mit titkolnak?

-Ne! Kérem, ne akarja meghallgatni Mr. Roe-t.

-Sejtettem, hogy mégis egy kegyetlen béna költő.

-Nem! – szorítja meg a kezem. – Épp ellenkezőleg! Kérem! Hadd ne könyörögjek. Hagyja el a házat.

-Rendben. Megteszem! – igyekszem határozottnak tűnni. – És önnel mi lesz?

-Eddig is itt voltam. Ezen nem lehet változtatni. Menjen...

Ekkor megszólal az étkező órájának a hangja.

Furcsa, mély melódia. Szinte szíven üt.

Mónika megszédül, úgy kell elkapnom.

-Késő. – rebegi. – Késő. Fél tizenegy... Már nem tud elmenni.

-Én bárhonnán képes...

-Ostoba ember. – suttogja – Ha a vihar nem képes ide betörni. Hogyan tudna maga ki?

És igaza van. Bár villámlik, és szakad az eső, nincs hang. A szél sem érezhető. Mintha áttetsző búra alá tették volna a kastélyt.

Nem tudom meghatározni, mi az, de akár az üveg. Hideg, sima, és kemény. Végigsimítok rajta, de nem érzek egyenetlenséget. A láthatatlan fal a terasz végében áll, és késként választja el a bent-et a kint-től.

Életemben nem láttam ilyet.

Felkapok egy cserepes virágot a földről, és teljes erővel hozzávágom. Éles csörömpöléssel török péppé.

Nem értem.

Az egész ügy kegyetlenül zavaros.

Mikor megfordulok, Mónika nincs sehol.

Hát legyen! Minden érzékem kihegyezve feszül neki a kastélynak, és határozott léptekkel tépem fel az ajtót, hogy belépjek a házba. A folyósón hallatszik a társaság vidám, duruzsoló hangja.

Felrohanok a lépcsőn, végig a soknyi díszes termen. Kíváncsi vagyok, mi lehet a szomszéd szobában. Mivel nem nyílik, a szobámból próbálkozom, és lábbal...

Kissé meglepődöm.

A szoba teljesen üres.

Egy porszem nem sok, annyi sincs benne.

Ezt aztán szépen tisztára nyalta valaki.

Visszatérek a társaságba.

Magamra erőltetem korábbi kissé léha tartásom, és a becsípetség látszatát, s bearaszolok a többiek közé.

Hangosan nevetnek, a középpontban Armand Gilespi mesél valamit.

A székeket a szolgálók, és Bertram épp körbe rendezik, miközben a társaság láthatóan nagyon is emelkedett hangulatban van.

Lady Penkington irányítja a szoba átrendezését, Mrs. Oglevil egyértelműen hátráltató kíséretében.

-Ááá Mr. Soulseer! – A herceg felém araszol magasra emelt kézzel. Jobbján a lóarcú kedvese Miss. Green mosolyog. – Már-már azt hittük... Igen... azt hittük... hogy eltűnt.

-Csak a képeket...

-Ah. A képek. – a hölgy hangja ellentmond annak, hogy a mosolyával rovat lehetne irtani. Nagyon kellemes alt. – Azok nagyon érdekesek.

-Szeretem a régi dolgokat. Azokat valahogy áthatja az idő.

-Ó. – kacag gyöngyözően a hölgy. – Ahogy elnézem önben is, bújkál a poézis. Decensen vigyorogva meghajlok.

-Mint minden férfi, magam is fabrikáltam ifjú koromban bökverseket.

-Bökversek... Ez... ez... jó. – nevet fel a vicomte harsogóan, de a többiek oda sem bagóznak. – Csatlakozzon... Igen... hozzánk!

Átdülöngélünk a termen. Ők ketten teljesen őszintén talaj részegek. Én csak játszom.

-Nocsak. A mi jó hercegiünk előkerítette Mr. Soulseeret. – Mrs. Hartgrave újból megajándékoz egy „igéző” pillantással. Ettől nő majd patám! Fekete hajfürtjei remegnek a félhomályos teremben. Érzem, ahogy olvad a nyakkendőm, mert a pokol tüzét gyújtották meg alattam. – Merre barangolt?

-Mr. Soulseer a képeket nézegette! – válaszol helyettem a Miss. Green, miközben teli szájjal nevet.

Az ilyen mosolyok helyreigazításához fogászkongresszus kell.

-És talált valami érdekeset?

-Ó igen. – úgy teszek, mintha nem venném észre, hogy lekezel. – Van pár arckép, aminek szívesen megismerném a történetét, és a hall plafonját ékítő freskók is izgalmasnak tűnnek.

-Nem is sejtettem, hogy önben egy műértő veszett el. Egészségére Mr. Soulseer. – emeli rám a poharát, ragadozó mosolyt villantva. Csak most veszem észre, hogy ő is az eszméletvesztés széléig részeg.

Körbenézve, mindenkin látszik, hogy el van ázva.

- A szépség, még ha az világi szépség is, nem mindig a bűn és fertő helye. – tántorog oda a Mr. Grote. Pap létére be van állva, mint a gereblyenyél.

Oldalra sandítok.

Armand Gilespi valami áttetszően pikáns történettel szórakoztatja a költőt és Bisont.

A huszár, Mrs. Hartgrave mellé telepedik, és úgy tesz, mint aki nyitott szemmel alszik. Az arca vörös. Néha zavartan felnéz, de látszik a pillantásán, hogy fogalma sincs arról, hol van, és mit is keres itt egyáltalán.

A herceg és a barátnője harsányan beszélget egymással, és bárkivel, aki épp rájuk figyel, miközben a bíboros, és Miss. Bonion apró mozdulatokkal iszik bele minden létező italba, amit Bertram és „kollégái” előhoznak. Jelzem, a mennyiséggel egy komolyabb hadtestet is le lehetne verni a lábáról.

Miss. Strawberry a legnagyobb elképedésemre üvegből iszik.

Viszkit.

Rengeteget.

Ami még meglepőbb, hogy ez senkit sem döbbsent meg.

A my lady, Mrs. Ogleville, apró bizonytalan lépteken kóvályognak, időnként megtámaszkodnak a körberendezett székek egyikén, másikán, majd cseppet sem bájos mozdulattal szinte összeesve leülnek.

Megrökönyödve konstátálom, hogy a négy felszolgáló, valamint Bertram is közeleg a végéhez. A felszolgálat, amit nyújtanak voltaképp látszólagos. Bertram még az illúzióját is kerüli az udvariasságnak, és „nesze igyál” valamint „itt van” szavakkal kínálja a négy világrész legvadabb pálinkáit.

Az órámrá nézek. Háromnegyed tizenegy múlt.

Bertram kitámolyog a folyosóra.

Az ajtóban feltűnik Arthur, a kocsis.

Cilindere most is a fején van, de levette a kabátját. Rusztikusan otthonos mozdulattal csatlakozik Mónikához, aki nagy kortyokban iszik, és közeledik a totális eszméletvesztéshez.

Mi folyik itt?

Teljesen értetlenül állok az ügy előtt. Minden porcikám a szabadulásért könyörög, ugyanakkor a bennem élő, tökéletes kontrollhoz segít.

Felrémlik előttem az egyik kiképzésem részét képező bolíviai őserdő, ahol kötelezően fogságba esik mindenki.

Mielőtt ledobtak minket a parancsnok még annyit mondott:

- Az alkalmazkodás egyenlő a túléléssel. A csatákat az intellektus nyeri...

Szó szerint belém verték.

Most tehát figyelek, és próbálom elemezni a helyzetet.

Jöhet a show!

A résztvevők egytől egyig rettegnek valami megfoghatatlan dologtól, aminek köze lehet az általuk oly nagyon csodált költőhöz.

A királynői tartást mellőzve Mrs. Hartgrave zavarosan tekinget körbe.

-Mr.. Sou... Soulseer. Vel.. Vel... velünk ta... tart Mr. Roe előa... dására?

Katasztrófát szimatolok.

-Nem szeretnék egy ilyen meghitt baráti körben alkalmatlankodni. – hangom kicsit nazálisra torzítom, és közben iszom egy kortyot. Helyi szokásnak megfelelően az üvegből...

-Ugyan! – harsogja a herceg, és úgy ver hátba, hogy félő megreped pár bordám.
– Velünk tart! Maga nélkül... mit sem.... ízé.. ér az egész. – hangja akár egy hajókiált, és olyan vörös a feje, hogy egy középkori orvos azonnal eret vágna rajta.

-Mr. Soulseer maga döntsön az ügyben. – suttozja Mr. Roe. – Ha itt marad, azt saját felelősségére kell, hogy megtegye.

Jéghideg és józan!

-Nagyon szeretnék telefonálni. – bégetem. – Szegény autóm ottmaradt az út szélén.

-Azt én megó'dottam! – röhög fel Arthur. – bévontattam! Ben van a' istálúban.

-Lám minden probléma megoldódik! – a költő hangja csendes, és visszafogottan barátságos, mégis úgy érzem, hogy a torkom nyiszatolja.

-Önök olyan kedvesek. – nyalok bele az üvegbe. – Nem is értem.

-Az ember szinte bármit megtesz, ha valaki segítségre szorul. Nemde? – áll fel Miss. Hartgrave, látszólag teljesen józanul, és valahova a fotelem mögé néz.

Chopaky Eugen is felpillant.

Most!

Az ütés nem túl erős, de nagyon pontos. Ha nem készülök rá, vélhetően hosszú percekre elvesztem az eszméletem. Így csak pár pillanatra esik ki a kontrolom.

Mikor feleszmélek, a levegőben vagyok. Erős kezek emelnek magasba. Pillám alól nézelődöm, de nem árulom el magam. A vicomte és a bíboros fogja a felsőtestem, Bison, és a huszár a lábam.

Mr. Roe vezényel.

-Ültessétek Robert helyére!

-És ha feleszmél?

-Nem fog! Rendesen odavertem neki! – hallom a vicomte hangját.

-Nem lehet tudni! – véli Bison bölcsen. – Katona volt. És lehet, hogy hazudott a beosztását illetően.

Itt mindenki szín józan! Át vagyok verve!

Kegyetlen erejű rúgás éri az oldalam. Ezúttal tényleg megreped, vagy lehet, el is törik két bordám.

- Mondom, hogy eszméletlen! – nyugtatja őket Armand.

Mozdulatlanul terelem el agyamban a fájdalmat. Tízévnnyi pszicho-tréningnek köszönhetem, hogy szinte semmi fájdalmat sem érzek.

És a lényegről még mindig nem tudtok!

Egy kényelmes, trónszerű fotelbe ültetnek foglyul ejtőim.

Előttem körben a székek.

Erős kötéllel rögzíti hátra a kezemet Bison. A szék támlája felfelé szélesedik, így nem tudnék felállva szabadulni. Apró mozdulatokat teszek, melyeket nem vesz észre. Kiképzés trükkök, melyek miatt könnyebb a szabadulást, ha itt az ideje.

Figyelek.

Minden porcikám felkészül a küzdelemre.

A herceg ellenőrzi a kötést, majd ezt megismétli Gilespi és a jezsuita is.

Mikor végeznek, leülnek egy-egy- székre, akárcsak a többiek. Csatlakozik az inas, a két pincér, és két szobalány és a szakácsnő is.

Amint a bíboros ellép mögülem, a kezem máris szabad.

Csiribi csiribáááá.

Körben a székek.

Mr. Roe velem szemben egy az enyémhez nagyon hasonló „trónuson” üldögél.

A csend megsűrűsödik, a gyertyák fénye valahogy egyre fakóbb.

Roe feláll.

Mindent látok, bár a szemem le van hunyva, és a testem ernyedten oldalra van billenve a fotelben. Az öreg körül megsűrűsödik az éteri sötét... Rám néz, nagy levegőt vesz, és kezével rám mutat.

-Ébredj!

Mintha valaki kegyetlen erővel szájba vágna. Akárha az ég szakadna rám.

A kontroll ellenére felkapom a fejem.

-Mi történik? – kérdem. Nem nagyon kell megjátszanom magam. A költő által használt láthatatlan fegyver türelemre int.

-Minden okkal történik! – válaszol a púpos vénség.

-Miért vagyok lekötözve? – rángatom magam, mintha még meg lennék béklyózva.

-Csak a tested rab. Az elméd szabad.

-Nézd öcsi! – jön elő belőlem a szarkasza, amit persze megint csak a kiképzési elmebaj részeként szerepel a tudatomban. – Nem tudom, mi a játék, de ebbe a homokozóban nem fogok veletek várat építeni! - Roe arca picit belilul. – Valami szolidan beteges szeánszra gyűltünk össze? – érdeklődöm. Hangom világosan mutatja, hogy nem vagyok részeg. – Mert ha igen, érdeklődnék, hogy mi a következő lépés? Előkap valaki egy áldozati kést, vagy halálra leszek röhögtetve?

Roe sejtelmesen elmosolyodik.

-Csak mert úgy véli ellenem szegülhet, még nem azt jelenti, hogy meg is teheti.

-Ellened szegülni? Ugyan! Eszemben sincs.

Agyamban megindul a visszaszámolás. Érzem, hogy a hatalom gyermeke lassan kibontja testetlen létét. Egyelőre azonban még rejtőzik.

Roe felemeli a kezeit és kiegyenesedik.

A többiek lehajtják a fejüket, s akaratukkal egy emberként támogatják a vénséget.

Tagjaimba mintha valaki ólmot csepegtetne.

Gyakorlottak. Nagyon!

Elnehezedem.

A légzés is kín. A tarkómba éles fájdalom nyilall, akárha valaki kést mártana bele.

Tartom magam.

Igyekszem kitisztítani a tudatom, de nagyon nehéz egyszerre kettőnek lenni. A teremre látszólag fura fehér köd száll.

A padló réseiből előszivárgó, fekete köd, kavargva átöleli a költő testét.

Roe hangja mélyre torzulva jut el agyamig, az idő lelassulni látszik.

A gyertyák lobogása megdermed, a színpompás ékszerek ragyogása megfakul.

Minden mozdulat sajátos. Akárha sűrű masszában mozognának az előttem ülők. Diana haja szinte lebeg. Susanne kezei remegnek, és Bison kabáthajtókája felett egy apró kis pihe libegve megáll.

Az általános program mellett van egy kifejezetten és privátim nekem szóló is. Egy hang szólal meg a fejemben:

-Nem vagy egyedül. – dörömböli. – Robert Penkington vagyok!

Ha azt mondja, hogy ő Mahatma Gandhi, az sem lep meg jobban.

-Mire jó ez a játék. – játszom a szerepem, holott csak rá vártam egy ideje.

-Minden ugyanarról szól. – suttog a fejemben.

-Üdítően hülye játék. És nekem ehhez mi közöm?

-Talán majd te megmondod.

Ne bassz! Nekem kell választ adnom?

A hang fanyar mosolyát érzem. A teremben még mindig a csend és dermedtség az úr.

-Kilencven éve játsszuk ezt a játékot.

Kilencven év? Szép idő. Kicsit zavarosnak érzem, és nehezen bevehetőnek.

-Mondd! Nem lehetne, hogy én szép lazán lelécelek innen, te pedig megoldod velük az ügyet?

-Nem lehet.

-Ezt, ha lehetne kicsit bővebben.

-Nem vagyok életben.

Valóban frappáns kifogás.

-És mit akartok tőlem? – kérdezem, pedig itt csak én ismerem a válaszokat.

-Ők nem tudják ki vagy.

-Te tudod?

-Én csak remélem, hogy...

-És mi lesz, ha tévedsz? Nem miattam, hanem miattuk?

-Akkor elvész valami.

-Nincs sok idő – sugallom – Ha csak te vagy készen arra, ami következik, akkor...

-Igen tudom. De nincs választásom.

-Legyen. – engedek neki. – De miért piálnak ilyen eszelősen?

-Raszputyin szinte állandóan részeg volt – válaszol sejtelmesen, azzal érzem, hogy eltűnik.

A fojtogató köd megszűnik.

Raszputyin? Hogy kerül a képbe?

Roe észre sem veszi, a kis közjátékot, saját hatalmának talmi fénye teljesen elvakítja.

Közelebb lép abban a bizonyos tudatban, hogy ural.

- Most aludj halandó! – suttogja.

Én pedig türtőztetem magam, s tudatom távozik.

Hideg van.

Valami keményen fekszem, és nem tudok mozdulni.

Órákig lehettem eszméletlen. AZ AKI ÉBREN VAN ébresztett fel.

A szag, ismerős, és ahogy óvatosan elfordítom a fejem, a hely is.

Lenn vagyok a pincében, a katakombában. Körben a falak előtt álló kandeláberek serpenyőiben lángok lobognak kísérteties árnyakat festve a falakra.

Egyedül vagyok.

Nem tudok megmozdulni, a hideg vas, amivel leláncoltak, egy ökröt is féken tudna tartani, nemhogy egy embert, aki épp csak most eszmél fel a kábultságból.

Itt az idő.

Mély levegőt véve átmelegítem kihűlő végtagjaimat, s a vér borzongató parazsa megélenkülve izzítja fel a testem. Az, AKI ÉBREN VAN, felkészül.

Mélyen magamba tekintek, és a valóság tarka máza mögé nézve, szemem a plafon egy pontjára szegezve mély, páratlan tiszta meditációba siklom, hogy megtisztítsam minden emberi emóciótól az agyam, s utat, hidat tudjak verni a múltó idő és a ma között.

Látásom homályosulni kezd, majd kitisztul, és megajándékoz a valóság, a megtapasztalható, az igazi igazság egyértelműségének látványával, ahogy kitárja létezésének csodáját. A falak moraja csendes mesévé áll össze, ahogy az elmúlt évszázadokról anekdotáznak csendesen, felemlgetve az itt megesett soknyi perc emlékeit. A kandeláberek, mint hűséges szolgák, lángjaikkal szinte fejet hajtanak, és megosztják velem tapasztalataikat, kissé pletykás inasokra emlékeztetve, akik képtelenek a ház titkait magukba temetni.

És a kövek. A padló kövei is mélázva sutognak. Elbeszéléseik, a rájuk cseppent parázs, vér, viasz sebeiről szólnak, amint az itt járt- kelt száznai generáció lépéseiből megtudták a világ folyásának történetét.

A hideg vas nem zavar. A dialektika csalása a tudat, hogy képes megakadályozni bármiben is. Számomra nem más, mint egy darabja a világnak, hasonlóan hozzám, s ahogy a bőrömhöz ér, még azt is elmondja nekem, mely bányában bányászták az ércet, amiből egy hórihorgas, kegyetlenül forró katlan sajtolta ki a tiszta acél eszenciáját. Mesél a gépről, ami formába hajlított, s a körülményekről, amik ebbe a megalázó, és lehetetlen helyzetbe sodorva arra kényszerítik, hogy őrzője legyen egy élő testnek, holott e feladat mélyen megnyomorítja.

A levegőben a cián mandulaillatának párája lebeg, s az itt pihenő holtak szellemei valahol a fejem mögött, a kriptá bejáratán túl állnak szorongó sorban, csendesen imádkozva, nehogy baj érje kiszolgáltatott testemet.

Csendben villantom meg létem valóságának jeleit, csak nekik láthatóan, mintegy bizalmasan rámutatva, hogy féltésük mélyen megérint, oltalmazó imáik elérték szunnyadó tudatom, szeretetük az időtlenségen túlról is eltalált hozzám.

Boldog örömeiket elcsítítom. Nem szeretném, ha kedvük árulómmá lenne, s az, aki miatt itt fekszem a lassan átmelegedő hideg tömbön, az, akinek fekete ujjlenyomatát nem is oly rég takarítottam el, ne sejtse, tudhassa, érezhesse meg, létezésem igaz mélységét, és merjen előbújni rejtekéből, hogy végre szemtől szembe állhassunk egymással.

Halkan biztosítanak: csendesen várakoznak, készen arra, hogy akár halhatatlan létezésüket is feláldozzák, ha erre volna szükségem. Nem tudják, nem tudhatják, hogy áldozatuk felajánlása csak nemességük tényét növeli, de szükségtelen vállalás. E felajánlás nekik fontos. Útjuk határán állva, soknyi évszázados várakozás után ma átléphetnek egy olyan világba, ahol annak látszanak, akiknek teremtették őket.

Halk morranó dal hallatszik fel, s a katakombák mélyéből, a szellemek között, kik utat engednek nekik, barna csuhás, csuklyás alakok lépnek be a terembe hosszú sorban... Az ének, amit mormolnak öregebb a civilizációnál, ami teremtette őket, a nyelv pedig hamarabb kihalt, semhogy bárki felismerhetné.

Álcájuk rejteke számomra csak üvegfal illúziója.

Nem rejthetik el lényük valóságát, nem tudnak elbújni előlem. Félelmük a rájuk váró percektől oly tisztán tapintható, mint az átok testüket és létezésüket fojtogató, mocskos, nyomasztó fulladásként rájuk telepedett szürke aurája.

Nem érintem meg őket, hogy segítsék szenvedéseiken. Én csak esélyt teremthetek a megváltásra, de azt nem adhatom meg. Nincs módom feloldozni, nincs lehetőségem megmenteni őket.

Csak önmaguk és cselekedeteik által lehetnek újra önmaguk, újra tiszta lelkek.

A csuklyás alakok nem észlelik a nyomukba lépkedő utolsó vendéget. Magas délceg alak. Rég halott, s asztrálteste a halál pillanatának lenyomatát őrizve lép fejemhez. Felöltője egy letűnt század divatját tükrözi, léptei büszkék, tartása nemes.

-Légy üdvözlöve. – szólít meg bizalmasan Robert Penkington. – Hát eljött a pillanat.

-El. – válaszolom fennhangon, s a körben álló csuhás alakok nem értik, vajon kihez beszélek.

Számukra csak egy lehunytt szemű, kiszolgáltatott ember vagyok, odaláncolva a bűnhöz, amire kényszerítik őket immáron kilencven éve.

-Ők nem sejtik? – biccent a szellem a körben álló, halkán mormogó alakokra

-Remélik, de nem tudják.

Hangom zavart kelt, s a mormogás is el-elakad. Egyenként is tudom, hogy kik ők. Számomra a ruha alatt is tisztán kivehető a my Lady alakja csak úgy, mint a kocsis, vagy Miss. Strawberry. Látom a herceg, vagy Mr. Roe, a Páholy egykori vezetőjének korba nyomorodott testét.

Csendes fájdalomként, szálnalmat érzek irántuk, akik nem sejtik, hogy az erő, amit szolgálnak mennyire ősi, vagy kortalan.

A múlt, a hely, az emberek, a világ, itt összpontosul, s a történet végjátéka előttem bontakozik ki, mint valami elrendeltetett tiszta, és egyértelmű ok okozati összefüggésekben megnyilatkozó esemény.

AZ, AKI ÉBREN VAN, Mónikát vizsgálja.

- NEKI TÚL KELL ÉLNIE!

Annak idején tudták, hogy az adottság, amit hordoz magában, nem átok. Ám idővel rájöttek, hogy látomásai révén tapasztalatokat, ismereteket gyűjthetnek. Kiszakították családjából, és használták adottságait, akár ebet a vadászatra.

Így lett Látó.

Egyetlen cél hívta életre, egyetlen hatalmas terv mozgatta minden tettét, egyetlen oka volt csak, hogy benne élő lélek utoljára testet öltjön, s beteljesítse feladatát. És ezt az egyetlen okot, eddig senki sem mutatta meg neki, senki sem engedte, hogy megértse... De talán majd most.

Mónika Strawberry a soknyi kiszolgáltatott percben, látta a holnapot, látta mikor érkezem, és öreg eszközként abba az irányba vezette e kis közösséget, mely ebbe a pillanatba fókuszál.

Az ostoba de elkerülhetetlen szeánsz, mely része volt a nagy tervnek, utat engedett a haragnak. Gabriel Bonion megtévelyodott a vállára rakott terhek alatt, és Raszputyin bőrében lassan eltávolodott attól az elvtől és eszmétől, ami miatt élnie kellett volna.

Ezt persze előre látták, akik mindent látnak, de nem tettek semmit.

A sors becserkészte és beteljesítette Gabriel karmáját, mely mikor megszületett, már akkor el volt rendelve.

A világ egyetlen ember tetteitől képes csak megváltozni.

A tömegek akarata nem létező eszme.

A tömeg csak tudatlan, hangyabolyszerű, a vad és elemi ösztöneinek engedelmeskedő állat, melyet az egyén, az ego képes csak irányítani, kordában tartani, az elrendelt gyakran alantasnak tűnő, valójában mindig magasabb cél, vagy eszme érdekében, az EMBER érdekében.

Gabriel Bonion, azaz Raszputyin ébredése elkerülhetetlenül torkollott tragédiába.

Eltévelyedett.

A lélek, aki e utolsó próbatétel alapján magasztosulhatott volna fel, elbukott, s minden energiáját a rombolásnak rendelte alá. A test bővölete, az egyszerű vágyak lenyűgözték, s tízezer újjászületés minden titka veszett oda egyetlen pillanatban, mikor Gabriel Bonion átlépett a nagy határon, és vakon a nagy lehetőségre, elutasította a végső próba nagyszerűségét.

Élni akart.

Élni a mának, a pillanatnak, a hús örömének, a vagyon, s hatalom, csábító, üres és semmitmondó „csodáinak”, melyek olyan mélyre temették lelkét, amihez a világ, az univerzum kora fogható egyedül. Így nem csoda, hogy benne, az ő általa megvalósult abszolút vákuumban öltött testet valami elemi rossz, valami mindennél sötétebb gonosz, aminek ezredévek óta nem volt e világban helye, hogy uralkodhasson minden felett.

Ő pedig trónra lépett, és gyakorolta a hatalmat a világ pedig engedelmeskedett ennek az elveszett, és talán el is feledett bukott Istennek, aki a XX. század legszörnyűbb borzalmait valósította meg, az általa irányított Páholly hatalmán keresztül...

A rém „születése” – vagy még inkább Gabriel bukása pillanatában, csak egyvalaki állt ellen, a megjelent rettenet hatalmának, s feszült neki akaratával.

Most itt fekvé, várva a beteljesülést, és a találkozást, a történet kerek egésze formálódva bukik át a homályon. A kriptá dohos mérgezett levegője annak is elárulja a Démon érkezését, aki nem látja azt, amit én...

Karistoló szél kél, s jeges fuvallatként söpör végig a kandeláberek csapkodó lángjai, s a csuhák lobogó szárai között.

A szellemek rettenve húzódnak hátra, míg a lángok, mint kútba vetett fáklya rőt fénye halványulnak el.

Ekkor jelenik meg Gabriel Bonion, vagy még inkább az, aki rajta keresztül e világot megbilincselni igyekszik...

S én nevén szólítva köszöntöm őt.

- Isten hozott Belial³¹!

A teremtés egykor szigetet ütött itt, a világ peremén, s a láthatatlan mindenek felett álló, próbára bocsátotta gyermekeit.

Ám néhányan hatalmat akartak.

Hatalmat mások, vagy még inkább a Teremtő felett...

Bukásuk története beleivódott az emberiség kollektív emlékezetébe, s bár nevük korokon át, változott, hol megjelenve, hol eltűnve, immáron eltéphetetlenül ide tartoznak.

A kriptá mélyébe hömpölygő, alakatlan és megfoghatatlan lény, a PEREMVILÁG egyik ura. A pokol nem izzó magma, vagy a jéghideg dér hona. Nem vad folyó, végtelen út, vagy örök sötét, és kárhozat.

A pokol a türelmetlenség.

A pokol az éhség, a beteljesületlen vágy, a céltalan ragaszkodás, a hit elvesztésének helye, amin mindenkinek át kell haladnia, mikor a test és a lélek kötése feloldódik. A dermedt idő.

A csuklyás fel-feltűnő, a füstben megbúvó hatalmas alak elrejtí léte arcát, amint éhes dögevőként körbehömpölygi a szarkofágra feszített testem, és lesi, kutatja, vajon ki az, aki nevén szólítva őt, egyetlen apró szócskával máris kötelet kötött a nyakára.

Hatalmát élesztgetve energiát von el az amúgy is hideg légből, a szarkofág teste felveszi a végtelen hideg úr lehetőségét.

- Ki vagy? – leheli halkan, mégis a körben állók közül többen összeesnek.

³¹ A kilenc angyali karral szemben kilenc démoni kar is van. Ezek közül a harmadik a „viszály eszközei”. Uruk: Belial.

Penkington ura töretlen buzgalommal áll a fejemnél, s halkan figyel. Asztrálteste energiái lassan apadnak, ahogy a kihűlt földek ura csuklyája mélyéből rá tekint, s elveszi azt, amit talán az Isten sem vehetne el büntetlenül.

Robert Penkington fénylő teste fakulni kezd, fájdalma nem e világi szörnyű kín, amit csak azok érezhetnek, akik az elemi létezést, az első születést veszítik el, akik valóban haldokolnak.

Örökkévaló szelleme szűnik meg létezni.

-Te vagy, aki nemet mondtál. – mordul rá a Démon.

Egy gondolattal megidézem a „régii történetet”.

1918. október 27 hajnal.

A füst bár oszlani tetszett, s a robajlás elhalkult, a kastély alsó szintje romokban állt. A gyertyák kihunyta miatt, a félhomályban a herceg és Chopaky próbáltak kóvályogva lábra kecmeregni, miközben az ajtón belépett Arthur a kocsis, hogy segítsen. Ha nincs a kezében a nehéz karbid lámpa, semmit sem lehetett volna látni.

A lépcsőn ekkor jelent meg Robert Penkington, és Armand Gilespi, hármasával véve lefelé a lépcsőfokokat, az ingataggá romlott szerkezeten.

- Mi történt uraim? – kiáltott a házigazda kétségbeesetten. – Christine! – vetette magát a romok fölé a kis előtérbe.

Nem lobogtak tüzek, mégis mindenhol fojtó füst kavargott a pozdorjává zúzott berendezés felett, és a lámpa gyenge fénye mellett súlyos, csak az épület mélyéből hangzó fájdalmas, és veszélyesnek tűnő recsegés hallatszott.

A hideg, borzongató szél hirtelen ébredt fel, mintha valaki ablakot nyitott volna, s ekkor vették észre, hogy a fal megszűnt létezni.

Bertram eszméletlenül feküdt egy eldőlt szekrény romjai alatt, s a szolgálok holttestei szétszaggatva feküdtek ott, ahol korábban a my lady szobájába vezető ajtó állt, ahol most csak valami homályló, sötét luk tátongott...

-A lámpát Arthur! – parancsolta Robert, és magasra emelve, hogy jobban lásson, lassan megindult a romokon át.

A szoba formátlan lenyomatát őrizte a pusztító kataklizmának, ami látszólag e helyen tombolta ki romboló gyűlöletét.

Semmi sem maradt épen.

A csupasz falakról eltűnt a tapéta, elvesztek a képek, bútorok, díszek, s egyként változtak át pernyévé, ami a padlón bokáig érő kormos szőnyegként terült most el.

Az ablakok keret nélkül ásítottak ki az éjszakába, s eltűntek a függönyök, és a díszes karnisok.

A léptek keltette, a porban csak puha nesznek tűnő zajon túl semmi sem hallatszott. Az odakinn hörgő vihar villámainak exploziója csak úgy elmaradt, mint a szél, vagy az eső neszei. Nem hallatszott az eresz csörgése, a pocsolyákba csapódó vízcseppek bugyborékolása, a fák lombjának suttogása.

Csak egyetlen helyen volt érintetlen a berendezés.

A szoba közepén, szabályos körben minden érintetlenül maradt. Az asztal, s körülötte a dermedt katatóniába fagyott nők, akik szorosan egybefont kezekkel, meredt pillantással felfelé néztek, oda, ahol, mintha füst lenne, valamiféle fura pára lebegett, vadörvényléssel.

-Mi történt itt? – kérdezte a ház ura.

Válaszul a karbidlámpa fénye hirtelen erősödni kezdett. Előbb sárga, majd nagyon gyorsan hófehér, szemet bántó ragyogással izzott fel. A fém keret is melegedni, majd mikor Robert felkiáltva eldobta, olvadni kezdett...

A vibráló fényjáték, az olvadó vas vöröse, hörgő, artikulátlan zajt ébresztett.

A férfiak dermedten álltak meg, mikor elöntötte létüket a tökéletes, a mindennek felett álló, az abszolút lemondás, és fájdalom negatív katarzisa.

- VAGYOK AZ EGYETLEN... – suttogta csendben egy Hang. – ...VAGYOK AZ ÚR, VAGYOK A HATALOM...

Éles késként karistolta végig testüket, eleven sebeket nyitva mellkasukon, mélyen a szívükig. A parttalan kín, a fokozhatatlan düh, a mindenén átívelő kegyetlen fájdalom volt a Hang. Egyként zuhantak térdre, üvöltve, s kuporodtak magzati pózba a vért patakozó, soha nem érzett fájdalommal mérgező sebeikre, hogy a minden porcikájukat kínzó, elemi kín csillapodjon.

- VAGYOK A MINDENSÉG. VAGYOK AZ OSZTHATATLAN...

Armand Gilespi elvesztette az eszméletét, mikor az ismeretlen erőtől kirobbant mellkasából még dobogó szíve. A herceg vért hányva figyelte szétszakadt ruháján át a bordái között vonagló véres húscsomót, ahogy megszűnik verni.

- VAGYOK A HARAG... VAGYOK A MEGVÁLTÁS... – Hörögte a világegyetem robajlása.

Bertram és Arthur követték az ifjú franciát, és holtan nyúltak el a hamuban, miközben zsigereik kiömlöttek testük minden nyílásán. Robert Penkington hörögve vesztette el szeme világát, ahogy szemgolyói véres könnycseppekként folytak ki gödörükéből. Kezéről rohadni kezdett a hús, és gurgulázva fuldoklott önnön vérében. Pegazus csak ebben a pillanatban lépett a romok közzé, hogy szinte azonnal elrohadjon a teste, mintha száznyi apró húsevő bogár zabálná magát be a bőre alá.

- VAGYOK AZ IMA... VAGYOK A PUSZTULÁS... – mozdult meg a Föld.

A nők teste lángba borult, s az égő hús bűze elvegyült a vér édes, fémes szagával. Nem sikoltottak, nem kiáltottak fel. Fogták egymás kezét, s a kárhozat lángjaiban lassan megsemmisülni látszottak.

- VAGYOK A VÁLASZTÁS! – suttogta a kegyetlen Hang, ami talán rettenetesebb volt, mint mikor mindent áthatott, s reccsenve tört ezer szilánkra az illúzió...

A szalon érintetlen állt korábbi pompájában.

A nők az asztal körül meglepett pislogással, a férfiak pár lépéssel arrébb, érintetlen ruhában, sebek nélkül, mintha a fájdalmak, a pusztulás, a kárhozat

ezernyi öldöklő jele, csak csalfa illúzió lett volna, holott mindannyian tisztán emlékeztek...

- ÉLHETTEK, VAGY SZENVEDHETTEK... VÁLASSZATOK. – hangzott el az alku.

2007. október 26. péntek

Penkington hall

A múlt elillan.

A kriptában Belilal hangja csattan fel!

-Igen! Ez a pondró – int Robert Penkington fakuló lényére – Nemet mondott.

-Hát elpusztítottad a testét, nehogy kiderüljön az igazság. – suttogom.

-Milyen igazság?

-Ha mind nemet mondanak erőd elvész.

Ekkor megérintettem Robertet, és útjára engedtem.

Láncaim, csörrenő jajszóval hullottak alá, édes ujjongással üdvözölve, hogy végre nem kell rabságomat őrizniük, s a szemek kopogó halk ritmusa cikázva járja be a katakombá minden kövét.

Fény gyúl.

A teremtés lángjai úgy borítanak be mindent, mint valaminő selymes izzású arannyal vert kárpit, csendes, testetlen csodát sejdítve.

-Az út gyermekeinek indulniuk kell Belial. – suttogom halkán, mégis a Démon bölgve kiált fel gyötrelmében!

-Ők az enyéme! – ordítja.

A kriptá évszázados teteje úgy robban ki a felszínre, mintha a felette lévő 10 méternyi föld, csak puha toll lenne. Tonnányi törmelék robban az égbe.

A csuklyás, remegő alakokat elsodorja a borzalmas akarat, s testük alaktalanná roncsolva szenved el az igaz halál csapását, mely immáron több mint egy évszázada kísértette őket hasztalan. Csak egyikük tűnik el az utolsó pillanatban, mert így akarom...

Örjögő, elemi erő kezd meg tombolását, ahogy a kavargó fekete alaktalan massa mélyében álló alak, hörgő hangon felüvöltve magára ölti az idők kezdetén felvett testét, s megmutatkozik.

Denevérszerű, bőrlebernyegei lustán kavarják a levegőt, ahogy gigantikus mellkas kohójából a magmát is megszágyenítő forróságú, öklendetes búzt lehel a földre. Szarva két-embernyi hosszú, bőrén lüktető erekként kanyargó vonalak indáiként kapaszkodnak egybe a pikkelyek. Egy szárnyas gigász áll a nemrég kirobbantott kráter peremén, karmai akár méteres kések, lábai oszlopok, tekintete maga a kárhozat, akarata vért, az én véremet kívánja. Üvöltése mérföldekre hallatszik, gyűlölete a világot is képes lenne elpusztítani. Ezernyi könyv lapjainak illusztrációja elevenedik meg előttem, ahogy az ördög maga felmagasodik öt emelet magas rettenetként, szájából folyékony magmát csöpögtetve.

-Ők most elmennek! – suttogom, miközben gerincem mélyén az édes, fájdalmas, égető, egyedülálló csoda kitölti minden pórusom, és könnyeznem kell. Könnyeznem, mert szeretem ezt az iszonyatot. A rémet, a pusztítót, a rontás gyermekét, ki egykor, eonokkal ezelőtt, de testvéremként teremtetett. – Megváltalak. – suttogom gyengéden, mikor örjögő dühvel rám veti magát.

Pilleként elemelkedem a szarkofág tetejéről, s érzem, ahogy a szférák mélyéből, az igazság csarnokán túlról, testemen át e Földre lép egyike a világegyetem urainak s én hagyom, hogy a világ felrobbanjon a bennem ébredő hatalom által.

Zárszó.

Mindig utáltam a kórházakat.

Valahogy van bennük valami, ami arra emlékeztet, hogy mások sebezhetőek, gyakran védtelenek, és sokszor menthetetlenek.

Az üvegfalon túl egy nő alszik. Fiatalnak látszik, pedig már elmúlt hetven éves. Nézem Mónika arcát, aki épp kialussza az elmúlt évtizedek gyötrelmeit. Ha felébred, meg fogja keresni a Páholy, és egy nap meg fogja tudni, hogy miért is kellett mindezt kiállnia. Nem irigylem.

Mikor két napja Mr. Ernest irodájában megjelent Beliál, és felmutatta a kristályból készült idéző korongot, megfordult a világ. Képes volt testet öltve, világos nappal járni, kelni az emberek között...

Ki tudja, mi készítette arra, hogy ne fedje fel a kilétét N'glona előtt? Talán még titkolni akarta kicsit, hogy a világot akarja? Nem tudhatom... Már örökre titok marad.

A találkozást követően azok, AKIK FIGYELNEK, hoztak egy döntést.

Mit is mondhatnék?

A világ nem tudja, hogy mindennapjainak alapja eleve elrendeltetett és megtervezett.

Valamikor a XX. század elején egy ember meghalt.

Orosz szélhámos volt.

A Páholy a saját emberét ültette a helyére, és feladattal bízta meg.

Raszputyin, azaz Gabriel Bonion mindent megtett, amit a Páholy elvárt.

Oroszország megrokkant, és egy új világrend, a kommunizmus eszméje, egy gigantikus kísérlet vette kezdetét. Hogy a világ ne állhasson ellen az „eszme” terjedésének, a Páholy világméretű járvánnyal vonta el a figyelmet keletről, és a spanyolnátha „álcája” alatt, valamint a Páholy anyagi támogatása mellett, megszülethetett a kommunista diktatúra, és ezzel a későbbi, az atomkor egyensúlyhelyzetét szavatoló hatalmi óriás: a Szovjetunió.

Ha Raszputyin nincs, nem bukik el a cárság, nincs bolsevik hatalomátvétel, Amerika egyeduralkodóvá lesz a Földön, és Európa a rejtett és fontos titokkal kiszolgáltatottá válik.

Senki sem sejtette, hogy Gabriel Bonion szelleme elszabadul, mikor is halála után pontosan 666³² nappal – ostoba, kozmikus, számmisztikai örület – idézték meg a szellemét.

Talán csak a mindennekfelett állók tudtak róla, hogy ezzel lehetővé válik az emberiség egyik ősi Démonának manifesztálódása.

Mindez persze nem lett volna lehetséges, ha a század elején fellángoló okkult mozgalmaknak nem nyitnak meg száznyi, amúgy évezredek óta rejtett és elveszettnek hitt, átjárót.

Egy ilyen átjárón át, Gabriel Bonion szellemét használva eszköznek, közel ötezer év után, először lépett a Földre Belial, a viszálykeltő, s évente egyszer visszatért láncra fűzött rabjaihoz, hogy általuk előkészítse a végső visszatérést.

A Páholly folytatta munkáját, mert AKIK FIGYELNEK, úgy tűnik számoltak a Gabriel Bonion szellemében megnyilvánuló hatalommal. Kilencven évig hagyták tevékenykedni, ezzel a XX. századot hasonlatossá téve a sötét középkorhoz.

2008 őszén, mikor a világ minden pontján tragikus jövőkép kezdett formát bontani, és a Peremvilág ura a világ gazdaságát megnyomorítva lépéseket tett arra, amit a nagy háborúkkal nem tudott elérni, rám hárult a feladat, hogy útját álljam.

De bizonyos folyamatok már elindultak.

A világ forrong, elégedetlen, és értetlen. A kis emberek nem értik, nem látják át, hogy az egyén döntési joga megszűnt már rég. A gondolkodás és cselekvés szabadsága viszonylagos, és feltételes fogalom. Már nincsenek igazi nagy karakterek. A világ népessége csendesen belesüppedt valami puha tudatlan és

³² A történet cselekménye dátumra pontosan erre van építve.

irányított létbe, ahol jobb és könnyebb elhinni a szemkápráztató illúziókat, mint a dolgok mögé tekinteni.

Nemzetek elégedetlenkednek, forrongnak, tüntetnek, fegyverkeznek, tiltakoznak, és hiszik azt, hogy elérhetnek bármit. Holott a keserű igazság az, hogy a században, amikor minden megtörtént³³, elveszett valami nagy és igazi csoda. Az ember azon vágya, hogy megismerje az igazságot, a világot, a szabályszerűségeket... Már nincsenek felfedezések, vagy megváltásnak tetsző újító eszmék, elvek. Bár születnek új Edisonok, vagy Einsteinek, csodás Beethovenek, és Mozartok, élnek köztünk új Galileik, Semmelweisek, és Leonárdók, tudásukat arra fordítják, hogy gyorsabb legyen egy PC, kényelmesebb az új kocsi, hatékonyabb a pénzvilág... Az igazi motivációk elvesztek. Csak haszon, kényelem, igények, és vágy az iránt, hogy a másnap egy fokkal jobb legyen a mainál. A nagy koponyák pedig nem teszik fel az igazán fontos kérdéseket, mert béklyóba verik őket az oktalan, üres igényű milliárdok, akiket nem érdekli a Hold túlsó oldala, akik szemében Isten csak egy Templom, akik számára a környezetvédelem azonos a kutyaugumi felszedésével, akiket nem érdekel a holnap, csak a jelen, és akik bármelyik nagy felfedezést odaadnák, ha cserébe bónusz pontokat kaphatnak egy szupermarketben. Az emberiség ébredésének nagy korszakát most készítik elő, és ez fájdalmas lesz.

Nagyon!

Nézem a kórház falát. Egy lány talán megérti születése titkait. Egy kisfiú – aki két szinttel van feljebb – leletei hirtelen jóra fordulnak, egészségesen élhet tovább, és egy titkárnő végre fellélegezhet.

A Magyarok pedig nem tudhatják meg eredetük titkait. A hegyekben, mindenki szeme előtt, mégis jól rejtve, egy ősi nemzet jövője van eltemetve súlyos kövek alatt... S e kövek titkát akár annak árán is őrizni kell, ha ebbe belepusztulnak a pokol, vagy a mennyek urai.

³³ A XX. Század kapta ezt a nevet.